

ĐÔI

NỮ SINH

Wason
DS 531
D.642 +

ĐỜI

76

CHỦ ĐỀ: NỮ SINH SAIGON

- CÁC TRƯỞNG NỮ TRUNG HỌC VIỆT NAM đời
- NHỮNG CHẤM ĐẸP CỦA SAIGON tên
- EM YÊU THẦY, THẦY BIẾT KHÔNG phạm

2

CHÁNH TR

- TIẾNG NÓI JUDAS NHÂN DANH THIÊN CHÙA bà nguyễn
- TAY SAI CỦA HẾ QUỐC MỸ lý
- BỘ THÔNG TIN TỰ XÉT SAU KHI XÉT BÁO CHÍ QUÁ NHIỀU đời
- HENRY A. KISSINGER LÀ NGOẠI TRƯỞNG THỰC SỰ CỦA NIXON ?
- NHỮNG ĐOẠN ĐỜI CỦA 1 ĐỜI 31 r
- TIỀN CỦA TÒA THÁNH VATICAN hải

3

VĂN NGHỆ

- RUỒI XANH của nguyễn
- CHUYỆN TÌNH Erich Segal — ph

4

CÁC MỤC THƯỜNG XUYEN

- NÓI VỚI ĐẦU GỐI • THƠ ĐỜI • SINH TỬ PHU • TRANG THƠ
- DÒNG ĐỜI • TÍNH SỞ ĐỜI • ĐỜI MUÔN MẶT • SINH HOẠT
- NHÓM HTN • ĐỜI LÂM CẨM

ĐỜI • NAM THỨ HAI • SỐ 76 • TUẦN LỄ TƯ 1-4-1971 ĐẾN 8-4-1971		
Tòa soạn 143-145 Công Quỳnh Saigon Đ.T. 22.323	Chủ trương biên tập CHU TỬ và nhóm Sống	GIÁ 50đ Giao dịch quảng cáo Hội ông Linh 143-145 Công Quỳnh SAIGON
Chủ nhiệm Bà Trần thị Anh Minh		

Bản gốc báo đời miễn phí cho báo khác và ngược lại. Nhà báo không trả lại bản in.

đầu tranh cho đối

Bộ Thông Tin nên tự xét sau khi xét báo chí quá nhiều

Do những tin tức liên quan đến cuộc hành quân Hạ Lào, nhiều tờ báo đã bị tịch thu và truy tố ra Tòa. Quyết định trên xuất phát từ Bộ Thông Tin nên người ta bắt buộc phải nghĩ rằng Bộ Thông Tin đã bị đánh cho mình chỗ đứng của người sáng suốt, ít nhất là trong phạm vi thông báo những tin tức về chiến trường Hạ Lào. Nhưng thực ra, trong khi buộc tội báo chí gây hoang mang dư luận, Bộ Thông Tin đã làm được những gì? Công việc của Bộ Thông Tin được thể hiện qua các cơ quan truyền thanh, truyền hình, Việt tấn xã và các Ty thông tin đã thu hoạch những thành quả nào, đồng thời trấn an dư luận thế nào? Chúng tôi có thể nói ngay rằng nếu không có báo chí thì Bộ Thông Tin chỉ đem lại cho dân chúng một sự mù tịt về cuộc hành quân trên. Quyết định này của chúng tôi hoàn toàn không có tính cảnh báo để nhằm ăn miếng trả miếng với Bộ Thông Tin vì báo Đới bị tịch thu. Việc dân mình chứng cho nhận định trên, chúng tôi có rất nhiều sự việc cụ thể. Trước hết là rất nhiều dân biểu, nghị sĩ đã lên tiếng chỉ trích Bộ Thông Tin không biết làm việc, không có một kế hoạch thông tin chu đáo để giúp dân chúng hiểu rõ về diễn tiến của cuộc hành quân. Kéo đó là chính những người trong cuộc, những chiến sĩ từ Hạ Lào trở về, cũng lên tiếng đả kích Bộ Thông Tin. Có thể bảo suốt trong thời gian có cuộc hành quân Hạ Lào, Bộ Thông Tin vẫn chỉ biết làm có một việc không tốt đẹp gì là tịch thu báo và tịch thu một cách vô ý thức. Ngoài ra, Bộ không đáp ứng nổi một nhu cầu tìm biết nào dù nhỏ nhất của báo chí để giúp báo chí hoàn tất tốt đẹp nhiệm vụ thông tin của mình.

Bộ Thông Tin hàng ngày vẫn phê phán báo chí, không lẽ không có một lần tự phê phán chính mình sao? Và nếu có một lần như vậy, Bộ Thông Tin sẽ trả lời thế nào trước câu hỏi: Bộ đã làm được những gì cho cuộc hành quân Hạ Lào? Phải chăng vẫn như trước khi có cuộc hành quân đó, Bộ vẫn tiếp tục đặt nặng vấn đề trình diễn mặt mũi và lời lẽ của các viên chức chỉ huy Bộ đối với khán thính giả của các đài truyền thanh truyền hình? Chúng tôi nghĩ rằng một người chỉ có thể giữ được tư cách bằng cách tự phê phán trước khi phê phán. Bộ Thông Tin là một cơ quan quốc gia, do một nhân vật có cấp bằng Đại học cầm đầu có giữ được tư cách cần thiết khi lên tiếng phê phán báo chí không? Trong trường hợp các viên chức chỉ huy Bộ Thông Tin thấy không cần thiết phải giữ tư cách và thể thống cho một cơ quan, chúng tôi sẽ bắt buộc phải giúp dân chúng hiểu rõ « công trạng cứu nước và dựng nước » của Bộ này bằng cách trình bày đủ mọi mặt sinh hoạt của ngành thông tin VN trong những kỳ báo tới.

DỜI

Vợ tướng văn an Linh mục

Đời số này đăng tải bài «Tiếng nói Judas nhân danh Thiên chúa» của bà Nguyễn Hoài Nam. Bà Nguyễn Hoài Nam là vợ TT Trần Văn Trung, Tổng cục trưởng CTT. Cách đây hơn 1 tuần, bà mời một số anh em văn nghệ sĩ, kỹ giả tới tư thất, ăn món bún bò Huế, do chính tay bà làm. Đắp no, chưa kịp uống cà phê, Đầu Gối đã bị bà tố khổ:

— Tôi tưởng anh dữ dằn, hung hãn lắm, nhưng sự thực tôi thấy anh không những hiền, mà còn hiền. Trong lúc chiến sĩ của mình chịu mọi gian khổ, hy sinh tại Hạ Lào, thì ở Saigon, bọn đầu cơ, đốn gió, ngụy hòa, ngoác mồm ra chửi các chiến sĩ, vậy mà các anh cầm bút, không dám phản ứng gì, như thế không gọi là «hèn» thì dùng danh từ gì? Thiên chức, lương tâm người cầm bút của anh ở mô?

Đầu Gối trả lời:

— Tôi nhận là tôi hèn. Tôi già rồi, ăn oản giang hồ nhiều quá rồi. Thủ thực là đụng vào bọn này, tôi quả có ngán. Nhưng tôi nhận thấy chị cũng hèn...

— Hèn ở chỗ mô?

— Hèn ở chỗ cách đây ít lâu, chị viết bài gửi đăng báo Đới lột mặt nạ tên dân biểu chửi quân đội mình là lính đánh thuê. Vậy mà chị không nhận trách nhiệm không dám ký tên thật, chỉ ký tên là «vợ lính». Báo Đới không đăng bài của chị là vì lý do đó. Tôi hiểu tại sao chị không ký tên thật. Chị sợ gây rắc rối phiền nhiễu cho anh ấy là một ông tướng. Nhưng nếu ai cũng sợ phiền nhiễu, không dám «đấn thân» thì tại sao chị lại trách người khác là hèn. Chị bảo rằng chị thương hại tôi có nhiều kẻ thù, chị muốn chia sẻ với tôi một vài kẻ thù. Vậy tại sao chị không ký tên thật. Chị ký tên thật thì báo Đới đăng tít xuyết.

Lời thách thức của Đầu Gối chị Hoài Nam đã chấp nhận, do đó, có là thư của bà Nam gửi linh mục Nguyễn viết Khai mà độc giả đọc trong số báo kỳ này. Vợ linh mục Nguyễn viết Khai, có trả lời thì trả lời thẳng bà Nam đừng chĩa mũi dùi vào Đầu Gối, kéo tới nghiệp.

KHA TRẦN ÁC

Sứ giả Như Lai

Ngày 25-3-71, Hồ thượng Nhân và Đầu Gối đi Cao Lãnh, có chút việc, đồng thời nghe ngóng dân tình. Nghe được hai chuyện độc đáo dưới đây.

Chuyện thứ nhất liên quan tới hoạt động của các sứ giả Như Lai của Ấn quang. Ấn quang tuyên bố chưa biết ủng hộ ai trong cuộc bầu cử Tổng Thống sắp tới, nhưng đoàn «sứ giả Như Lai» này tuyên truyền về bầu cử Tổng Thống dữ lắm. Luận điệu tuyên truyền của đoàn sứ giả này không những gian dối, mà còn khoa học thực tế hết sức. Đoàn sứ giả đi tới đâu cũng chỉ nói với dân chúng đại khái rằng: «Muốn hòa bình chỉ cần bầu cho bộ ba Thiệu Kỳ Khiêm, Thiệu Kỳ Khiêm rồi thì quân đội Bắc Việt sẽ rút về Bắc, không đánh nhau nữa và tức khắc sẽ có Hòa Bình. Cộng Sản không đòi điều kiện gì khác, ngoài việc hạ bệ Thiệu Kỳ Khiêm. Vậy đồng bào muốn bầu cho ai thì bầu, miễn là đừng bầu cho Thiệu Kỳ Khiêm.

Nghe đồng bào nông dân chất phác kể lại với giọng tin tưởng thực sự, Đầu Gối thấy ớn lạnh phác cho kẻ nào đã mượn cho đoàn sứ giả cái mảnh khỏe tuyên truyền kinh khủng này. Vừa dân dị, kiến luận hấp dẫn tuyệt vời. Bộ 3 Thiệu Kỳ Khiêm, chưa biết chừng đi đóng vai sáo thuậ tuyên truyền này.

Chuyện thứ hai là chuyện về ông Tổng Ngạc. Đầu Gối đã nghe cả hươc đôi truat pế, bỏ tù ông Tổng Ngạc nên lần đầu tiên, Đầu Gối kinh ngạc nghe một nông dân không những ca tụng ông

Tổng Ngạc mà còn đòi lập đền thờ, thờ ông Tổng Ngạc vì nhờ biện pháp tăng giá gạo Mỹ, gạo nội địa cũng tăng giá, và các nông dân bán được gạo với giá cao. Nông dân này lý luận rằng vẫn biết biện pháp tăng giá gạo Mỹ làm khổ giới tiêu thụ, nhất là giới Công Quân, nhưng đa số dân Việt Nam là nông dân, vậy nâng đỡ ủng hộ nông dân là chí lý, tại sao lại chửi ông Tổng Ngạc?

Người sạch Bùi Giáng trả lời ông Linh

Tuần trước, Đầu Gối đăng tải là thư của một ông lính, chửi Bùi Giáng là chưa thực sự sạch. Đầu gối nhận được mấy câu trả lời của Bùi Giáng, viết tới tòa soạn, xin đăng nguyên văn:

Thân gửi ông Linh?

Có nhiều sự việc, chính mắt thấy, tai nghe, vẫn không đúng là sự thật, vì mắt nhìn lộn, tai nghe lộn. Nếu đem viết ra, nét chữ cũng có thể lộn lộn, vì bản tay cầm bút cũng chỉ là bản tay bằng xương xẩu với chút ít máu me. Chắc ông đồng ý điểm đó.

Vậy nên những chuyện công kích hoặc đả kích, cũng vẫn nằm trong vòng «một nỗi đời hư huyền giữa chiêm bao».

Xin tặng ông vài câu thơ ngâm ngùi, đề bổ sung cho những lời thiếu sót:

«Chim xanh ăn trái sa mù
Sớm chiều chim đỏ trái mù sa ăn».

Thượng tọa Thích Minh Châu
Kỹ sư Ngô Trọng Anh, Nhà văn

Mai Thảo... ắt sẽ vui lòng nhìn nhận rằng: đến một lúc nào đó, cuộc bầu cử mở ra một khoảng vắng rất buồn, và mọi người đều là nạn nhân của mọi người.

BÙI GIÁNG

Đóng góp

Đầu Gối nhận được nhiều bài của bạn đọc muốn đóng góp vào mục Đầu Gối. Có nhiều bài rất độc đáo. Đầu gối xin trích đăng hai bài dưới đây của bạn Lô Trung, và bạn Đoàn Sĩ

Tiếng dân

Đạo này phong trào dâng kiến nghị coi mời muốn phục hưng. Xin đăng các đảng chính quyền với với một mẫu đối thoại có thể lược được bất cứ đầu vì người dân đã quá trưởng thành trong khối lửa lọc lừa:

NGƯỜI DÂN 1: Mày có ủng hộ cuộc hành quân sang Lào?

NGƯỜI DÂN 2: Tao luôn luôn muốn đập bể mặt những thằng ăn cơm quốc gia thờ ma c. sản trong này.

NGƯỜI DÂN 1: Như vậy mày càng phải ủng hộ bất kỳ cuộc tiến quân nào diệt địch tận sào huyết?

NGƯỜI DÂN 2: Đúng! Mà sào huyết địch địch thị là Bắc bộ phủ, nơi những thằng Đồng thẳng Giáp thẳng Khu; thẳng Duẩn ở, sào huyết địch địch thị là những sào huyết tham nhũng, gian thương gian chính trong này. Mày còn nhớ kinh A Hàm đại khái có câu:

Cái này còn thì cái kia còn
Cái này mất thì cái kia mất
Cái này sinh thì cái kia sinh
Cái này diệt thì cái kia diệt.

NGƯỜI DẪN 1: Nhưng hiện giờ thì dù sao mày cũng ủng hộ cuộc tiến quân cất tiết «Hỗ chí Minh Đường Môn?»

NGƯỜI DẪN 2: Thằng con trưởng tao biền có một ở Hạ Lào; thằng cháu gọi tao bằng bác đường đóng ở Kiên Giang, nay đã chuyển quân đến Châu Đốc sát biên giới Miền Việt; thằng cháu gọi tao bằng chú đường đóng ở Ban Mê Thuột đã chuyển quân tới miền Ba Biên Giới. Tất cả những người dân có con có cháu thực sự đem xương máu ra mà gánh vác cuộc chiến tranh này không ủng hộ tiền tuyến còn ai ủng hộ điều tuyên nữa? Nhưng khi tao nghe radio ra rả nói những tin này đang kiến nghị, những quân kia đang kiến nghị là tao cảm thấy buồn nôn rồi. Trờ đang kiến nghị Cộng sản đã lặn từ một phần tư thế kỷ nay, cái gì cộng sản đã làm thì thực chất cái đó không còn nữa, chỉ còn bả. Trờ này dưới thời ông Diệm cũng đã bắt chước, vì chỉ là bả mìn đã được hít đến hai lần lặn, còn chó gì nữa đâu mà vọc mồm vào hĩa trá.

xx

Câu chuyện của hai người dân ngừng lại vì sau đó người dân 1 đã được tờ báo có đăng tin chỉ liệt về vụ một dân biểu bị hạ quả tang mang á phiện trắng từ Bangkok về, và người dân 2 đang nghe mấy người dân khác nói về chuyện con mụ tương nọ cho tại xẽ chớ bằng lậ ở Vũng Tàu, anh em cảnh sát nơi đó bắt được, con mụ tương lộ diện làm tông và áp lực thuyết chuyển tuổi rạo.

Đồng thời có tin hành lang, ông Phó Kỳ nói với các vị trong Hội Đồng Văn Hóa Giáo Dục: Các vị muốn làm gì thì làm nhưng cũng không thể lưu ý được dư luận đâu, dư luận ngày nay còn bị hút vào chiến dịch Hạ Lào và cao vụ dân biểu buồn lậ.

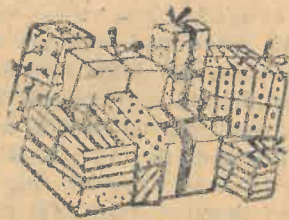
Như vậy thì mình còn nói thêm làm gì nữa!

LỖ TRUNG

Một sự tiến bộ

Kể viết bài này vào năm 1966 nhân một dịp xuất ngoại, trên phi cơ sau một lúc ngủ gà ngủ vịt, tới bữa ăn trưa. Có chiến đấu viên hàng không xinh đẹp tóc vàng, mắt xanh, đít cong ân cần đến đặt khay ăn trước từng người, một mui beefsteak thơm phức, trên mui khay ăn có tờ thiệp nhỏ với mấy dòng ghi chú:

«Kể từ nay đức Giáo hoàng đã cho phép ngày thứ Sáu được dùng thịt. Đồng chủ đó cốt để những ai theo Ky tô giáo La Mã có ăn thịt vào hôm đó (hôm thứ sáu) khỏi phải thảo mào.

Đó là một điều tiến bộ thêm vào nhiều điều tiến bộ khác về phiacac tin đồ công giáo, bỏ đi một số nghi thức đã trở thành cứng nhắc và chật hẹp với thời gian. Bữa ăn thịt vào ngày thứ sáu trên phi cơ đó lại làm «thực giáo» như trên thời ông Jean Bao xít ta Ngô d Diệm, và ông này thì đạt nhất kế này cũng không như là vào năm nào nữa, 1960, 61 thì phải. Chỉ biết là năm đó các kẻ tán tông nuộm nược đến xin các cha rửa tội, nâng tỉ số đồng bào công giáo từ 30%, 40% vọt lên 10% thì cơ hội chủ nghĩa xin rửa tội để lên lon, để chộp ghế quận trưởng, tỉnh trưởng, giám đốc, đồng lý, bộ trưởng... Nam đó vào ngày lễ Giáng sinh tất nhiên hàng Bà-Lem được thiết lập sáng rực ngay trước tòa thị sảnh ban chính thức thành 1 ngày quốc lễ. Và đêm ba mươi tết năm đó, điều này những người VN còn như Lam, kể cả những người VN theo công giáo thuần thành, tâm hồn con nguyên vẹn và thơm phức hương dân tộc, đêm 30 Tết năm đó, vào lúc giao thừa thiêng liêng, vào lúc tinh tỵ dân tộc trao dâng đón mùa Xuân mới, thế hiện thành những dòng người bất lậ chen chúc nhau trên các ngã đường đưa đến Lăng Ông, tại những ai

qua nhà thờ Đức Bà không khỏi không ngạc nhiên đến sững sờ. Sự sững sờ in sâu vào ấn tượng và kéo dài mãi mãi về sau này, sững sờ trước cảnh cầm lạng, «hương lạnh khói tàn» của nhà thờ Đức Bà vào giờ phút giao thừa bồi hồi rạo rức hương khói nghi ngút, vang rền của cả dân tộc Việt đương tạm quên đau thương tang tóc mà đón xuân theo truyền thống.

Cũng may mà rồi sau đó đã có sự phân tỉnh trong giới lãnh đạo công giáo; các vị này cũng thấy vào lúc giao thừa đón xuân mới, những ai trong huyết quản còn chảy dòng máu Việt Nam không thể không cảm thấy dạt dào. Còn ra cái giống gì nữa khi sinh ra là người Việt Nam mà lại giữ một cung đàn lạc điệu với tình tự muôn đời của nếp sống dân tộc. Vì vậy từ những năm sau ánh đèn các nhà thờ (không riêng gì nhà thờ Đức Bà) cũng rực sáng với ánh đèn Lăng Ông để chào đón giây phút đầu tiên của mùa Xuân mới.

Ấy, nhân ôn lại một ngày ăn thịt vào hôm thứ sáu, liên tưởng đến một đêm ba mươi tết mà nhà thờ Đ. Bà như biến thành hương đạo lạnh lùng thờ ơ giữa triều sóng chấp chùng dân tộc để đi tới đón nhận một quyết định mới đây của giới lãnh đạo công giáo ngày nay cho phép giáo dân được thờ cúng ông bà như đồng bào khác miễn là trên bàn thờ có hình Đức Chúa là được. Thật là một bước tiến vượt bậc so với những thành kiến về đức tin của đồng bào công giáo từ trước đến nay. Nếu nói về đạo Cao Đài, đạo Hòa Hảo của xứ nhà và đạo Bà Hai của ngoại quốc thì những đạo trên đã tự động mang đức chúa Jesus vào thờ tại chính điện của họ từ lâu rồi. Rất hớn hớn, chẳng mặc cảm tự tôn, không mặc cảm tự ti.

Người Việt vốn như như bưng Kiền, con chim đã nhiều lần phải lên nên e cả cây cong tất nhiên ai nấy tự đặt câu hỏi: «Các vị lãnh đạo còn, giáo sau 200 năm làm quen với xứ sở này nay chấp nhận cho tin đồ thiết lập bàn thờ ông

(Xem tiếp trang 54)

DÒNG ĐỜI

NỮ SINH

Trong tháng ngày «kiếm ước», những câu chuyện trao đổi vẫn thường chỉ luân quanh trong hiện tại và thực tại. Những chủ đề của tuần báo ĐỜI là phản ánh của cuộc sống, cũng không thoát khỏi tính cách hiện thực đó. Một đôi khi, thông lệ đó được phá bỏ, như trường hợp số chủ đề tuần này: Nữ sinh Saigon. Tính cách hiện thực bỗng phai mờ đi để trở thành thực và hư, hiện tại nhưng cũng là tương lai, vì nữ sinh chính là một nụ hoa vừa chớm nở trong một tình mơ như thủy mặc.

Nữ sinh ngày nay có khác biệt gì ngày xưa? Bà Hiệu trưởng Trương Nữ Trung học Trưng Vương, trả lời một cuộc phỏng vấn truyền hình nhân lễ Hai Bà, đã cho rằng «không». Nhận xét này có lẽ chỉ đúng có một nửa; tuy người nữ sinh hôm nay vẫn là một nữ sinh muôn thuở, vẫn mang hình ảnh của phụ nữ đời đời (L'Eternel Féminin) nhưng trong cái nền nếp muôn thuở đó, từ đời sống trí thức đến tình cảm của nữ sinh ngày nay đã đổi mới từ bao giờ.

Tháng 5-1963, một hội nghị Quốc tế họp ở Bruxelles nhằm nghiên cứu về các vấn đề của tuổi trẻ đã đi đến kết luận rằng «tuổi thiếu niên ngày nay, về nhiều phương diện, có tiến bộ hơn các thế hệ tiền chiến». Giáo sư Welker thuộc Đại học Oxford đã nói thêm: «Các thiếu niên ngày nay lành mạnh hơn về thể xác cũng như tinh thần, hiện thực hơn, ít thất vọng nào nề, cởi mở, khoan dung hơn». Không cần làm một so sánh giữa thiếu niên (trong số có các cô nữ sinh) thời tiền chiến với ngày nay. Chỉ cần lần thân so sánh giữa Độc Thủ và mấy đứa em, em trai em gái, cũng thấy rằng những cô, cậu «thiếu niên» thật là «khả úy».

Nói chung mãi rồi, xin hãy đi vào một vài chi tiết của thế giới nữ sinh. Một vấn đề cần được xác định trước tiên: tuổi nào là của nữ sinh? Trong Anh ngữ, tuổi nữ sinh có lẽ

được diễn tả bằng các con số có chung tiếp vĩ ngữ «teen»: từ 13 đến 19. Đức ngữ coi tuổi nữ sinh như thời khắc giữa canh tàn và sớm mai; Backfisch (cá rán), nghĩa là một cái gì khó diễn tả, không phải thịt mà cũng hết còn là cá! Chữ Việt ta phong phú hơn nhiều, tuổi nữ sinh được diễn tả bằng những từ ngữ nên thơ: tuổi trăng tròn (15), rồi tuổi trăng tròn lẻ (16), đôi tám...

Trong lứa tuổi đó, người nữ sinh có những vấn đề riêng biệt: nào là gia đình, tương lai, nào sắc đẹp, nào là những vấn đề tâm lý, tình cảm... Nếu phải nói dài về những vấn đề của nữ sinh, một bài báo cũng không là đủ. Cho nên câu chuyện xin được rẽ sang một ngõ khác: người nữ sinh Saigon hôm nay nghĩ gì?

Giai phẩm Xuân «Mê Linh» năm nay của Trương Trương Vương đã dành cho chủ đề «Tình người». Nữ sinh vẫn thường được so sánh với hoa cho nên Giai phẩm này cũng có coi là những bông hoa hồng—là thơ văn sáng tác của nữ sinh đồng—thời là một bức tranh hoa hồng là bài phỏng vấn những nhà văn nhà thơ về Thiếu nữ VN, Quê hương và chiến tranh. Nói rõ hơn, các nữ sinh muốn nhờ các nhà văn viết thay các cô, cũng là để tìm hiểu khi nhà văn nghĩ về ý nghĩ của nữ sinh, thì sự «nghĩ ngợi» của nhà văn có xác thực không.

Như Mai Thảo thì mong muốn các cô nữ sinh sẽ có một «nhận định nghiêm chỉnh». Nghiều Đê cho rằng «sự sống có nhiều cách để đi tới, len giữa lòng hân thù, manh tâm và mê muội giống như cỏ giữa những tảng đá» nhưng cô bé đã chết rồi «không trở dậy nữa». Đỗ Quý Toàn thì mơ ước «niềm an lạc»; và tôi chắc rằng người phụ nữ có nhiều ý chí hơn đàn ông con trai để đạt tới niềm an lạc đó dễ hơn. Phụ nữ có sẵn khuyển hường hòa bình, điều đó đã rõ...

Viết đến đây thì cũng vừa đến bên bờ của một trang giấy. Xin neo lại những ý nghĩ về nữ sinh ở đây để cho người xếp typô khỏi xảy ra: «Bà ông đã đưa trẻ lại viết dài». Cho nên xin tạm kết luận bằng một hình ảnh: nữ sinh là một trái cây còn ương, ương sự non nớt và tự lực...

ĐỘC THỦ

Nhân vật hậu trường ảnh hưởng tới chiến cuộc Việt Nam

HENRY A. KISSINGER

- Làm việc mỗi tuần 6 ngày mỗi ngày 12 giờ.
- Cộng sự viên thường gặp TT Nixon nhất.
- Người Mỹ gốc Do Thái, sanh ở Đức, đang sống độc thân.
- Được coi là Ngoại Trưởng Thực Sự của Hoa Kỳ.

Tuần trước báo chí Saigon loan tin ông Henry Kissinger đã ăn cơm trưa với nghị sĩ hồ câu Eugene Mc Carthy. Buổi tối đó Kissinger lại dự cuộc tiếp tân ở nhà nghị sĩ Edward Kennedy, cũng một bồ câu chúa. Nhật báo Đức Nhà Nam loan tin này và đặt câu hỏi «Triều chứng gì đây?»

Hồi đầu năm 69 khi Nixon bổ nhiệm Kissinger làm Cố vấn, các chánh khách và báo chí ở Saigon cũng sôi nổi bàn tán, nhiều người tỏ dấu lo ngại Mỹ sẽ bỏ rơi.

Vậy Henry Kissinger là ai?

oOo

Ảnh hưởng mạnh nhất ở Bạch Cung

Chức vụ chánh thức của ông ta là Phụ tá Tổng Thống về An Ninh Quốc Gia. Ông đứng đầu một văn phòng có 42 chuyên viên ở trong tòa Bạch Ốc. Văn phòng riêng của ông ta rộng 5 thước dài 7 thước ở cánh phía tây Bạch Cung, dưới văn phòng T. Thống HK ít bậc cầu thang.

Trên cấp bậc thì Kissinger không phải là người có địa vị cao trong hệ thống tổ chức chính quyền nước Mỹ. Nhưng trong thực tế thì ông ta là người có ảnh hưởng nhất đối với Tổng Thống Mỹ hiện nay về các vấn đề quốc tế. Vì vậy mà các nhà báo Mỹ coi ông là một trong năm, sáu nhân vật quan trọng nhất ở Hoa Thịnh Đốn, có nghĩa là quan trọng nhất trên thế giới.

Các nhà ngoại giao quốc tế ở HTĐ đều muốn gặp ông ta. Khi ông ta đến dự cuộc tiếp tân ở toa Đại sứ nào, thì sự kiện đó ngày hôm sau được loan

báo trên các bản tin viễn ký. Trong các cuộc tiếp kiến của TT Nixon với các lãnh tụ của các quốc gia trên thế giới Henry Kissinger là người thường có mặt tham dự như.

Trung bình mỗi ngày ông ta gặp TT Nixon 90 phút nghĩa là cộng sự viên thường và ra nhiều nhất của phòng hành bầu dục của TT Mỹ. Đó là chưa kể các cuộc điện đàm giữa hai người và các cuộc gặp gỡ phi chánh thức tại nơi TT nghỉ mát cuối tuần ở Camp David hay San Clemente. Trong khi đó thì các ông bộ trưởng trong chính phủ Nixon lại khó lòng tìm cách được gặp TT. Trong tuần qua báo Newsweek tiết lộ rằng 2 ông bộ trưởng vận tải và Nội Vụ có lẽ sắp xin từ chức vì nhiều lần xin gặp Nixon mà không được. Riêng bộ trưởng bộ vận tải John Volpe hồi giữa năm 1969 có lần phải chờ đợi 9 tuần lễ mới được gặp sắp của mình.

Ông Henry Kissinger làm ngay trong dinh TT và mỗi ngày ông làm việc từ 12 đến 15 tiếng đồng hồ. Kiếm được một cộng sự viên như ông ta không phải là dễ.

Công việc của ông ta là đọc trước tất cả các bản phúc trình, báo cáo, điện tin của CIA, của các tòa đại sứ của các vị chỉ huy quân sự Mỹ trên khắp thế giới gửi về cho Tổng Thống Mỹ. Ông đọc, phân tích, tóm tắt và trình cho TT Nixon. Ông ta cũng có phận sự trình bày các giải pháp đủ loại cho Nixon lựa chọn để quyết định chính sách đối ngoại của Mỹ. Trên nguyên tắc Henry Kissinger không đưa ra một chánh sách nào trước, và công việc của ông ta chỉ là suy nghĩ giúp Tổng Thống Mỹ, chứ không

quyết định giúp. Nhưng thường thường trước khi quyết định thì Nixon có hỏi ý kiến ông ta, và đó là lúc mà Kissinger tạo ra ảnh hưởng mạnh nhất trên ông chủ của mình.

Kissinger phải lo một phần vụ bao trùm rất nhiều lãnh vực, từ việc tiền liên nhu cầu chế tạo vũ khí nguyên tử chiến lược trong thập niên 70,80 đến việc liên minh các nước Tây Âu, cho tới chuyện xác định đầu là cái yếu tố của một «sự kiện» xảy ra ở Việt Nam vì nhiều khi cái mà người ta tưởng là một sự kiện thực ra chỉ là một triệu chứng hay hệ quả.

Mỗi khi TT Nixon muốn có người thông báo cho các phóng viên ở Hoa Thịnh Đốn về chiều hướng chánh sách quốc tế của Mỹ, thì Tổng thống Nixon nhờ Kissinger. Khi các nhà ngoại giao các nước khác muốn Tổng Thống Mỹ lưu ý đến một vấn đề quan trọng nào, thì họ cũng tìm cách gặp Kissinger, dù rằng gần đây bộ Ng. giao Mỹ đã phản đối lối tiếp xúc theo đường tắt đó. Khi một nhà kinh doanh Mỹ gặp một khó khăn trong việc giao thương quốc tế, muốn Tổng Thống can thiệp, họ cũng tìm cách nhờ văn phòng của Kissinger hơn là nhờ các công chức ở bộ Ngoại Giao. Và các phóng viên báo chí cũng biết rằng tham dò tin tức nơi vị cố vấn của Tổng Thống thì nguồn tin đó phong phú hơn từ bộ ngoại giao nhiều.

Vì vậy đầu tháng 3 vừa rồi, Ủy ban Ngoại Giao Thượng Viện Mỹ do nghị sĩ Fulbright làm chủ tịch đã đề nghị một dự luật, buộc ông Cố Vấn của Tổng Thống cũng phải ra phúc trình ở Quốc Hội!

xxx

Đức gốc Do Thái

Năm nay 48 tuổi, con người có tầm ảnh hưởng quan trọng bậc nhất ở Mỹ, lại không sinh trưởng ở nước Mỹ. Cha mẹ ông đã sanh Kissinger ở Baviere bên Đức. Bây giờ ông ta vẫn nói tiếng Anh bằng giọng người Đức đến năm 15 t. Kissinger mới cùng gia đình di cư sang Mỹ, để tránh sự kỳ thị của chế độ Quốc Xã, vì họ là người gốc Do Thái.

Sang cư trú ở Hoa Th. Đốn, cậu bé Kissinger trở thành một học sinh ưu tú, luôn luôn xếp hạng A ở trường trung học G. Washington. Sau đó, cậu nhập ngũ và làm việc trong ban tình báo của Lục quân, chuyên về công tác phản gián điệp ở Đức. Giải ngũ, cậu theo học đại học Havard, một ngôi trường uy tín bậc nhất ở Hoa Kỳ. Ở đó Kissinger đã được một giáo sư chú ý, khen ngợi đó là GS William O. Elliot, 1 nhà chánh trị học đã làm cố vấn cho 5 vị Tổng Thống của Hoa Kỳ. Với sự khuyến khích của ông thầy này, Kissinger đã chuyển về ngành Chánh Trị Quốc Tế sau khi ra trường, và lần lần trở nên một chuyên viên về các vấn đề ngoại giao.

Kissinger leo lên bậc thang của quyền bính khi làm việc với nhóm Biên Cương Mới của cố Tổng Thống Kennedy. Nhưng ông ta lại không thích hợp với Kennedy lắm.

Hèn thời TT Johnson, Kissinger được trao cho

một nhiệm vụ ngắn hạn. Năm 1957 ông ta đã tìm cách tạo một vụ liên lạc giữa TT Mỹ với chính Hồ C Minh, qua trung gian của một người Pháp.

Trước cuộc tranh cử 1968 ở Mỹ, Kissinger làm việc cho ứng cử viên Nelson Rockefeller, phụ trách cố vấn đề Đối ngoại. Nhưng Rockefeller lại không được đảng Cộng Hòa đưa ra tranh cử. Trong cuộc tranh hùng giữa Nixon và Humphrey năm đó, Kissinger đứng ngoài lề, tuy vẫn liên lạc với cả 2 bộ tham mưu.

TT Nixon đã nhờ Kissinger soạn bài diễn văn nhận chức, nhưng chính ông ta lại từ chối, sợ rằng mình viết sẽ không hợp với vị TT mới đó.

Sau khi thắng cử, Nixon chỉ gặp Kissinger hai lần và đọc một vài tác phẩm của ông, nhưng đã quyết định mời ông làm cố vấn TT, cái chức vụ mà ông ta vẫn mong muốn.

Ngày nay báo chí ở Hoa Thịnh Đốn rất thích viết về Kissinger còn vì một lý do, là ông ta sống độc thân. Sau một cuộc hôn nhân kéo dài 15 năm, ông đã ly dị vợ từ 1964. Các nhà báo tò mò muốn biết chàng trai độc thân này đang sống ra sao, hay gặp gỡ các cô nào. Người con gái hiện nay hay gặp và đi ăn với Kissinger nhất là cô Nancy Mc Ginnis, một chuyên viên xã hội học. Cô Barbara Howar, một bạn gái của Kissinger nhận xét: «Đúng đương với một ông lúc nào cũng có họ về viên đi kèm thì là hấp dẫn chàng khác gì dạo xe trong một chiếc thuyền giáp!»

Bữa cơm của ông ta thì thường sơ sài, ăn ngay trong Bạch Cung. Lúc ăn ông mới uống phở ăn cơm tiệm. Khi đi ăn, ông ta vẫn mang theo 1 máy điện tử nhỏ để khi TT cần liên lạc thì có ngay.

Làm thế nào có vấn cho một Tổng Thống

Giữa Nixon và Kissinger có rất nhiều điểm để họ làm việc chung rất tương đắc.

Người ta xưng gọi Nixon là vị TT «nhà nghề» đầu tiên của nước Mỹ, vì ông có dáng dấp một quản trị viên giỏi hơn là một lãnh tụ thu hút quần chúng. Vậy thì Henry Kissinger cũng là một thứ cố vấn nhà nghề. Công việc của ông cố vấn này là cải tạo ngay guồng máy làm việc của ta để trở nên một bộ óc phụ của TT. Bộ óc đó nhận xét phân tích, suy luận giúp ông chủ.

Kissinger nói rằng: «công việc của tôi không phải là đưa ra chánh sách bộ TT». Khi người ta hỏi ông có đề cho ý kiến riêng của ông lên vào bộ máy hoạch định chánh sách của Tổng thống không, Kissinger nhấn mạnh: «không có một vấn đề cho là có chánh sách của Kissinger cả. Tôi chỉ cố gắng trình ra những giải pháp đủ loại cho Tổng Thống. Nếu có một thứ «chánh sách của Kissinger» thì toàn thể guồng máy làm việc của bộ đồng an ninh quốc gia sẽ bị kẹt không tiến được».

Ông Kissinger cũng cho biết không ở hành động theo lối các người tiền nhiệm của ông, nghĩa là không nói với TT những gì đúng hay sai trong chánh sách của ông ta.

Thường các quan điểm của Nixon và Kissinger giống nhau rất nhiều trong các vấn đề đối ngoại của HK.

Trong mười năm qua những sách báo do Kissinger đã viết về vấn đề đối ngoại cho biết các quan niệm của ông.

Thí dụ ông cho rằng Tây Âu là vùng rất quan trọng đối với quyền lợi của Mỹ và Âu châu phải bớt lệ thuộc, như vào Mỹ. Hai ý kiến đó Nixon đã chứng tỏ được chấp nhận khi ông đã du hành qua Âu châu 2 chuyến trong 2 năm qua, và chuyến Âu du đầu chỉ trong vòng 6 tuần sau khi nhận chức.

Kissinger và Nixon cũng đều quan niệm rằng chỉ nói chuyện với Cộng sản được nếu Mỹ ở thế mạnh. Vì vậy, trong khi tiếp tục thảo luận tại hội nghị giới hạn vũ khí chiến lược với Nga, thì Nixon vẫn cho chế tạo hỏa tiễn chống phi đạn.

Một điểm tương đồng giữa 2 người nữa là lý thuyết giải kết ở khu vực trên thế giới, kể cả Á châu, chủ thuyết Guam của Nixon đã chứng tỏ điều đó. Quân lực Mỹ đang giảm bớt dần ở Việt Nam, Đại Hàn, Phi I. Tân, và đến năm 1972 đảo Okinawa cũng sẽ trả về cho Nhật.

Một bài báo của Kissinger viết trong tạp chí Foreign Affairs ít lâu sau khi ông nhậm chức, trình bày 2 điểm chính trong đường lối giải quyết chiến tranh Việt Nam: tiếp tục Hòa Đàm Paris và đưa phương rút quân đội Mỹ khỏi Việt Nam. Cho đến nay ta thấy chính sách này vẫn được áp dụng.

Các quan điểm của Kissinger về đối ngoại đều do một lối nhìn chiến lược toàn diện thế giới. Những sự kiện như áp dụng của Nga ở Bá Linh sự phi công Nga sang điều khiển dân hỏa tiễn ở Ai Cập được coi là nỗ lực của Nga để đó phản ứng Mỹ. Trong diễn văn đọc trước QH gần đây, Nixon nói đến «một cơ cấu toàn diện của Hoa Bình» có cùng một quan niệm đối ngoại của Kissinger.

Bên cạnh các quan điểm tương đồng viên cổ vấn này trở nên đặc lực cho TT Mỹ nhờ lối làm việc khoa học và trí suy luận sắc bén. Người ta nhận xét rằng bộ óc ông ta có thiên khiếu về phân tích, tổ chức, phối hiệp các ý kiến hơn là sáng tạo ra ý kiến. Ông ta lại có đức thẳng thắn trí thức sẵn sàng nhận

Nhắn tin

Các bạn :

NGUYỄN VĂN PHƯỚC

HÀ HUY TÂN

cùng các bạn thông dịch viên trước phục vụ tại sư đoàn du 101 (101 SH Harborne Div) nay ở đâu, xin biên thư về cho Phạm minh Công biết,

K.S: Phạm minh Công, DD-06 KBC-3132.

sự sai lầm của mình. Khi suy luận thì ông chú trọng đến các sự kiện cổ rỗng. Thí dụ cuối năm 1969 có cuộc họp liên bộ ở Tòa Bạch Ốc về một vấn đề liên hệ đến Âu Châu. Trước một đề nghị gì đó, một nhân viên bộ Ngoại Giao nhận xét : «Đen áp dụng, tôi sợ có những hậu quả rất xấu» Kissinger hỏi : «Theo ông những hậu quả gì sẽ xảy ra ? » Nhân viên ngoại giao trả lời : «Tôi chưa biết » Kissinger hỏi lại : «Ông chưa biết những hậu quả sẽ xảy ra là gì, nhưng ông lại biết là những hậu quả xấu ». Sau đó phiên họp ngưng.

xxx

Vị ngoại trưởng trong hậu trường

Đầu tháng ba vừa rồi, một nghị sĩ Hoa Kỳ ông Symington đã lên tiếng ở diễn đàn Thượng viện rằng « Ông Ngoại Trưởng thực sự của T.T. Nixon chính là ông cố vấn ngoại giao Henry Kissinger. Còn Ngoại Trưởng Rogers chỉ có danh mà không có thực ».

Theo hiến pháp Mỹ thì quốc hội không có quyền bắt ông cố vấn của Tổng Thống ra điều trần. Vì thế nên các ông Nghị Sĩ lại cáng bực mình hơn.

Người ta đều công nhận Ngoại trưởng Rogers là một bạn thân và lân cận nhất của TT Nixon, còn Kissinger chỉ là một cộng sự viên mới. Nhưng trên nhiều phương diện, Kissinger có lợi thế để ảnh hưởng đến chính sách đối ngoại của Nixon hơn.

Kissinger là một chuyên viên về các vấn đề đối ngoại từ lâu, trong khi ông Rogers mới vào nghề ngoại giao. Một lần ghé VN người ta đã than về ông Rogers khi ông mặc quần soọc đi bat tay với bộ lão ở Kiến Hòa nhưng chuyện đó không đáng thao bành vụ xảy ra sau đó, khi ghé Hội Quốc trong lúc ban quản nhạc cử bản quốc thiêu thì ông ngoại trưởng lại quên bỏ mũ.

Kissinger lại có tài ăn nói, thuyết trình, thành công để dàng khi tiếp xúc với công chúng nhà báo. Còn Rogers thì nói năng hơi ngượng ngùng chậm chạp.

Một nhân ngoại giao nói với phóng viên báo News-week «chuyện gì tôi nói là ông Kissinger hiểu. Ông ấy đặt những câu hỏi thông minh. Còn ông Rogers luôn luôn có vẻ bất định.»

Trong khi Kissinger đọc thân làm việc hơn 12 giờ mỗi ngày và 6 ngày 1 tuần lễ thì ông Rogers ngày nào cũng về nhà trước 7g30 tối.

Trong khi Kissinger có bộ óc sắc bén thì Rogers lại có vẻ ôn hòa. Thí dụ khi Nga gửi phi công đến Ai Cập, Kissinger muốn có một phản ứng mạnh, trong khi Rogers đề nghị một giải pháp ôn hòa (một phần vì Kissinger gốc người Do Thái chăng?). Vụ xử Chile gần đây một Tổng Thống CS theo Kissinger là một chuyện rất hại, trong khi Rogers có vẻ ôn tồn hơn. Cũng chính Rogers là người có khuynh hướng cải thiện bang giao với Trung cộng.

Một yếu tố khiến Kissinger gây ảnh hưởng trên TT Mỹ nhiều nhất chính là vì ông ta làm việc ngày trong tòa Bạch Ốc. Còn ngoại trưởng Rogers ở cách 3 quảng đường. Mà hầu hết các chính sách ngoại giao của Mỹ đều xuất phát từ Bạch Ốc.

ĐỜI LẮM CẨM

□ LANG BANG sưu tầm □

Ka Ka, súng lục, điểm và mặt nạ

Bàn về vụ dân biểu ma giáo buồn lạo, DB Ngô Công Đức quát tháo am xum. Trước kia tôi tổ vài ba đại diện dân tại nhà hát nhưng vì tôi nó tham những lúc nhúc nên cầu kết với nhau «nần thì» tui nên tui bại trừ không nổi đề rồi nay «xi» ra thối om ca tòa nhà lập pháp. Vậy thì có một sự lạ đài bừa bãi tại tòa nh này ! Dân cười khoái tĩi đêch chịu được, Thời kiem ước mà được xem diễn trò xiệc không mất tiền.

Ông Đức còn mĩa mai «Rồi đây các dân biểu có xuống xóm «chị em ta» cũng sẽ bị xua đuổi như những tên bỉ ỉ».

Thì ra các dân biểu vẫn xuống xóm đều đều mà bây giờ dân đến mới biết.

Dân biểu Huỳnh Ngọc Anh thì phát ngôn : «Mỗi vị DB đều có một cây súng để tự vệ tức là để bảo vệ một nhân vật của chính thể, nay chính mình làm hại cho chính thể thì người xử dụng cây súng đó nếu có tình thần khí khái nên tự xử lý để cứu vãn danh dự quốc gia »

DB Thụy lại cho rằng «sau vụ buồn lạo đổ bể từ nay về địa phương với cử tri DB phải sắm 1 cái mặt nạ để bớt xấu hổ »

Dân đến nghĩ lắm cẩm tại sao người ta không đổi tên nhà Hạ Viện thành Rạp Hát Cải Lương diễn đẩu tuồng, tuồng combat, Wrestling, buồn lạo, Zoro, Batman bị mặt nạ !

Nhất Tổng thống nhì giáo sư !

Nếu cứ theo cái nấc thang giá trị thời xưa thì nó oai oăm như thế này : quân, sư, phụ có nghĩa là Vua rồi kế đến là nhà giáo. Nói theo ngôn ngữ bí giờ thì nhất Tổng Thống nhì giáo sư.

Nhưng giáo sư ngày nay dạy tung phôi mà chẳng ăn cái giải gì.

Lương thì đội lại ăn đồn. Đội và đồn là hai thứ các nhà giáo được thưởng thức đều đều.

Nay lại đến vụ 1 nhà giáo bị linh kin tặng phạt thủ đến tối tắm mặt mây, ngất ngư chơi với.

Ông Giáo Dục vốn đã mắt mờ, chân chậm, nay vẫn ù lì như cũ lần Sở Thú chẳng thấy nhúc nhích tí ti nào ! Vì không nhúc nhích nên cả trăm ngàn học sinh mới bãi khóa chề học.

Nếu ta cũng bắt chước dân biểu Huỳnh Ngọc Anh ta cũng có thể nói như thế : «Mỗi ông linh kin đều có một con chó lửa để bảo vệ chế độ, bây giờ làm bắn chế độ thì nên tự xử».

Tự xử có nghĩa là tự bán mình như bán một con chó ghê !

Trường dạy móc !

Cảnh sát Ai Cập vừa đóng cửa một trường dạy móc túi tại Cairo : chủ phủ Ai Cập trung tâm của khối Á Rập thống nhất.

Hiệu trưởng kiêm giám đốc, giám học, kiêm tổng giám thị, kiêm giáo sư là một bà già có thành tích ở tù sơ sơ có 30 năm. Bà này tên là Sayeda El Bulakia trường học được mở tại một căn nhà hoang ở vùng ngoại ô đông dân cư nhất Cairo

Học sinh được ưu đãi tốt bụng chẳng những được miễn hai tháng tiền học đầu tiên mà sau đó còn được trả công hàng ngày đổi lại những món mà họ đã chop được của thiên hạ.

Một vị thư ký của trường đảm nhiệm thi hành luật lệ, nội qui và phân phát phần thưởng cho những học viên.

Cảnh sát Ai Cập đã phải cho người giả dạng làm học viên mới của trường mới tóm được bà hiệu trưởng cùng tay thư ký. Các học viên đang bị lùng bắt tới nơi hoa là !

Dân biểu buồn lạo ở tù 40 năm?

Eduardo Poeta được coi là phó trùm của tổ chức buồn lạo bạch phiến lớn nhất đã bị phá vỡ tại Hoa Kỳ tuần qua đã bị tòa án liên bang tại New York kết án 40 năm tù và phạt vạ 300 ngàn Mỹ kim.

Còn DB Giao Chỉ sẽ lãnh tù mấy chục năm ?

Giáo mũi lỗ đá đít đâm mũi tẹt !

Dư luận phụ huynh học sinh các trường Tây đang bàn tán xôn xao trong tuần lễ này về sự việc một anh giáo mũi lỗ dạy Toán tại trường Marie Curie lớp 4 ẽ đã :

Đánh đập

Đá đít

Véo miệng

Quét phấn màu

lên mặt các nữ sinh An Nam một cách dã man tàn bạo vượt khỏi phạm vi giáo huấn học trò.

Ông Giáo Dục bây giờ ông ở đâu Bến Hải hay Cà Mau ? Đêm ngủ Hồng hay Keyhole, Queen Bee hay Mini Club ?

Giới lá đa Nga

Cô Valentina Kalynyk một nhà xã hội Ukraine (Nga) tại New ước hồi năm 1959 đã mô tả một cách đen tối cuộc giải phóng phụ nữ tại Nga từ khi cộng sản chấp chánh.

Trong một cuộc hội thảo của «Những người HK chủ trương giải phóng các dân tộc bị giam giữ», cô tuyên bố :

«Không có phụ nữ nào trong ủy ban chấp hành của đảng CS Nga và 90 phần trăm các tài xế xe vận tải và công nhân xây cất là phụ nữ trong ka đồn ông chỉ đứng quanh để giám sát họ». Cô cũng trích một bức thư của một người bạn gái hiện còn ở Nga nói rằng : « cách mạng đã giải phóng chúng ta để chúng ta có thể làm việc vất vả hơn giới liên ông ? »

Vậy thì các cô Giáo chỉ đứng nên đòi bình quyền làm gì. Cứ để dân ông làm việc như trâu và đánh giặc như điên !

Tay sai của Đế Quốc Mỹ

LÝ ĐẠI NGUYÊN

Danh từ tay sai của đế quốc Mỹ, vốn là câu đầu lưỡi của Cộng Sản gán cho các chính phủ khắp nơi trên thế giới có chủ trương hợp tác với Mỹ. Thấp hơn nữa là những người ở các quốc gia khác hợp tác với Mỹ. Hiện nay danh từ trên đang được chính hai cường quốc Cộng sản Nga Tàu gán lẫn cho nhau. Thật là một màn bi hài nhất thời đại.

Từ lâu Trung cộng vẫn tố cáo là Liên Xô làm tay sai cho Mỹ qua chính sách "xét lại" qua những thỏa hiệp sống chung hòa bình giữa Nga Mỹ. Nhưng nay tình thế lại đã đổi khác, Nga đang cương quyết cho rằng chính Trung Cộng đang làm tay sai cho Mỹ phá hoại sự đoàn kết của phong trào Cộng sản quốc tế.

Theo một tài liệu phân tích chính sách đối ngoại của TC vừa được Mạc tư khoa cho phát hành, thì từ lâu TC đã cam kết với Mỹ sẽ không can dự vào chiến cuộc Việt Nam. Tài liệu này tiết lộ chính Mao Trạch Đông đã đưa ra lời cam kết với văn sĩ Mỹ ông Edgar Snow trong một cuộc hội kiến rằng: Quân đội Nhân dân Trung Hoa sẽ không chiến đấu ngoài biên giới lãnh thổ Trung Quốc.

Tài liệu này còn cho rằng: tất cả các biến cố mà TC đã gây ra tại Á Châu từ trước tới nay đều nhằm mục đích là đẩy Nga—Mỹ vào một cuộc chiến tranh tiêu diệt. Nhưng hy sinh đó của TC đã không đạt được. Nên TC đã phải theo đuổi một đường lối khác là quay về đồng minh với Mỹ. Nhằm đem TC lên hàng cường quốc thứ III. Bắt tay với Mỹ tạo áp lực về phía Nga Xô. Chính phủ Mỹ Nixon đang triệt để khai thác tình thế đó để đạt lợi riêng.

Tài liệu còn thêm rằng: Trước đây TC đã từ chối lời kêu gọi của Nga đứng vào tổ chức mặt trận các nước CS để giúp CS Việt Nam. Tệ hơn nữa là TC đã phá hoại những vũ khí Nga Xô gởi tới BV.

Hàng thông tấn Tass, cơ quan thông tin chính thức của Nga vừa chính thức tung ra khẩu hiệu động trời là: «Tuyên ngôn mới chống Cộng của ban lãnh đạo Trung Quốc». Đó là nhan đề một bài bình luận của hãng này phản công về bài đại luận của TC công bố nhân dịp kỷ niệm 100 năm Ba Lê Công xã.

Trong bài đại luận đó của Trung cộng, cho rằng họ đã theo đúng tinh thần truyền thống của Ba Lê công xã, còn bọn xét lại Nga xô hiện nay đã phản bội lại truyền thống chân chính CS. Chính vì bị tấn công thẳng mặt như vậy nên hãng Tass phản công lại rằng: Bài đại luận của TC biểu hiện quan niệm Mao Trạch Đông, một thứ chủ nghĩa Mác xít bệnh hoạn, không những nhắm thẳng vào Nga xô, vào đảng CS Nga mà còn là một chống phá mới đối với phong trào CS quốc tế.

Qua những lời tố cáo trên đây của Nga đối với TC, chúng ta không còn nghi ngờ gì nữa về việc Mỹ TC đang bắt tay với nhau để xây dựng cuộc sống chung Hòa bình Tàu Mỹ. Đối với Nga hiện nay TC quả tình đã là tay sai của Mỹ để phá hoại phong trào cộng sản quốc tế rồi. Điều đó trước kia TC thường gán cho Nga.

TRUNG CỘNG QUẢ THẬT ĐÃ THAY ĐỔI CHÍNH SÁCH ĐỐI VỚI TÂY PHƯƠNG

Đề công khai hóa vấn đề sống chung hòa bình với Mỹ, TC đang áp dụng thủ thuật là vuốt ve các cường quốc tây phương, để cho dư luận lầm quen thái độ hòa hoãn với các nước tư bản của họ. Ngày 19-3 Bộ ngoại giao Anh chính thức loan báo TC đã xin lỗi chính phủ Anh về vụ đập phá tòa lãnh sự Anh tại Bắc Kinh hồi năm 1967. Lời xin lỗi này được thốt ra từ chính miệng Chu Ân Lai Thủ tướng TC với ông John Denson xử lý sự vụ tòa lãnh sự Anh tại Bắc Kinh. Bộ ngoại giao Anh còn cho biết nhiều lần TC muốn trao đổi Đại sứ với Anh quốc.

Liên đó, TC lại quyết định phóng thích các gián điệp Mỹ và Trung Hoa quốc gia mà họ đã bắt được trong nhiều năm qua. Đồng thời TC cũng mặc cả ráo riết với Nhật về cuộc bang giao Tàu—Nhật. Sự kiện này chứng tỏ TC đã hoàn toàn thay đổi chính sách đối với thế giới tự do. TC không còn giữ thế đối kháng triệt để đối với các cường quốc tự do nữa, mà đang tích cực thực hiện một cuộc sống chung với các cường quốc đó song song với việc sống chung với Mỹ.

Trong khi đó theo tờ Wall Street thì sản phẩm kỹ nghệ của Mỹ đã bắt đầu vào TC. Tờ báo tiết lộ:

Công ty General Motors và hai xí nghiệp hóa học Mensante và Hercules đã buôn bán với TC từ tháng 12-69. Bài báo viết chính phủ vẫn còn cấm bán cho TC những hàng hóa được xem là có tính cách chiến lược, nhưng việc giao thương với TC vẫn được chính phủ Nixon khuyến khích. Tất cả các hàng hóa Mỹ bán cho TC được chế tạo và ráp tại Nhật và Âu Châu.

Chúng ta biết Mỹ là một nước mà các công ty lớn hiện vẫn còn là một thế lực mạnh. Có thể nói hầu như mọi vấn đề lớn của Mỹ đều do các công ty quyết định. Vậy việc Mỹ đi với TC qua các công ty đó hiển nhiên là trong thực tế cuộc sống chung Mỹ Tàu đã được thực hiện rồi.

Vấn đề còn lại là trên danh nghĩa giữa hai quốc gia ký kết những hiệp ước chính thức nữa mà thôi. Vấn đề sống chung hòa bình giữa Mỹ với TC vốn là trọng tâm chính sách của chính phủ Nixon. Để thực hiện chủ trương đó Nixon phải làm sao cho TC chấp thuận được, và Nga không phản ứng lại bằng một cuộc đồ liễu với Mỹ.

Thái độ của TC hiện nay, nhất là TC đã chịu giao thương với các công ty tư bản Mỹ, cho thấy là TC đã sẵn sàng đi với Mỹ. Còn với Nga, sau khi Nga phản ứng lại bằng những lời lên án gay gắt TC? Tất cả đều thấy rằng: Nga không đánh vào Mỹ mà chỉ nhắm đánh vào TC, đủ thấy Nga chỉ phản công thụ động chứ không có những hành động tích cực chống Mỹ.

Như vậy cả Nga lẫn Tàu đều bị rơi vào hoàn cảnh thụ động trước Mỹ. Tức là không dám phát khởi chiến tranh chống Mỹ, mà rất có thể có những cuộc chiến tranh chống nhau là khác. Mỹ đang triệt để khai thác mối lo đó của cả Nga lẫn Tàu để nắm thế chủ động.

Chủ động đây không có nghĩa là lập tức thất hòng cả hai mà là nắm phần chi cho những yêu sách của cả hai. Nga muốn dùng khối Ả Rập để đòi hỏi Mỹ ư? Không được vì Nasser đã chết. Nhưng Mỹ cũng không tuyệt tình với Nga, Mỹ vẫn cho Nga có ảnh hưởng tại ID. Nhưng nhất định Nga không thể dùng chiến tranh Trung Đông như một áp lực buộc Mỹ phải bỏ chủ trương sống chung hòa bình với Tàu cộng nữa.

TC muốn được vào Liên hiệp quốc? Được lắm. Nhưng Mỹ vì danh dự và vì chiến lược phòng hồ những bất trắc mai hậu không thể hy sinh Trung Hoa quốc gia được. Nếu TC muốn vào LHQ thì phải thừa nhận Trung Hoa quốc gia là một thực thể, một quốc gia độc lập cùng có chân trong Liên hiệp quốc. Có thể Mỹ nhân nhượng để cho TC có chân trong hội Bảo an thường trực là quá rồi.

QUYỀN LỢI CỦA TC TẠI Á CHÂU

Thị trường Trung Hoa lục địa vốn là điều mơ ước chính của giới tư bản Mỹ. Muốn được thị trường đó hẳn nhiên người Mỹ phải cho TC một số quyền lợi nào đó tại thế giới. Nhất là thứ TC ngoan cố và bề thế hiện nay, người Mỹ không thể lấy không nổi thị trường của họ.

Từ khi cuộc chiến tranh VN nổ ra, hầu như tất cả các chính phủ Á Phi có khuynh hướng thân TC đều bị đánh đổ, TC hoàn toàn bị bao vây chính trị, và qua

chiến tranh VN Trung Cộng còn bị nạn bao vây lãnh thổ nữa. Như vậy TC đã mất hết các ảnh hưởng cụ thể tại thế giới.

Hẳn nhiên trong việc đi với Mỹ, Trung Cộng không thể đi với tư thế của một nước bị trị, mà phải đi với tư thế của một cường quốc hạng ba đúng như Nga quan niệm. Muốn được gọi là cường quốc thì Trung Cộng phải có ảnh hưởng cụ thể ở các nước nhỏ. Có lẽ đây là điều kiện chính mà TC đang mặc cả với Mỹ.

Qua cuộc chiến tranh Đông dương, nhất là từ khi quân đội Việt Nam Cộng hòa mở cuộc tấn công vào hạ Lào cho thấy vai trò TC đã đột nhiên trở thành quan trọng đối với Bắc Việt và Đông dương, phải chăng chính Mỹ đã thỏa thuận với TC để đạo diễn vở kịch này.

Hiện nay lá bài Trường Chinh của Bắc Việt, Sihanouk của Campuchia, và Lào Cộng đã lọt vào tay TC. Tức là trong tương lai rất gần đây TC có được một phần lớn ảnh hưởng tại Bắc Việt, một nửa nước Miên một nửa Lào. Bằng ấy đủ để TC có được điều kiện bước vào Đông Nam Á và bước ra thế giới rồi.

Đúng ngày hôm nay 24-3-71 đơn vị cuối cùng của VNCH đã rút khỏi đất Lào, đường mòn Hồ chí Minh giữa Bắc Việt với Campuchia lại được nối liền. Trong một thời gian rất gần đây, CS Bắc Việt phải gấp rút tạo cho phe Sihanouk một vùng đất đứng tại Campuchia, có nghĩa là tạo cho Tàu một chỗ đứng tại xứ Chùa Tháp.

Trong khi đó, BV đang làm le cướp để đô Luang Prabang, Quốc vương Lào Wathana hầu như không muốn rời khỏi để đô về xuống Vạn Tượng. Vì đã hơn lần một lần tiên vương của ông nhờ không bỏ để đô mà CS không dám cướp miền này. Điều này đúng cho ngày xưa nhưng hiện nay thì rất nguy hiểm.

Muốn chia đôi Lào thì Vua Lào phải mất, vì còn nhà vua, nhà vua ở phía nào thì chính phủ hợp pháp thuộc về phía đó. Theo với những diễn biến hiện nay thì nền quân chủ của Lào thật đang bấp bênh. Nếu CS nắm được vua Lào trong tay thì nước Lào rất dễ rơi vào tay TC hoàn toàn. Ít ra trên danh nghĩa. Còn nếu họ chỉ được chia cho một nửa nước Lào không thôi thì nhà vua Lào trước sau gì cũng phải thoái vị.

Chiến tranh Việt Nam quả tình sắp kết thúc. Vì đối tượng của cuộc chiến này là làm cho Tàu Mỹ sống chung hòa bình với nhau, nay điều đó đã đạt được, cuộc chiến ở đây hết còn dùng tới. Nhưng sự kết thúc quả tình không mang lại cho chúng ta một khúc lạc nào ngoài những tang thương khổ nhục, và sự kết thúc đó còn kéo thêm hai nước láng giềng chúng ta và cảnh chia đôi. Hơn nữa chúng ta vẫn phải sống trong cảnh bấp bênh thường trực.

Tang gia bối rối

Trong vụ Hạ nghị Viện tấn phong các dân biểu Vàng, dân biểu Bạch phiến, quý vị đại diện dân đã chia 2 phe Hắc Bạch chửi nhau như chó cá T.Q.T. Dân chúng đứng ngoài cũng chửi vào. Hành pháp thi ra thông cáo vạch tội trạng các dân biểu ra để phủ tay, ngăm thanh minh rằng «Thối nhè». Nhưng ai nói nhà nước che chở nhè!»

Tình cảnh đó được dân biểu Đỗ trọng Nguyên mô tả bằng chữ «Tang gia bối rối». Nói đến tang gia bối rối chúng ta lại nhớ đến cổ phụ tá Nguyễn Cao Thăng. Từ khi ông phụ tá qua đời tình cảnh đàn gà thối bần tay chân sóc thiệt là nhọc nhằn! Ông bộ trưởng Cao thái úy không có tay chân nuôi! Gà nhà cứ mắc bệnh quàng gà cả lũ, không biết đi đường quang lại đâm quàng đường rậm!

Hai ông dân biểu Vàng và dân biểu Bạch phiến cùng ở khối thân hành pháp, nhà báo gọi là khối tháp tùng. Nhưng hai ông cũng lại ở trong khối dân biểu mang tên là khối Độc Lập. Lúc đầu có lẽ các ông định lấy tên Độc Lập với ý nghĩa là không theo, không chống nhà nước. Nhưng vì cái tên Độc Lập lại trùng tên với Đinh T. Thống cho nên đường lối của khối cứ từ từ thay đổi.

Với tình vụ ái của những người chung khối, mây ông dân biểu khối Độc Lập đã lên tiếng báo chữa khẻo cho 2 ông Dân biểu Vàng và Dân biểu Bạch Phiến.

Ông D.B. Mạc Giao tỏ ý nghi ngờ về tội trạng của các ông Vàng và Bạch Phiến. Sự nghi ngờ đó có lý. Có thể ông Mạc Giao lấy kinh nghiệm bản thân để thấy rằng chưa chắc 2 ông bạn đồng đạo của mình đã bị buộc tội. Ủa, từ trước tới giờ có ai bị b. t. có ai bị ra Tòa đâu? Tại sao bây giờ lại trái chứng như vậy? Có thể thu xếp êm đẹp chứ?

Các dân biểu ở ngoài khối Độc Lập thấy Vàng với Bạch Phiến đồ bề vãng tùm lùm, sợ quá. Sợ là phải. Vì dân chúng có trí nhớ rất kém làm sao họ có thể phân biệt tên các ông dân biểu với nhau được? Bây giờ họ chỉ nhớ chữ Dân biểu có dính dáng chi đó với Vàng, Bạch Phiến. Mai mốt các ông dân biểu ra ứng cử lại, cử tri thế nào cũng thạc mạc

ÔNG ĐẠO CÂY

hỏi quý ông có liên hệ chi đến tổ chức buôn vàng lậu và chuyện chỗ Bạch Phiến hay không? Trả lời, cái chính không thôi cũng đủ một rồi!

Khẩu khí Hạ viện

Các dân biểu khác lo phòng thân trước! Tốt nhất là tránh xa, không dây với hủi! Cách tránh xa, tỏ ra mình không dính chi tới bọn hủi là chửi bọn hủi thiệt hàng, chửi thiệt to để toàn dân biết mình đang chửi. Những người chửi háng nhất là quý ông Trần công Quốc, Nguyễn đại Bàng, Nguyễn trọng Nho, Trần minh Nhựt v.v... Quý vị dân biểu trên đây, mai mốt có thể ghi vào bản tiêu sử của mình câu «đã kịch liệt đã kịch bọn Hủi ở quốc hội» và bà con cử tri nhớ ngay rằng đó là những vị chưa buôn lậu. Nhưng trong lúc đã kịch quá hàng hái, các dân biểu phe Bạch y lại lôi ca các vị dân biểu khối Độc Lập vào phe Hắc y. Thế là khối bên phản đối.

Khối Độc Lập ở Hạ Viện ra thông cáo minh xác rằng việc buôn lậu cả vàng lẫn bạch phiến nếu có, là thành tích riêng của các khối viên (chắc chắn không thể coi là đường lối chung của khối được!). Ai làm người nấy chịu, không có cái vụ tru di tam tộc nhà người ta! Khối Độc Lập còn dọa sẽ truy tố những anh nào xúc phạm đến khối, vì lời chửi vợ đứa cả năm. Rất có lý! Không truy tố thẳng cánh, chúng nó lại ngơ mình im lặng là đồng lõa!

Thấy các bạn Độc Lập đe dọa truy tố, ông dân biểu Trần công Quốc giận quá. Ông chửi thẳng mặt «Những tên Mạc Giao, Phạm hữu Giáo, Hoàng Thông là những tên vô lại!... Họ không biết xấu hổ khi trong khối họ có một ông cựu trưởng khối đi buôn vàng lậu!» Chửi đến như thế thì không truy tố cũng uổng. Trên đời này những ai được người khác gán cho nhãn hiệu «Đồ Vô Lại» đều có lý do chánh đáng để nổi giận và đi đầu đơn kiện cả!

Nhưng chưa thấy ông Mạc Giao đi kiện, hy vọng mai mốt, sau cơn bối rối ông mới đầu đơn. Hiện nay thì ông mới sử dụng món võ thông dụng nhất ở Hạ Viện để đối phó là nó chửi mình, mình cũng biết chửi nó, sợ gì!

Ông Mạc Giao bèn chửi lại ông Trần công Quốc là luôn luôn dùng lời lẽ bất xứng, che đậy tội lỗi tay trái của mình! Tội lỗi chi? Ông Mạc Giao tiết lộ thêm rằng ông Trần công Quốc vẫn đi cửa sau Dinh Độc Lập để điều đình bán phiếu! Sẽ trưng bằng cơ cho coi!

Thật hay! Một phát giác mới lạ! Phải là người đứng gác cổng sau dinh Độc Lập từ lâu người ta ta mới biết đủ danh sách những ai vẫn thì thọt vô cửa sau được.

Ông Mạc Giao tố như vậy thì ông phải tỏ ra mình là người có thẩm quyền để tố đầu trúng đó mới được!

đồng cùng phía với Mạc Giao. Ông DB Hoàng Thông cũng tỏ ý thích bị «mấy lời tố bậy của nhóm Quốc, Bàng, Nho... chỉ đáng đem vứt vào sọt rác!»

Nghe quý ông Mạc Giao, Hoàng Thông phản pháo, ông Quốc càng giận! Từ câu chửi «Đồ vô lại», ông Quốc leo thang đấu khẩu. Tội lên tội: «Chúng nó có sợ được vào lòng chân tôi cũng còn khuya! Tôi đập vỡ mặt chúng nó ra! Đã có tội thì cầm mõm lại!»

Đúng là Hạ nghị Viện. Chữ «nghĩa» nghĩa là bàn bạc. Hạ nghĩa là ở dưới. Hạ nghị là bàn bạc những chuyện ở bên dưới. Thí dụ như cái cái lồng chân, hay là cái cửa sổ, toàn là các thứ ở dưới cái nhà: khi hạ nghị viện đó!

Già mồm

Có điều lạ lùng trong vụ Vàng và Bạch Phiến, là quý ông DB trong vụ nhất định không nhận tội mình. Ông chửi sớ sớ ra đó. Nếu không nhận cả thì cũng nhận sớ sớ chút dành cho anh em nhờ chớ?

Như ông Nguyễn quang Luyện, nguyên trưởng khối Độc Lập, năm trước đã nổi tiếng về vụ buôn lịch gái cời trưởng. Khi đó bị bắt với cái va ly đầy nước lịch Play boy, ông Luyện thanh minh rằng ông chỉ mua về tặng quà cử tri. Sau khi xét kỹ ông ông Luyện là đại biểu vùng Tân Bình, Gò Vấp, quan thuế đã mua và thả luôn.

Lần trước đi mua quà cho cử tri, lần này ông mua quà về tặng bà xã. Ông nói chỉ mua 1kg rượu nếp, trong khi báo chí đăng theo nguồn tin ngoại giao là 15 ký. Tặng bà xã 1kg rượu nếp, chớ không mua hoa, mua hoa, hay phẩn sơn dầu hết, đúng là ông dân biểu biết thanh tỉnh vợ. Vợ ông không thích uống rượu. Lại thích vàng. Sở dĩ ông chửi chắc hẳn có ảnh hưởng đến ông!

Ông Luyện lại thanh minh rằng ông không biết luật lệ quan thuế, một người ngây thơ như vậy, đến với là sợ đăng về xuất nhập biên giới cũng không biết, vậy mà ông ông phải làm đệ nhị phó tịch Hạ Viện, lại bắt ông phải đi họp hội nghị các nghị sĩ Á

Châu, thật là tội nghiệp, việc ông không biết luật lệ không gây thơ bằng chuyện ông tưởng mọi người cũng tin khi ông nói không biết luật lệ! Ông làm dân biểu, đã bao lần xuất ngoại, dễ thường đi qua phi trường Tân sơn Nhất ông không đọc bản khai xuất nhập yếu cầu kê rõ các món ngoại tệ và quý kim! Chẳng lẽ đã không biết tiếng Anh, ông cũng không biết luôn chữ quốc ngữ!

Ông Luyện lại không chịu tự xử xin từ chức theo lời yêu cầu của các dân biểu. Ông tuyên bố còn đợi coi hồ sơ của Hành Pháp chuyển qua nữa. Vậy chính ông phạm tội chi ông còn chưa biết sao mà phải đợi hồ sơ. Không lẽ ông mang 15 ký nặng nặng mà ông còn chờ coi hồ sơ ghi là 15 ký vàng hay là 15 ký đất? Ông Luyện cũng không cho biết là ông sẽ từ chức phó chủ tịch Hạ viện, hay chức chủ tịch Liên hiệp nghị sĩ Á Châu ở VN, hay chức dân biểu hay cả ba.

Ông còn chờ coi Nội vụ nặng hay nhẹ nữa! Có lẽ nếu nhẹ cỡ 1 ký ruồi thì ông chỉ từ chức ở Liên hiệp Nghị sĩ Á Châu cho quốc thể đỡ nhục nhã. Nếu nội vụ nặng từ 5 ký trở lên thì ông sẽ phải rời khỏi ghế phó chủ tịch Hạ Viện. Còn như nội vụ nặng trên 10 ký thì chắc ông phải đi cửa sau Hạ Viện lủi về nhà!

Đó là ý nghĩa của việc ông Luyện chờ đợi. Nội vụ nặng hay nhẹ còn tùy hồ sơ bên Hành Pháp! Nhưng bên Hành Pháp thì cũng còn phải chờ hồ sơ của Cảnh sát quốc tế (Interpol) bên Thái Lan. Vì vậy ông dân biểu thân hành pháp Lê Tài Hoa phải thân hành sang Thái Lan. Cai tài chạy chọt của ông Lê Tài Hoa sẽ được thử thách trên cân cán! Nếu tài ngoại giao của ông nặng cỡ 15 ký thì ông cứu được 1 bạn đồng viện, cứ luôn được cả thể diện của khối dân biểu theo đuổi nhà nước!

Ngây thơ

Trong khi ông Luyện mới ngày thơ chút đỉnh thôi, thì ông Phạm chí Thiệu còn ngây thơ gấp bội. Có lẽ vì ông Thiện là thầy tu xuất. Trong thành tích của ông ghi ở cuốn niên giám quốc hội, có cả ba năm học ở đại chủng viện và hai năm thần học ở Hồng Kông. Xưa nay các ông thầy tu vẫn được mô tả là ngây thơ số 1, số hai là các ông tu xuất. Trường hợp Phạm chí Thiện đúng lắm.

Ông Thiện thanh minh rằng cho tới ngày 23.3 ông vẫn đủ yếu tố khách quan để chứng tỏ rằng ông không buôn lậu. Ông cái quạ ngây thơ đại đột nghe lời một người đàn bà Việt Nam gởi quà về cho bà con ở Saigon

Thiệt tội nghiệp một tâm hồn giàu lòng bác ái! Mang quà giúp một người đàn bà mà đâm ra mắc tội! Thấy thu xuất Thiện thấy gởi quà gởi thì cứ mang, đâu có biết là gởi chi! Thấy chỉ biết tiền công mang là 300 ngàn đồng chẵn. Mưa bầu cử sắp tới, thấy cũng cần tiền biếu chỗ này, cũng chỗ kia, kiếm thêm tí có sao đâu! Thấy đâu có ngờ là bạch phiến! Đâu biết bạch phiến là đồ quốc cấm!

Thầy Thiện còn than: thật vô lý khi một người có bằng cấp đại học như tôi mà lại dạt dốt đến thế!

Vô lý thiệt chứ! Học cử nhân thật rồi mà không biết món nào là đồ quốc cấm! Học 5 năm trong tu viện mà không biết ma túy là món đồ bị giao hội lên án, dùng thử tý ty còn bị tội huống chi là mang 4 ký ma túy về đầu độc người khác. Thật vô lý!

Càng vô lý hơn khi ông Thiện tỏ ý rằng ông đã bị bỏ bùa mê! Người đàn bà nào đã bỏ bùa mê? Dùng thứ bùa gì làm ông mê mẩn tâm thần vậy?

Làm DB mà ông Thiện không biết rằng ma túy ở Đông Nam Á này đều do Trung cộng sản xuất, bán lấy tiền nuôi CS Á Châu! Tội của ông không những là tội hình mà còn thêm tội chính trị, tội phản quốc, tiếp tay cho Mao trạch Đông nữa! Có lẽ ông cũng ngây thơ không biết nổi! Vô lý thiệt!

THƯ CỦA MỘT NỮ ĐỘC GIẢ GỬI LINH MỤC NGUYỄN VIỆT KHAI

TIẾNG NÓI JUDAS nhân danh Thiên Chúa

Bà NGUYỄN HOÀI NAM

LTS.— Bài sau đây là lá thư ngỏ của một nữ độc giả tuần báo Đời gửi cho linh mục Nguyễn Việt Khai được đăng trên tạp chí Đối Diện số 21. Lá thư bộc lộ rất nhiều xúc động của người viết nhưng theo nhận định của chúng tôi, đã phản ánh khá trung thực tiếng nói của đa số người dân miền Nam đang sống trước toan khai thác bí ẩn của một nhóm đầu cơ thời thế. Trong số tới, chúng tôi sẽ tiếp tục đăng loạt bài ĐỐI DIỆN VỚI VỤ ÁN ĐỐI DIỆN của U.T. tạm ngưng trong số này để dành chỗ cho lá thư của bà Nguyễn Hoài Nam.

Thưa Ngài,

Trước hết tôi xin được tự giới thiệu với ngài, tôi là 1 nữ tín đồ Thiên chúa Giáo, có những thân nhân hiện đang phục vụ dưới cờ bảo vệ chính nghĩa tự do của miền Nam. Lẽ ra, là 1 tín đồ, tôi phải gọi ngài là cha như danh xưng của giáo dân thường kính mến gọi các đấng chăn chiên tông đồ Thiên chúa. Đối với tôi ngài đã rời xa vị trí của một linh mục, sau khi tôi đọc bài gọi là giảng huấn của ngài trình bày trước 1 khóa HLCBLHBC, với những luận điệu hoàn toàn tăng bốc tập đoàn cộng sản, những kẻ gây nên tội ác đối với Dân tộc Việt.

Tuy nhiên dù sao ngài cũng đã thụ ƠN trọng của Giáo Hội khoác lên người chiếc áo khố hạnh của 1 linh mục, tôi xin được gọi ngài là Ngài để không kém phần trang trọng.

Là một phụ nữ tâm thương trí óc sơ thiên suốt đời may ra chỉ có thể làm tròn bốn phận nhiệm nhợng dành sẵn cho người đàn bà trong gia đình tôi không hề có ý muốn tranh luận hay gây cuộc bút chiến với một nhà trí thức như ngài.

Nhưng đã đọc bài gọi là giảng huấn của ngài, tôi thấy cần phải nói lên vài quan điểm của 1 người đang đứng trong hàng ngũ quốc gia tại miền Nam.

Nếu bài nói chuyện đó chỉ được trình bày trước 1 đám tin đồ nhỏ nhỏ trong phạm vi một ngôi nhà nguyện, hay chỉ là những cảm nghĩ riêng của Ngài nói trước vài người bạn trong một lúc mạn đàm, thì tôi không mấy quan tâm. Nhưng đây lại

là bài đọc trước 1 khóa HLCBLHBC và còn được phổ biến trên ít nhất là 2 cơ quan ngôn luận, thì sự tác hại và đầu độc của nó làm cho tôi không thể thụ động nghe qua rồi bỏ được.

Những lời giảng dạy của Ngài cho tôi những cảm nghĩ vừa xót xa vừa kỳ quái. Xót xa vì với những ngôn từ như vậy ngài đã phủ nhận tất cả những hy sinh xương máu của người quốc gia chống Cộng, xót xa vì tôi thấy ngài như đác ý, đã tuyên truyền có lợi cho đối phương.

Kỳ quái vì lẽ ra, cái gọi là bài giảng huấn của Ngài phải được đọc trong 1 buổi học tập chính trị, sự tác hại và đầu độc của nó làm cho tôi không thể thụ động nghe qua rồi bỏ được. Kỳ quái vì lẽ ra, cái gọi là bài giảng huấn của Ngài phải được đọc trong 1 buổi học tập chính trị, sự tác hại và đầu độc của nó làm cho tôi không thể thụ động nghe qua rồi bỏ được.

Ngài đề cao CS quá lỗ. Ngài hạ nhục miền Nam với những ngôn từ phu phàng độc địa, khi đưa ra vài sự kiện để so sánh giữa 2 miền. Để rồi kết luận những gì xấu xa nhất, đen tối nhất, tuyệt vọng nhất, ng 1 đều đổ lên đầu cái đám nhân loại miền Nam.

Ngài xác nhận là đã chống Cộng trong hơn 1 năm tháng. Nhưng lại tự mỉa mai rằng mình là « chống Cộng mù quáng » để đến nỗi bị 23 tháng 7 ngày tù. Với lời lẽ đầy tính cách thực sự ăn vào tâm hồn, nhưng không phải của 1 nhà lãnh đạo, mà của một kẻ yếu đuối, trái tim lạnh lẽo, lạnh cho tôi có ý nghĩ đen tối đó là lời của một cán bộ tư « phản tỉnh sửa sai » trước mặt đồng chí của Đảng.

Ngài nêu lên vài trường hợp tương tá miền Nam nhiều vợ, vài cảnh đổ vỡ gia đình; để quả quyết từ trung úy lên đến tướng tá anh nào cũng 5,7 vợ; khi bàn về cái tam vô thứ 1 của CS, điều mà ngài tuyệt đối phải nhận, cho rằng bị vu khống, chứ CS không hề vô gia đình chút nào!

Đó là 1 điều vô đoan quá đáng rất thiếu vô tư. Tôi đồng ý có một số tướng tá lập phòng nhì phòng 3. Nhưng nếu ôm đồm hết cả nhà cho rằng úy, tá miền Nam anh nào cũng 5,7 vợ là một điều láo khoét, hoàn toàn sai sự thật. Tôi nghĩ là linh mục, ngài không thể thiếu thận trọng như thế.

Hơn nữa đó là 1 sự cáo gian, rất có lỗi với thiên chúa nhất là khi ngài là 1 linh mục.

Đề cập đến quân lực ngoại viện, ngài cho rằng vì sự hiện diện của hơn 500.000 quân sĩ Đồng minh mà tình trạng đổ vỡ ra. Nào là các ông tá, ông úy bị vợ bỏ đi theo Mỹ! (Ngài có vẻ cam thù Mỹ hơn nhiều đúng theo đường hướng đấu tranh tư tưởng Đảng đề ra rồi đấy!) Ngài xúc phạm đến danh dự sĩ quan và vợ con họ nói riêng, và quân đội Miền Nam nói chung hơi kỳ đấy. Trên toàn miền Nam với hơn 600.000 quân đội tham chiến mà lâu lâu mới xảy ra vài trường hợp như thế thì nào có gì là quá đáng mà ngài phải bi quan hóa tình trạng cho khủng khiếp như vậy?

Chỉ có CS mới hăm hồ và xảo ngôn như thế mà thôi. Còn cảnh tượng giới buôn hương, bán phần hành nghề ở các nơi đô hội, hay các đồn trại đóng quân thì điều đó xảy đến ở bất cứ nơi nào bất cứ thời gian nào nếu nơi đó có chiến tranh. Chứ đâu có riêng gì lính Mỹ, lính Đại Hàn tại VN mới gây ra tệ trạng đó? Ở Âu châu, thời kỳ đệ nhị thế chiến ở Nhật bản, Đại hàn trong những thập niên vừa qua há không có những cảnh đó hay sao? Để cho việc biện minh đề cao CS của mình thêm hùng hồn đối chiếu với những cảnh «bi đát hóa» miền Nam dưới mắt ngài, ngài đưa ra cảnh một đôi trai gái gần gũi nhau được đảng ưng thuận cha mẹ đôi bên bằng lòng thế là sống với nhau. Dù chỉ một chén trà nhạt, ăn miếng bánh sơ sơ họ cũng tin yêu nhau chung thủy với nhau trọn đời. Điều này chắc còn phải xét lại vì tôi không tin chút nào chữ trọn đời của ngài. Ai cũng biết không gì riêng BV mà chính TC từ bao năm nay hằng cổ vũ khuyến khích cho sự tự do luyện ái. Họ lập ra cao trào tự nguyện ủng hộ sinh lý cân bằng quân sĩ, cho từng đoàn nữ hộ lý làm ăn trợ trên trong các đơn vị của chúng. Có thể trai tài gái sắc đã gặp nhau trong những trường hợp như vậy nhưng thử hỏi với cái sự mạng cao cả của người đàn bà có sống với cái nhau như vợ chồng đi nữa thì người đàn ông ắt cũng khó mà tin vào sự chung thủy trọn đời của người vợ mình! Đây là chưa nói đến những trường hợp đã cho tự do luyện ái, thì phải cho tự do phá thai. Lẽ có để con, thì cũng chẳng biết cha chúng là ai bây giờ! Vậy cứ cho chúng vào trại nuôi con nít tập thể, đã có Đảng trông nom cho. Ở bất cứ nơi nào trên mặt đất, từ một gia đình tư bản giàu kẻch sù, đến những con người

sống hoang sơ man dại trong núi non, trên biển, đảo... cũng đều có một mái ấm; mà ở đó sau những giờ nhọc nhằn vì sinh kế, vợ chồng con cái có quyền ngồi gần nhau, truyền cho nhau hơi ấm của tình máu mủ. Duy chỉ có trong cái thế giới quỷ quái thần sầu của CS là không hề có cảnh đó mà thôi! Ngược lại, con người dưới chế độ tam vô ấy, chỉ còn là những con người máy móc: sống chịu đựng cảm nín đến ngất ngư, vật vợ không còn chút sinh thú nào nữa. Suốt năm tháng họ sống rất với những danh hiệu chỉ nghe qua cũng đã mệt đừ người! «1 người làm bằng ba», nào là «chính sách tam khoan» vv... và còn bao nhiêu điều nữa. Có một điều kỳ quái mà xem ra, ngài cho là hay ho: ... trai gái gặp nhau, được đảng ưng thuận, là được sống với nhau... Chuyện vợ chồng mà cũng có đảng chen vào đòi đứng giữa thì cũng chỉ thấy trong thế giới đỏ! Và chẳng, khi đảng đã ưng thuận, có nghĩa là đảng đã ra lệnh rồi! Đảng mà ra lệnh thì đổ có cha mẹ nào đủ gan tày trời, dám cản trở, thưa Ngài! Thêm vào đó, chứng minh cho cái vô gia đình của chúng, còn thiếu gì những cảnh hãi hùng đã man, khi những người CS «phản tỉnh» «giác ngộ». Chúng đem cha mẹ mình ra đấu tố, đánh đập, phủ nhò đến chết gục thê thảm, nhục nhã trên đấu trường giữa tiếng reo hò cổ vũ của bọn người thú vật. Với tất cả những điều đó nếu chúng không vô gia đình thì còn là cái gì? Chúng khổ nạn ghê tởm như thế mà ngài bênh chúng chằm chập thì ôi! Jésus xin Chúa tha tội cho linh mục Nguyễn Việt Khai!

Đề cập đến cái «vô» thứ hai của CS là vô tổ quốc thì ngài cũng nhất định xử ức rằng chỉ có miền Nam vô tổ quốc, còn bọn CS thì chúng yêu nước thương nòi! Ngài cho rằng miền Nam đánh giặc vì dollar, vì địa vị! Còn CS đuổi Mỹ cứu nước! Đưa ra trường hợp lố tham quan ở lại, tướng tá tham nhũng, để lên án cuộc chiến đấu chống Cộng của toàn quân dân miền Nam, thì lời lẽ Ngài quả là biện điệu của rân độc CS rồi đó. Tôi đồng ý với Ngài, trong hàng ngũ chúng tôi miền Nam có 1 số người bất cố liêm sỉ, những phường giả áo túi cơm, mèo mả gà đồng, không còn chút nhân phẩm nào. Hành vi của bọn chúng đang làm chúng tôi phần nộ đến cùng cực. Nhưng không thể vì bọn người đó, mà Ngài tha mạ tất cả người miền Nam được.

Thiếu vô tư, nếu ngài quên rằng chính bọn CS gây hấn, đem binh lửa xâm nhập miền Nam. Ngài khen cụ già Hồ Chí Minh khôn khéo yêu nước không thêm nhận lời T. Cộng và Nga sô muốn viện trợ quân liab cho miền Bắc. Ngài quên một điểm là bọn chúng luôn luôn khoác lác và tự tin là sẽ thắng miền Nam bằng chiến tranh du kích của chúng. Mà du kích chiến thì cần gì quân ngoại viện! Hơn nữa, có thể già Hồ ngán bọn người đồng nhung nhac kia mà vào BV thì tập đoàn lãnh tụ cái đám nhân loại khốn khổ miền Bắc sẽ ăn đất mà sống thì đúng hơn!

Ngài phát ngôn lạ lùng rằng, xét về tổ chức, thì ta thu nhận rằng BV chiến đấu vì tổ quốc (còn miền

Nam là đồ đánh thuê chém mướn, ý hẳn ngài muốn nói như vậy ! Tôi xin nói thẳng với ngài rằng : «chỉ có ngài là một kẻ phản bội mọi thủ nhân điều quái gở đó chứ chúng tôi thì không bao giờ».

— Tôi là kẻ hậu sinh chỉ mới đi được nửa đường đời, Trong nửa cuộc đời đó tôi chưa hưởng 1 ngày thanh bình. Từ 15, 46 mỗi đến sau này tôi đã lớn lên, đã sống những ngày đêm hãi hùng của cơn qua binh lửa. Rồi khi hiệp định Genève ra đời, những tương sẽ tạm sống yên ổn ở miền Nam. Nào ngờ bọn người miền Bắc vẫn nuôi cuồng vọng chiếm nốt miền nam này thành một hỏa ngục thứ 2 của chúng. Từ đó chúng liên tục xâm nhập với binh lương vô khí bằng đủ mọi phương tiện ! Đường bộ, đường biển, đường mòn mang tên cáo già Hồ C Minh trên đất Lào. Từ đó, cường độ chiến tranh do chúng gây nên ngày càng thêm khốc liệt. Quân dân miền Nam không thể khoan tay ngồi nhìn, như bây giờ non chờ đợi làm mới cho dân sỏi dữ.

Tất cả những người quốc gia còn lương tâm, biết lẽ công bình đều đứng về một phía, quyết tâm chống lại kẻ địch bạo tàn, hiếu chiến. Nhiều người trong chúng tôi đã ngã gục cho chính nghĩa tự do. Và còn hàng hàng lớp lớp người trai trẻ trung kên đang và sẽ lên đường giữ nước cho nhân dân sống an lành tại hậu phương. Không ai là người tâm huyết lại đứng ra ngoài cuộc chiến này, lại có thể đứng dưng khi có những người ra đi chấp nhận gian khổ hy sinh cho bao kẻ khác được sống. Trong cái đám người sống yên lành đó nhờ xương máu chiến sĩ ta, có cả Ngài. Họ có chiến đấu vì dollar vì địa vị bao giờ. Họ là những anh hùng khi chiến đấu thì thâm lặng không may phải đền nợ nước nhiều khi chỉ là những anh hùng vô danh. Nhưng họ đã chết cho chúng ta được sống. Và nghìn đời, máu xương của chiến sĩ anh dũng miền Nam, vẫn tô điểm cho non sông này. Hơn ai hết họ rất mong được hòa bình. Vì chỉ có họ là những người trực tiếp chịu thiệt thòi nhất, chỉ có họ mới đem máu xương mình ra làm chiến lũy ngăn giặc.

Xin tất cả mọi người hãy biết cho điều đó. Xin hãy im tiếng nói vô trách nhiệm và phản bội đòi hòa bình liên hiệp với kẻ địch. Chỉ có thể hướng hòa bình thực sự, khi nào kẻ địch bỏ mộng xâm lăng.

Ngài buộc tội rằng chúng ta không cởi mở không xích lại gần C.S thiếu thành khẩn và cố chấp. Ngài khuyên ta phải đổi não trạng ngôn từ đối với CS, ngài nêu dẫn chứng là cộng đồng Vatican đưa ra những văn kiện nội dung xác nhận mọi người, kể cả C.S đều là con dân của Chúa. Hầu hết mọi người đều hiểu ngài muốn gì khi ngài cố vẽ cho xích lại với CS. Điều xích lại đó không có gì khác hơn là sự cố xuy hô hào cho cuộc sống chung hòa bình với C.S miền Bắc. Theo tôi, chỉ có 2 thái độ phải có đối với C.S : một là phải theo chúng, Hai là phải chống chúng theo thì nhất định là không. Vì Võ nguyên Giáp đã đã chẳng phát ngôn rằng : «Đu có chiến đấu 20,50 năm nữa để nhuộm đỏ miền Nam thì vẫn cứ tiếp tục». Vậy không thể nào thực hiện được cái gọi là sống chung với C.S. Và cũng

khó có thể cởi mở thành khẩn với chúng. Trong cái chế độ sát máu đỏ, mà không trả 1 giá đắt. Điều cụ thể nhất, rõ ràng nhất ngay trước mắt tôi : nếu hôm nay ở Bắc Việt với 1 bài báo có nội dung như bài giảng huấn này những mũi dùi công kích hướng về phía xã hội chủ nghĩa miền Bắc, thì tôi dám đoán chắc với ngài rằng, ngay sau đó nếu nhẹ ra thì ngài sẽ có dịp làm quen với các trại cải tạo tư tưởng. Để ngài tha hồ «cải thiện não trạng ngôn từ». Còn không may mà chúng chiếu cổ ngài kỹ hơn thì e rằng Giáo hội Công Giáo M. Nam sẽ có dịp cầu hôn cho linh mục Nguyễn viết Khai.

Mới đây, trong 1 cơ quan ngôn luận tây phương có bài đề cập đến sự du hành của Đức giáo Hoàng thăm những quốc gia Đông Nam Á với đầu đề : *L'eglise vire à gauche*. Ý hẳn ngài cũng tham khảo bài viết trong báo ấy nên trong bài của ngài, ngài có viết rằng ĐGHoàng không ghé Đ. Loan mà ghé Hongkong ngưỡng cửa Trung Hoa Lục địa. Từ đó ngài đọc 1 thông điệp đại khái nói rằng giáo hội công giáo hôm nay sẵn sàng đối thoại với những kẻ vô thần, và ngài khen rằng CS cũng cố quí tìm biết rung cảm trước tình người cũng thương yêu nhân ái kèm gì ai. Ngài dạy rằng, tuy nhiên, nếu chúng ta chưa cải thiện não trạng thì chúng ta vẫn sợ sệt, gây thái độ khó chịu đối với CS. Thưa ngài, nếu CS có trái tim biết bồi hồi như thế, nếu CS cũng biết rung cảm với tình người như thế thì xin ngài cho kẻ ngu phụ này được rõ thủ phạm của bao nhiêu cảnh chết chóc, thủ tiêu rừng rợn trên cả 2 miền từ trên 20 năm nay là ai ? Những đàn bà mang thai nhí trong bụng, những người già cả gần đất xa trời, những trẻ thơ chưa rời vú mẹ bị chết tan thây vì hỏa tiễn 122 ly của bọn người nào ? Những nữ tu hiền hậu những linh mục chỉ biết lo đời sống cho giáo dân, họ làm gì để đến nỗi bị CS cắt cổ chết thảm ở những họ đạo xa xôi hẻo lánh mà đêm đêm bọn hung thần đầu máu hề xuất hiện là có đầu rơi máu đổ ? Vào đầu năm xuân Mậu thân lịch sử lại ghi thêm 1 trang đầy máu và nước mắt của hằng 5,7 ngàn mạng người vô tội chết oan vì tay bọn Cộng sản có trái tim biết rung cảm với tình người !

Dù ngài có bào chữa cho CS cách nào đi nữa cũng vẫn không thể nào làm vơi đi tội ác chống chất của bọn người cuồng tín hung bạo. Quốc gia này còn, dân Việt không bao giờ quên món nợ xương máu đó. Đề cập đến các chế độ trong thế giới, ngài cho rằng, chế độ CS sanh sau đẻ muộn, đến bây giờ mới được 53 năm mà đã có 1 khối người là 1500 triệu. Vâng ngài mĩa mai rằng, Giáo hội Công giáo, từ ngày Đức Chúa Trời lập ra đến nay với bao nhiêu đoàn thể này, tổ chức nọ, vậy mà cho đến nay, vốn vẹn chỉ có hơn 600 triệu người. Theo ngài như thế chúng ta phải bỏ thiện đối với CS. Ngài còn xin Chúa tha cho cái tội muốn «kén cựa» với CS. Rằng chúng ta là trứng mà muốn chọi với đá, rằng cục đá T. Cộng hơn 700 triệu người đó «chỉ cần lao xuống 1 cái thì VN tan tành tã tơi». Ở cương vị một tông đồ, ngài nói như thế nghe phản đạo quá. Ngài có thể làm cho 1 số tín đồ yếu bóng vía đâm ra

hoang mang không còn tin tưởng ở sức mạnh tinh thần nữa ! Ngài nên xin Chúa tha cho ngài về tội này hơn là xin Người tha tội dám «kén cựa» với khối Cộng. Đã chắc gì cục đá Trung Cộng với 6, 700 triệu của chúng lần 1 cái thì VN tan tành ?

Tôi thiên nghĩ, với đường hướng mới của Cộng đồng Vatican, nếu ĐG Hoàng muốn tổ bày 1 khuynh hướng mới mẻ hơn của Giáo Hội La Mã đối với những người vô tin ngưỡng, thì dụng ý của Ngài là nói lên lòng yêu thương để chiêu hồi những kẻ vô thần. Mà hoàn toàn không phải là 1 lời cổ xúy cho một sự đầu hàng, chủ bại.

Dù sao đi nữa, những người CS Ý chưa làm gì đặc tội với nhân dân Ý. Quốc gia này chưa ném mũi binh lửa và máu người dân Ý vô tội chưa đổ ra vì những người CS Ý trên đất nước họ.

Nhưng trên mảnh đất VN này, sự việc lại khác hẳn. Dân tộc Việt ở cả 2 miền đều đã biết những tội ác ghê gớm của CS miền Bắc và tay sai của chúng ở miền Nam. Vậy thì LM Nguyễn viết Khai, đang sống yên lành ở miền Nam nhờ sự chiếu đầu bảo vệ của những người quốc gia chống Cộng, không có quyền phản bội, hô hào cho CS, tôi tưởng thần nói với Ngài như vậy.

Ngài có biết phản ứng của mọi người khi đọc bài của Ngài, và thái độ của chúng tôi đối với các LM Nguyễn ngọc Lan, Trương bá Cẩn, Chân Tín v.v.. về những buổi nói chuyện đầy tình cách xách động gây cảm thù tại các trường học, nhà thờ của quý vị ra sao không ?

Một số người tuy rất căm giận, nhưng bản tính hiền hòa họ chỉ thở dài ngao ngán lắt léo : « Cha với Cố ! ». Số đông khác, không còn nhìn quý vị như những đấng chân thiện tốt lành nữa, mà xem các ngài như những Judas phản bội. Số khác trong chúng tôi cực đoan hơn sôi nổi hơn, thì phản ứng họ xét ra không lấy gì làm dễ chịu cho quý vị. Họ phản nộ muốn cho quý ngài một trận đòn, hay xin tí huyết của phương phản bội để tế vong linh những kẻ đã chết vì tay C. Sản.

Là phụ mẫu của học sinh con em chúng tôi xin quý ngài tự hậu, đừng lợi dụng những giờ giáo lý tại các trường tư thục Công giáo để lên tiếng đả kích chính quyền gieo vào đầu óc con em chúng tôi những tư tưởng căm thù chủ bại phản lại tinh thần chiến đấu anh dũng của cha anh chúng đang ngày đêm hy sinh gian khổ, hầu bảo vệ cho chính nghĩa, tự do của miền Nam.

Chúng tôi thiết tưởng nếu quý Ngài thấy miền Nam không xứng đáng và chỉ có thể giới C.S. là nơi chốn lý tưởng thì tại sao các ngài còn ở lại M. Nam làm gì ? Xin các ngài hãy cứ ra Bắc mà sống. Nơi đây chúng tôi không có chỗ đứng cho những kẻ phá hoại. Chúng tôi chỉ muốn có trong hàng ngũ chúng tôi những người cùng lập trường để cùng chung sức kết hợp thành một lực lượng bảo vệ miền đất thân yêu còn lại này cho 20 triệu dân miền Nam. Chúng tôi không chấp nhận những con người tri thức khoa bảng mà luôn luôn cố tình làm những kẻ khiếm thị trước sự thật.

Nếu miền Nam, sau năm 54, muốn tiêu diệt CS. để thống nhất đất nước mà đem đại quân, làm 1 cuộc Bắc chinh, theo tôi, điều đó nếu có, vẫn rực sáng chính nghĩa. Nhưng đây chỉ là giả thuyết. Điều không giả tưởng, là sự thật lại trái ngược : Chính C.S Bắc Việt lại xâm lăng miền Nam. Để rồi với cuồng vọng thôn tính miền Nam đó của chúng ; nhân dân dưới vĩ tuyến 17 ngày càng đi vào 1 cuộc chiến khốc liệt.

Dù sao, sự thật vẫn sáng ngời, không khuất lấp. Đó là ý chí chiến đấu hăng say của toàn quân dân trước ý đồ nguông cuồng của kẻ địch.

Tôi cũng nhân đây, xin lên tiếng báo động với hội đồng Giám mục Việt Nam. Thành khẩn xin quý vị lãnh đạo tinh thần của giáo hội T.C.G. sớm duyệt xét lại hành động, tư tưởng của các Linh mục Trương bá Cẩn, Nguyễn viết Khai, Nguyễn ngọc Lan, Chân Tín v.v.. Trong lúc giáo hội không thiếu gì những tông đồ chân chính, dám hy sinh tử vì đạo ; luôn luôn phát huy và nêu cao sức mạnh tinh thần của giáo dân trước áp lực của bọn người vô thần ; lập chiến khu chống giặc hòa minh với công cuộc chiến đấu của toàn quân dân miền Nam, thì những con chiên ghê nộ trên, trong lớp áo tu hành cam tâm làm kẻ phản bội, nổi giáo cho giặc. Họ cố tình làm băng hoại sức chiến đấu của miền Nam với những bài báo, những buổi nói chuyện đề cao Cộng Sản họ rẽ rúng khinh miệt những người quốc gia chống cộng ; phủ nhận công lao huyết hãn của chiến sĩ quân đội ta đang hy sinh cho tất cả chúng ta được sống.

Tôi cực lực phản đối tư tưởng hành động của những con chiên ghê ấy trong hàng ngũ tông đồ Giáo hội. Ngay trang dưới lót áo đồng đạo mạo khả kính, họ âm mưu dạn đường cho đối phương. Xin các linh mục chân chính, hãy thiết tha với vận mệnh miền Nam hãy khai trừ ra khỏi hàng ngũ quý ngài những Judas kẻ trên, vì họ không còn là những đấng chân thiện nữa. Họ đã trở thành những con chó sói đội lốt người chân thiện, để đưa bầy chiên vào nanh vuốt bọn quỷ sứ miền Bắc.

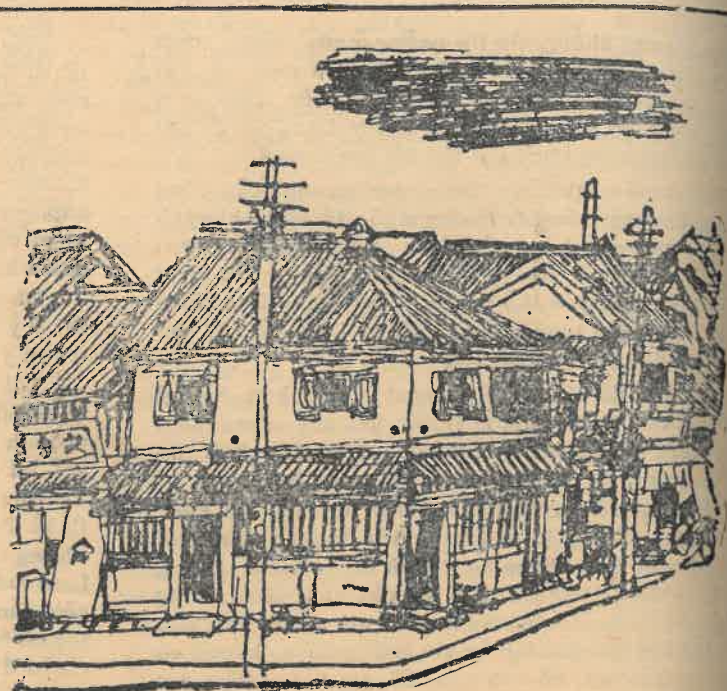
Cuối cùng tôi xin thưa với linh mục Nguyễn viết Khai rằng, nếu chỉ là một tín đồ mù quáng dễ bị lung lạc tôi sẽ không động chạm tới ngài nhưng tôi là một tín đồ đứng trong hàng ngũ những người đang chiến đấu. Tôi không chấp nhận tư tưởng ngài như tư tưởng của một tông đồ chân chính. Những cảm nghĩ của tôi có thể là rất sơ thiển của 1 ngu phụ. Nhưng miền Nam này chỉ cần những người có lòng trung kiên để cùng mọi người quốc gia tâm huyết làm thành một chiến lũy chống cộng hầu đạt đến chiến thắng cuối cùng chứ miền Nam này không cần những người tài cao trí lớn mà mang nặng tư tưởng chủ bại yếu hèn, thúc thủ rắp tâm bán đứng miền đất này cho bọn người tam vô miền Bắc.

Ngài kết thúc bài gọi là giảng huấn bằng câu : «anh em cứ yên tâm không có gì phải sợ Cộng Sản, và nhất là không cần đến B52 của Mỹ». Tôi cũng xin kết thúc thư này với một câu

(Xem tiếp trang 55)

CÁC TRƯỜNG Nữ Trung Học VIỆTNAM

(Tiếp theo ĐỜI số 75)

□ NHÓM PHÒNG VIÊN ĐỜI

Nữ trung học Nha Trang

Du khách đến Nha Trang nếu không quên phơi mình trên bãi cát trắng hay ngâm mình trong nước biển của đại dương họ cảm thấy thoải mái khi hít làn gió mát và an lòng lúc cúi đầu khẩn nguyện ở Tháp Bà thì họ cũng không quên đưa mắt nhìn những bóng dáng xinh xinh của các nữ sinh lê gót trên các nẻo phố hay nếu trong một buổi chiều nào đó họ thả bộ trên đại lộ Lê Thánh Tôn đứng vào lúc bầy chim trắng đáng yêu từ Trường Nữ Trung học tỏa ra không khỏi chếp miệng khen thầm nữ sinh Nha Trang tô điểm cho thành phố thêm hương nhụy đề gầy vào lòng những chàng du khách luyến lưu lúc giã từ.

Trường Nữ Trung Học Nha Trang thành lập ngày 1/4/1961. Lúc đầu là trường Trung học đệ nhất cấp với vài trăm nữ sinh. Trường chỉ có một dãy nhà tôn nghèo nàn núp mình dưới bóng dương ngự trị lên góc đường Lê Văn Duyệt. Lê Thánh Tôn. Trong chiều hướng phát triển giáo dục cùng với sự gia tăng dân số của thành phố, số NS ngày một gia tăng mở rộng trường

sở để thỏa mãn nhu cầu là điều tối cần.

Ngày nay trường nằm trên khuôn đất rộng, trước mặt là TYV Nguyễn Huệ, bên mé phải là nẻo đường dẫn về nam trung học Võ Tánh, bên trái đại lộ Lê Thánh Tôn hướng về bờ biển. Hai dãy lầu ba tầng đứng sừng sững, một sân chơi và một sân khấu để sinh hoạt chen giữa hai dãy nhà cao. Trường có tất cả 32 lớp từ lớp 6 đến lớp 12 đủ các ban. Số nữ sinh theo học ngày nay lên trên 2000 cô.

Bà Hiệu Trưởng là tượng trưng cho linh hồn của ngôi trường, bà có mặt ở đây chăm sóc các em từ lúc trường mới thành lập. Các nữ sinh cho biết bà là một người mẹ đáng kính hết lòng lo cho học sinh. Bà luôn nghiêm nghị, rất khắt khe với bầy con ngộ nghĩnh. Kỷ luật bao giờ cũng là tôn chỉ đề áp dụng cho những nữ sinh phạm tội, bởi thế có một số nữ sinh cảm thấy có một khoảng cách giữa bà và các cô. Trong những năm về trước Nữ Trung Học được xem là trường có kỷ luật nhất tại Nha Trang. Các cô luôn luôn đồng phục quần trắng áo trắng, huy hiệu đầy đủ, thẳng nắng cũng như mưa nhất nhất một màu,

cô nào con nhà giàu có muốn ăn diện cũng đành chịu. Bà kiểm soát nữ sinh rất gắt, cô nào đi học mặc áo dài tơ mỏng mà không áo lót là được bà hỏi thăm sức khỏe và được nghe bà thuyết giảng đạo đức.

Giáo sư phần đông là các cô, một số ít giáo sư Võ Tánh. Trách nhiệm với bà HT, các giáo sư đều coi mở (nhất là các thầy) và thân thiện với nữ sinh. Có một giáo sư Sư Địa vào lớp trong các giờ học luôn kêu gọi và khuyến khích các em yêu nước. Một hôm giảng bài đến phần Tăng Bạt Hổ ông ta cảm động quá đứng khóc làm cho các cô bụm miệng ôm bụng mà cười. Có 1 cô cảm động cũng khóc theo thầy rồi về sau họ cảm thông nhau nghe nhau hồn lể của họ sắp cử hành. Kể cũng đáng phục tài vị giáo sư nọ.

Nữ sinh học chăm, ngoan ngoãn, các cô có vẻ ngộ nghĩnh đáng yêu của tuổi trẻ. Kết quả trong các kỳ thi trường Nữ Trung Học lúc nào cũng chiếm tỷ số cao. Những cô thi đậu rồi ngôi trường nọ đều tỏ ra xuất sắc khi theo học các phân khoa Đại học. Nữ Trung học là nơi qui tụ người đẹp của Nha thành, có đủ mọi khuôn mặt từ những bộ mặt ngây thơ đáng mến

đến những cô nghịch như quỷ. Vì vậy vào giờ tan học có làm chàng trai phờ phất đứng chờ trước cổng để chiêm ngưỡng dung nhan hoa khôi miền thủy dương. Đây cũng là một mối quan tâm lớn của bà Hiệu trưởng!

Những năm gần đây sinh hoạt văn nghệ của trường đang vươn lên (bà trước bà HT rất ghét tổ chức). Nhà khuyến khích và đề phát huy tài năng tuổi trẻ, trường che tổ chức hội văn nghệ. Nữ trung học cũng có nhiều danh ca xuất sắc. Trong kỳ đại hội qua bà hiệu trưởng đã «cách mạng» cho các cô đeo lông mày giả vũ bản Tabu.

Ngày 1-4 đến là ngày kỷ niệm đệ thập kỷ niên ngày thành lập trường. Nghe đâu trường dự định tổ chức lớn, các cô cựu học sinh hiện ở Saigon, Đà Lạt đang thu xếp đi về chung vui với đàn em sống với ngôi trường mẹ và với cô, thầy trong ngày trọng đại này.

Nữ trung học NT đã đi làm tròn sứ mệnh cao cả, đã gây được niềm tin cho phụ huynh học sinh tỉnh nhà đã và đang cung ứng cho xã hội những nhân tài có đủ về hai phương diện đức dục lẫn tri dục.

Trường nữ công gia chánh Phú Thọ

Xen vào giữa những dãy nhà dài thẳng tắp của trường Bách Khoa Trung cấp thuộc Trung Tâm Kỹ Thuật Phú Thọ, Trường Nữ công gia chánh chiếm một dãy nhà nằm phía bên trái tính từ cổng vào và đằng sau trường Quốc Gia Thương Mại. Nơi đây các cô đang học tập để hy vọng mai sau trở nên một người mẹ đảm đang, một nội tướng bầu lảnh trong gia đình.

Trường N.C.G.C. nằm trong tổ chức của trường Bách Khoa Trung Cấp (BKTC) trường được thành lập 1959 lúc đầu gọi là trường Bách Công đến năm 1963 đổi thành BKTC.

Trường NCGC là một trong 10 ban chuyên môn của trường BKTC. Trường NCGC được chính thức thi tuyển học viện năm 1962 do nghị định 404 GD PC. Mục đích đầu tiên trường đề ra là cung cấp chuyên viên và nhân viên kỹ thuật cho các ngành kỹ nghệ hay nhằm đào tạo cho các cô có khả năng nội trợ vững chắc để mai sau phục vụ cho gia đình đồng thời hành nghề sinh sống.

Tại trường các cô học một cách thoải mái với phương tiện sẵn có để các cô vừa học vừa hành. Học thế gồm 3 năm. Điều kiện để nhập học qua một kỳ thi tuyển, các nữ sinh có bằng THĐNC hay chứng chỉ Đệ tam mới được dự thi. Trong suốt ba năm học viên theo học 2 ban. Ban cắt may gồm có các kiểu áo phục thời trang, viết phục, y phục trẻ em, và đồ lót phụ nữ. Ban dinh dưỡng dạy cách thức làm các món ăn Việt Tây Tàu hay các loại bánh thông thường.

Các nữ sinh sau ba năm học tập họ có đủ khả năng để sửa soạn cho gia đình một bữa ăn ngon vừa với túi tiền và họ cũng có thể tự tay may những chiếc áo quần một cách khéo léo.

Khi tốt nghiệp nếu nữ sinh đi làm cho chính phủ sẽ được ăn lương với chỉ số 350 (ngạch cán sự). Nhưng qua các khóa tốt nghiệp số người đi làm cho chính phủ rất hiếm, chỉ vì đồng lương quá đói rách, một số ra dạy tại các trường chuyên nghiệp và một số về phục dịch cho gia đình. Theo sự tiết lộ của ông giám học thì trong những khóa đầu trường tổ ra lúng túng sau khi các cô tốt nghiệp mà không muốn đi làm các công việc nặng nhọc của một người thợ chuyên môn (mặc dầu xã hội VN bây giờ các công việc chân tay kiếm tiền rất khá) các cô suy luận rằng với trình độ của các cô (THĐ NC) và ba năm học tập mà vẫn đi làm thợ thì bất quá. Các cô muốn làm cô, làm thầy hơn làm thợ.

Để giải quyết tình trạng bế tắc này trường cho mở thêm lớp Cao Đẳng sư phạm kỹ thuật để cô nào muốn «làm cô» có thể tiếp tục theo hai năm nữa. Sau khi hoàn tất các cô được bổ đi dạy môn nữ công gia chánh cho các nữ sinh ĐNC tại các trường học trên toàn quốc.

Từ mục tiêu nguyên thủy trên, trường NCGC ngày nay đã phần nào chuyển hướng nó vừa có mục đích đào tạo các cô trở nên một nội tướng đảm đang hay một chuyên viên cho một ngành hoạt động vừa cung ứng cho các trường trung học những giáo sư NCGC thật sự có khả năng đề hướng dẫn đúng mức cho lớp trẻ đang lên.

Trường Đức Trí

Có lẽ đây là trường Nữ trung học tư thục duy nhất ở Saigon không do một đồng nữ tu công giáo tổ chức.

Có lẽ đây là trường nữ trung học duy nhất ở Saigon có một vị hiệu trưởng thuộc phái khác.

Thực ra, trước kia trường Đức Trí cũng do một vị nữ hiệu trưởng điều khiển. Nhưng rồi cơm không lành, canh không ngọt sao đó, nên cách đây 2 năm, trường đã có một ông Hiệu trưởng và một ông Giám học. Chẳng cần nói thì ai cũng đoán được điều kiện tiên quyết để làm một ông Hiệu trưởng trường nữ Trung học là phải già và có gia đình bề thế.

Thực ra, Đức Trí tuy không do một đồng tu tổ chức nhưng cũng không do một cá nhân thành lập mà do hội đoàn thành lập. Hội Đức Trí.

Như thế, tất cả các trường Nữ tư thục ở Saigon đều đồng qui ở điểm: Do một cộng đồng thành lập.

Hội Đức Trí đã lập trường từ lâu lắm rồi. Lâu đến nỗi nhiều nhân viên của trường cũng không dám đoán chắc là mười mấy năm hay hai chục năm nữa. Trường thật gọn gàng xinh xắn — nằm trên một khu đất của ngã ba Võ Tánh — Phát Diệm: nghĩa là rất gần rạp Quốc Thanh và đối diện Tổng Nha Công an Cảnh sát. Năm nay trước mũi Cảnh sát, ấy thế mà, niên khóa vừa qua, vào mùa biểu tình của HSSV Saigon — nghe đâu các cô bé áo dài trắng Đức Trí cũng rục rịch biểu tình thì phải. Khi được hỏi về chuyện biểu tình này, một nhân viên nhà trường cho biết là hồi đó, đọc báo có nghe nói, nhưng không thấy các em kéo đi biểu tình từ trường bao giờ cả.

Trường Đức Trí vì hoạt động đã lâu nên cơ sở chỉ thích ứng cho giai đoạn giáo dục cách đây 20 năm. Do đó trường như nhỏ lại trước những ngôi trường đàn em đang sức ăn sức lớn.

Cũng vì hoạt động đã lâu, nên Đ. Trí bước những bước chầm chậm và chậm chạp, chẳng thể mà, năm vừa qua có một lớp Đệ nhị (11) đã đạt thành với tỉ số 14/16. Điểm

Son này đã thúc đẩy ban Giám đốc mở lớp Đệ nhất (lớp 12) niên khóa này. Như vậy trường đã có gần 20 lớp với 3 lớp sáu, 4 lớp bảy, 4 lớp tám, 2 lớp chín, 2 lớp mười, 2 lớp 11 một lớp 12. Đức Trí còn khác các trường con gái tư ở Sg ở chỗ có lớp tiểu học mà thu nhận cả nam sinh nhỏ nữa.

Trông coi một trường con gái có một không? 1 bà giám thị đã tươi cười cho ý kiến: Có con gái lớn như cô bom nổ chậm trong nhà hướng chỉ ở đây trên 1000 cô!

Trường Đức Trí, một khu vực chứa 1000 trái bom nổ chậm ngay trước Tổng Nha Cảnh Sát.

○

Trường Thánh Linh

Trong khu vực Saigon tiếp giáp Chợ Lớn có ba ngôi trường trung học thật lớn nằm sát nhau; trường nó cách trường kia không đầy 500 thước: Bắc Ái học viện, Th. Linh và Chí Thiện. Mỗi trường có một sắc thái đặc biệt: Bắc Ái học viện một thứ trường Tàu, Chí Thiện có tính cách trường học xứ đạo còn Thánh Linh lại là một trường nữ.

Trường Thánh Linh nằm ở giữa đường Phan văn Trị Saigon, chữ giữa ở đây phải hiểu theo nghĩa đen chứ đừng hiểu theo nghĩa rộng hay nghĩa bóng. Bởi vì, quả thật, trường nữ trung học Thánh Linh đã nằm chắn ngang con đường P. văn Trị cắt đứt con đường này làm hai khúc không liên tục. Cho nên, lần đầu tiên đến trường người ta thế nào cũng ngỡ ngàng tìm không thấy trường dù trong tay có địa chỉ sẵn: 229 Phan văn Trị Chợ Quán.

Cũng như bất cứ trường con gái nào trên thế giới nhất là trên mảnh đất Saigon ưa biểu tình, lăm lăm cao bồi du dương này trường Thánh Linh thật là kín cổng cao tường. Lại một lần nữa, thành ngữ kín cổng cao tường ở đây phải được hiểu theo nghĩa đen, rất là đen, đen kịt mới được. Trường đã có một bức tường gạch cao bốn thước lại còn một hàng rào lưới sắt cao hai thước với hàng đỉnh nhọn lồm chồm phía trên.

Còn hai cánh cổng sắt lúc nào cũng đóng kín, chỉ hé mở mỗi khi vô hay tan học.

Trường Thánh Linh lại còn phảng phất vài nét hao hao giống những trường nữ trung học tư thụ khác ở Saigon. Chẳng hạn, trường cũng do một dòng nữ tu công giáo thành lập có một vị nữ tu sĩ làm hiệu trưởng. Các vị nữ tu của Thánh Linh thường được gọi là các Di Mến Thánh Giá Chợ Quán. Chính vì thế nên cơ sở trường cũng nằm trong khu vực tu viện và có một khu dành cho nữ sinh nội trú.

Trước kia, trường được gọi là Saint Esprit. Chữ Saint Esprit có nghĩa là Chúa Thánh Thần hay Thánh Linh, biểu hiện bằng hình chim bồ câu xoè cánh. Cho nên, các nữ sinh Thánh Linh mang huy hiệu gồm hai chữ TL với hình chim bồ câu trên bộ áo dài màu thiên thanh.

Không những chỉ giống nhau có thế, mà Thánh Linh còn giống các trường chị em trong việc thu nhận nữ sinh. Bao giờ cũng qua một kỳ thi tuyển và rất ít khi nhận ngang vào những lớp lớn. Điều kiện này đã khiến cho sĩ số trúng tuyển của Thánh Linh năm nào cũng rất cao. Niên khóa vừa qua chẳng hạn, chỉ có 4 em rớt tú tài I tro g số 40 em đi thi.

Ấy thế mà nhà trường vẫn chưa mở lớp 12. Có lẽ đến niên khóa tới mới bắt đầu có lớp chị cả này.

Ngoài những điểm giống nhau, Thánh Linh vẫn có những nét đặc biệt của mình. Điểm đặc biệt đầu tiên là vấn đề trị học hai buổi một ngày. Điểm đặc biệt thứ hai là không bao giờ làm bài tại lớp mà tháng nào cũng thi giống như thi Lục cá nguyệt. Điểm đặc biệt thứ ba là trường rất chú trọng đến văn nghệ và thể thao. Trường Thánh Linh rất nổi tiếng về diễn hành và từng đoạt giải diễn hành nhiều lần. Học nhạc lý và học xử dụng nhạc khí gần như là bắt buộc các nữ sinh ở đây.

Sau cùng người ta còn thắc mắc trường Thánh Linh thành lập được bao nhiêu lâu?

Ai có bao giờ lại đi hỏi tuổi người đẹp nhất là khi người đẹp đã già không chứ nhỉ?

Trường Regina Pacis

Trong tác phẩm «Tuổi 6» nhà văn Duyên Anh đã nhắc tới những cô bé nội trú của trường nữ trung học Regina Pacis. Nhưng nếu bạn có bỏ cả một ngày, một tuần luôn đi, hay dù có một tháng hằng nữa để đi tìm khắp đất Sg này bạn cũng chẳng tài nào tìm thấy trường nào có treo tấm biển mang tên trường nghe đến là tây đó.

Bạn không tìm được là phải do rằng trường có rất nhiều công—và địch Saigon—8 cái lận! Nay mai sắp thêm một cái nữa là chín. Tuy nhiên, cả tám công đều không có bằng số, bằng tên trường. Tám công này quay ra bốn mặt đường. Nghĩa là, trường được nằm trong một khu tứ giác vuông vắn có bốn con đường làm biên cương, một vị trí độc đáo mà chưa trường nào ở Saigon có nổi! Công chính của trường mở ra đường Tú Xương, vua thì rớt trong nền văn chương nước ta.

Nhưng các cô bé đi bộ lại ra vào bằng cổng đường bà Huyện Thanh Quan; còn cô bé nào có xe lại đi vào cổng Hiền Vương. Nay mai, cổng lớn nhất sẽ mở về phía đường Nguyễn Thông.

Nếu 1 ngày đẹp trời nào đó vào giờ tan học, bạn thả bộ về phía cuối đường Tú Xương, bạn sẽ thấy 1 nạn kẹt xe kinh khủng vì những cô bé mặc đồng phục với jupe màu nước biển đậm, áo thiên thanh nhạt trên ngực có thêu 2 chữ R.P đang tràn ra đường có hàng dọc xe hơi đậu chờ.

RP là viết tắt hai chữ Regina Pacis đó bạn ạ. Cái tên đó không phải tên Tây, tên Mỹ đâu—mà là tên Latin.

Diễn nôm có nghĩa là Nữ Vương Hòa Bình, Thế nhưng các cô bé này cứ đùa và gọi là Reine Parisseuse. Còn mấy cô Gia Long ở gần đó, mỗi khi đi ngang qua, thường mĩa mai gọi là Rao Phở.

Trong Mây Ngàn số 2, 1 người san loại bỏ túi của bốn lớp chị, các nữ sinh RP đã coi trường mình là một thế giới riêng biệt. Cũng có nam châu với hai cực 2 như thế giới của con người. Năm châu đó là năm khu: Kỳ thi Vườn trẻ, Mẫu giáo, Tiểu học, T

Còn hai cực là hai khu vực hành: Pháp và Việt. Thế rồi, Bộ Giáo Dục đóng cửa các trường Tây cho nên cũng như Taberd, St Paul... trường RP đã chuyển các lớp Pháp qua Việt. Tuy nhiên, giờ Pháp vẫn vẫn nhiều và trình độ dạy vẫn cao. Năm nay, lớp 3è là lớp sau cùng của chương trình Pháp ở đây.

Thế giới con gái bao giờ cũng đầy bí mật và quyến rũ, cho nên, dù chỉ nói về một trường thôi, như trường RP chẳng hạn mình cũng phải mất cả năm trời. Với lại, cái đẹp của phái nữ luôn luôn bao hàm cái bí mật. Nói hết bí mật của họ sẽ làm họ bớt đẹp đi.

Thế giới con gái bao giờ cũng đầy bí mật và quyến rũ, cho nên, dù chỉ nói về một trường thôi, như trường RP chẳng hạn mình cũng phải mất cả năm trời. Với lại, cái đẹp của phái nữ luôn luôn bao hàm cái bí mật. Nói hết bí mật của họ sẽ làm họ bớt đẹp đi.

Thế giới con gái bao giờ cũng đầy bí mật và quyến rũ, cho nên, dù chỉ nói về một trường thôi, như trường RP chẳng hạn mình cũng phải mất cả năm trời. Với lại, cái đẹp của phái nữ luôn luôn bao hàm cái bí mật. Nói hết bí mật của họ sẽ làm họ bớt đẹp đi.

Thế giới con gái bao giờ cũng đầy bí mật và quyến rũ, cho nên, dù chỉ nói về một trường thôi, như trường RP chẳng hạn mình cũng phải mất cả năm trời. Với lại, cái đẹp của phái nữ luôn luôn bao hàm cái bí mật. Nói hết bí mật của họ sẽ làm họ bớt đẹp đi.

Thế giới con gái bao giờ cũng đầy bí mật và quyến rũ, cho nên, dù chỉ nói về một trường thôi, như trường RP chẳng hạn mình cũng phải mất cả năm trời. Với lại, cái đẹp của phái nữ luôn luôn bao hàm cái bí mật. Nói hết bí mật của họ sẽ làm họ bớt đẹp đi.

Thế giới con gái bao giờ cũng đầy bí mật và quyến rũ, cho nên, dù chỉ nói về một trường thôi, như trường RP chẳng hạn mình cũng phải mất cả năm trời. Với lại, cái đẹp của phái nữ luôn luôn bao hàm cái bí mật. Nói hết bí mật của họ sẽ làm họ bớt đẹp đi.

Thế giới con gái bao giờ cũng đầy bí mật và quyến rũ, cho nên, dù chỉ nói về một trường thôi, như trường RP chẳng hạn mình cũng phải mất cả năm trời. Với lại, cái đẹp của phái nữ luôn luôn bao hàm cái bí mật. Nói hết bí mật của họ sẽ làm họ bớt đẹp đi.

Thế giới con gái bao giờ cũng đầy bí mật và quyến rũ, cho nên, dù chỉ nói về một trường thôi, như trường RP chẳng hạn mình cũng phải mất cả năm trời. Với lại, cái đẹp của phái nữ luôn luôn bao hàm cái bí mật. Nói hết bí mật của họ sẽ làm họ bớt đẹp đi.

Thế giới con gái bao giờ cũng đầy bí mật và quyến rũ, cho nên, dù chỉ nói về một trường thôi, như trường RP chẳng hạn mình cũng phải mất cả năm trời. Với lại, cái đẹp của phái nữ luôn luôn bao hàm cái bí mật. Nói hết bí mật của họ sẽ làm họ bớt đẹp đi.

Thế giới con gái bao giờ cũng đầy bí mật và quyến rũ, cho nên, dù chỉ nói về một trường thôi, như trường RP chẳng hạn mình cũng phải mất cả năm trời. Với lại, cái đẹp của phái nữ luôn luôn bao hàm cái bí mật. Nói hết bí mật của họ sẽ làm họ bớt đẹp đi.

hành: Pháp và Việt. Thế rồi, Bộ Giáo Dục đóng cửa các trường Tây cho nên cũng như Taberd, St Paul... trường RP đã chuyển các lớp Pháp qua Việt. Tuy nhiên, giờ Pháp vẫn vẫn nhiều và trình độ dạy vẫn cao. Năm nay, lớp 3è là lớp sau cùng của chương trình Pháp ở đây.

Thế giới con gái bao giờ cũng đầy bí mật và quyến rũ, cho nên, dù chỉ nói về một trường thôi, như trường RP chẳng hạn mình cũng phải mất cả năm trời. Với lại, cái đẹp của phái nữ luôn luôn bao hàm cái bí mật. Nói hết bí mật của họ sẽ làm họ bớt đẹp đi.

Trường kỹ thuật Regina Pacis

Bạn đã bao giờ nghe nói một tr. nữ trung học kỹ thuật chưa?

Chắc hẳn, bạn chỉ biết đến những trường Trung học kỹ thuật con trai nổi tiếng vì học giỏi hay nổi tiếng vì biểu tình và đôi khi nổi tiếng vì đập lộn.

Bạn không nghe thấy bao giờ cũng phải bởi vì con gái—hay trường con gái cũng thế lúc nào mà chẳng kín đáo thâm lặng. Trên khắp giải đất nước mình, chỉ có 2 trường kỹ thuật phụ nữ thôi. Trường thứ nhất là một trường công lập nằm trong khu vực các trường kỹ thuật Phú Thọ. Trường thứ hai là trường nữ trung học kỹ thuật tư thục Regina Pacis. Tuy là trường tư, nhưng Regina Pacis lại thành lập trước trường công cả 10 năm trời—nghĩa là đã hoạt động từ năm 1959 (giấy phép số 973/TMNT/KHTM).

Có lẽ bạn đang thắc mắc trường kỹ thuật của con gái thì dạy cái gì ở đó?

Trong câu chuyện vui, bà Hiền trường: Soeur Nicole—đã kể cho chúng tôi nghe có một ông Mỹ đến thăm trường—ông ngỡ ngàng ghê lắm khi được biết đây là trường kỹ thuật phụ nữ—ông liền thưa với bà Hiền trường—Đàn bà con gái chưa biết gì đã làm chết đàn ông, hướng chỉ lại dạy kỹ thuật của đàn bà cho họ nữa?! Có cái chuyện bé cái lắm như thế nên bà đề nghị gọi là kỹ thuật gia đình, dịch theo chữ Home economics hay

Enseignement technique ménager. Chương trình học ngoài phần ch. trình như lớp phổ thông còn thêm phần kỹ thuật nghệ thuật nữ công gia chánh cùng các dịch vụ gia đình như dinh dưỡng cái may... Thành thử một nữ sinh kỹ thuật phải học tới 40 giờ một tuần.

Trường kỹ thuật RP cũng nằm trong khu vực của trường RP phổ thông nhưng các nữ sinh kỹ thuật mặc đồng phục với một blouse dài màu xanh trời nhạt và học tập tại một cao ốc 6 tầng. Tuy trường lớn như thế mà lại chỉ có 300 nữ sinh với một phần tư gốc thiểu số, chia làm năm lớp từ lớp 8 đến lớp 12 kỹ thuật và một lớp kinh doanh.

Người ta thường đồn nữ sinh kỹ thuật ít khi học tới lớp 12. Hồ lý do tại sao thì người ta trả lời còn phải hỏi tại sao. Một cô gái công dung ngôn hạnh đầy đủ thì đàn ông con trai nào còn bằng lòng cho đi học nữa cơ chứ. Cho nên sau 10 năm hoạt động, trường chỉ có 50 người tốt nghiệp để làm cô giáo nữ công tại các trường Trung học hay phục vụ tại các cơ quan xã hội công, tư.

Nghĩ cho cùng phục vụ tại một cộng đồng lớn hay phục vụ trong 1 tập thể nhỏ nhất là gia đình cũng là phục vụ cho xã hội cả, có phải thế không?

▲

Trường Thiên Phước

Con đường HB Trưng dấp dề bộ hành qua lại trong vội vã. Những chiếc xe vùn vụt nối đuôi nhau, phun khói mù trời... Ngôi thành đường Tân Định nghiêm trang im lìm nhìn thiên hạ chen sống. Và bên cạnh đó, bức tường cao chạy dài dài theo lề đường lộ nhỏ bên trong tà tòa nhà to lớn cánh cửa sắt hé hé mở.

1 biệt thự nào chăng? Không! Nhìn kia, vài tà áo hồng lấp ló bên cổng, những cô gái tươi cười, trở mặt nơi nhìn ra đường... Á đó là trường nữ trung học Thiên Phước! Nào, hãy can đảm bước và công để thăm viếng ngôi nhà của học trò con gái.

Những bước dài thay đổi

Một cơ sở đồ sộ với những dãy nhà lầu ngang dọc ngày nay, thế mà

Xưa kia chỉ là những túp lều tranh nho nhỏ... Năm 1883, những vị nữ tu truyền giáo Thiên Chúa giáo đã đến đây và thương những trẻ bơ vơ, đã cố công lập nên một cơ nhi viện tên Sainte Enfance de Tân Định. Rồi năm tháng bồi đắp cho ước vọng của những người giàu lòng bác ái: Năm 1900 mở trường Mẫu giáo. Năm 1920, trường tiểu học. Năm 1950, trường trung học đệ nhất cấp và năm 1966, trường đã trưởng thành với danh hiệu Tư thục trung tiểu học Thiên Phước đầy đủ các lớp!

Thiên Phước là ơn Trời ban. Soeur Hiệu trưởng giải thích: « Những nữ tu như chúng tôi chỉ biết làm tròn nhiệm vụ giáo dục, nhưng không tự mãn. Chúng tôi còn trông nhờ quyền lực Thiên Chúa ». Tuy nhiên, người khách lạ có thể nghĩ rằng chính các nàng nữ sinh xinh như mộng kia đã là một ân huệ của trời rồi!

Thiên Phước không chỉ là một trường học, mà còn là một cơ nhi viện với 85 em và là một ký túc xá với 40 nữ sinh từ các tỉnh đến để được thụ huấn những khôn ngoan của những « thiên thần áo trắng » thuộc dòng Saint Paul de Chartres còn gọi là « Sơ áo trắng ». Mỗi nữ sinh nội trú phải nộp 8.000\$ mỗi tháng về lưu phí. Và họ chỉ còn 0 học chữ tất cả những vấn đề ăn uống, giặt rửa đã có người lo, sung sướng ghê!

Trường Thiên Phước tự hợp được 1600 học sinh tiểu học và 800 học sinh trung học, chương trình học ở đây là chương trình Việt. Nhưng vì trước kia đã theo «đời» chương trình Pháp, nên còn lại vài lớp troisième, quatrième, cinquième đang trong trường hợp chuyển tiếp.

Cơ sở Thiên Phước được một « Bà Nhứt » trông coi, với sự trợ giúp của 25 nữ tu. Hiệu trưởng trường là bà Trần thị Phước 52 tuổi, đã nhiều lần tu nghiệp tại Rome và Pháp. Nữ tu hiệu trưởng rất tha thiết với lương tâm nghề giáo, nên luôn luôn tâm niệm: « Chú trọng về phẩm chứ không chú trọng đến lượng. Không câu thúc nhận nhiều học sinh ».

Thầy — cha mẹ — học trò khắng khít

Một nữ tu tên Magdeleine cho biết là ngày xưa nữ sinh chỉ biết học, còn ngày nay theo trào lưu, nên họ còn hướng tâm hồn vào thể giới xã hội ngoài học đường. Vì vậy họ gần gũi, thân mật giáo sư hơn. Có thể nói hiện thời nữ sinh có quyền « thảo luận » với giáo sư trong việc học.

Giáo viên tiểu học phần đông là do nữ tu của Dòng đảm trách. Nhưng để giảng dạy cho các nữ sinh đương lớn với trình độ trung học, trường phải mời thêm 33 giáo sư bên ngoài, trong số đó có 20 nam giáo sư. Bà Hiệu trưởng xác nhận là các nam giáo sư đều đã có vợ, con và lâu năm trong nghề, chứ không hề có một bóng dáng « sinh viên » nào làm thầy!

Trường không có hội PHHS, nhưng sự liên lạc giữa gia đình học đường rất tốt đẹp. Những đề nghị của trường đều được các bậc phụ huynh tận tình giúp đỡ.

Câu chuyện tà áo màu hồng

Nữ sinh Thiên Phước rất chăm học, học đến 2,3 giờ sáng. Nữ tu Magdeleine biết rõ điều đó và còn cho biết là mấy nàng ít lo nghĩ đến những chuyện chính trị bên ngoài và chưa có cô nào thắc mắc về chuyện « trăm năm » cả. Nhưng họ cũng biết viết báo học trò với những văn thơ diễm lệ. Họ cũng biết tổ chức văn nghệ trong các dịp Giáng sinh, Tết để cùng chung vui trong phòng khách tiết. Tuy là đàn bà con gái các cô cũng đã tập nghề hót tót dạo để thỉnh thoảng vào chiều thứ bảy đẹp trời người đẹp lại hy sinh chuyện bát phở mà đến các cơ nhi viện nhà dưỡng lão để « hủi » miễn phí; Bàn tay ngà ngọc mà làm thợ cạo thì còn gì bằng nhỉ? Các nàng cũng thường đi thăm tiền đồn viếng chiến sĩ. Các anh hùng « Cọp biển » ở rừng cấm đã có lần rón lên niềm vui khi các nàng áo hồng đến viếng chốn rừng sâu!

Màu áo hồng? Nữ sinh Thiên Phước đều đồng phục với màu hồng dịu dịu. Chúng ta nghe bà Hiệu trưởng kể lại câu chuyện tà áo màu hồng:

« Màu hồng ấy à, màu tươi đẹp đó chứ! Màu hồng biểu hiệu cho

niềm vui sống của tuổi trẻ. Cho đến năm 1956 trường mới chọn màu hồng làm màu cho đồng phục nhưng chưa ấn định rõ ràng.

Thế là trường Thiên Phước xuất hiện đủ « mốt » thời trang. Ngắn quá, dài quá, chật quá, rộng quá... Chúng tôi thấy như vậy thì không « đẹp mắt ». Nên với sự thỏa thuận của cha mẹ, chúng tôi chọn một mốt áo đầm... À, như cô bé này... Áo đầm đơn sơ, dễ may với những nếp xếp như thế này. Các cô có thể tự may lấy, mà trông « dễ coi » hơn. Dĩ nhiên áo dài thì vẫn được khuyến khích ».

Hỏi thêm: « Còn việc cho nam sinh học chung với nữ sinh có được khuyến khích không? ». Bà Hiệu trưởng tế nhị trả lời: « Cho nam nữ học chung có điều lợi, mà cũng lắm cái hại. Tuy nhiên, nếu hoàn cảnh thời đại đòi hỏi, cũng có thể mở lớp nam nữ học chung, nhưng chỉ cho các lớp lưu mà thôi! »

HỮU QUANG

Trường Thánh Mẫu GD: Kỷ luật hạng nhất

« Kỷ Luật và Hoạt động, đó là hai phương châm của chúng tôi » LM Giám Đốc Phùng Sanh đã cho biết như trên khi phải viên Bao Đới tới thăm trường tư thục lớn nhất Gia Định này. Phải gọi trường Thánh Mẫu Gia Định là một tư thục vì đại mới đúng vì nó gồm tới bảy dãy nhà lầu 4 tầng, tổng cộng 100 lớp học, ngoài ra còn một dãy khác dùng làm văn phòng và thư viện.

LM Phùng Sanh đã nói đúng vì nữ sinh Thánh Mẫu GD vẫn nổi tiếng là có kỷ luật từ khi trường được thành lập năm 1953 với cái tên là trường Bossuet. Năm 1958 trường được đổi tên là Thánh Mẫu với cơ sở khiêm nhường gồm một dãy nhà trệt đơn sơ. Ngày nay trường có tất cả gần 8.500 học sinh chia ra hai khu Nam Nữ riêng biệt. Khu nữ sinh chiếm phần hơn về số với 4.998 em. Ban Giám đốc cho rằng trường phát triển mạnh chóng như vậy là nhờ 0 tài điều khiển khéo léo của Ban quản Trị và sự trợ đỡ của Hội Đồng Giám Mục VN.

Số học sinh đông đảo như vậy nhưng vẫn không ồn ào. Chúng tôi thấy vào giờ chơi hoặc giờ tan học có 16 nữ sinh thuộc Ban Trại tư

quản khăn đỏ đứng kiểm soát gắt gao các nữ sinh khác.

Học sinh nào không mặc đồng phục, quên đeo phù hiệu hoặc không sắp hàng ngay ngắn sẽ bị ban trật tự giữ lại phạt ngay.

Hiện nay trường có 170 giáo sư và 50 giáo viên. Tiền thù lao được tính từng ngày chứ không tính khoản lớn mỗi 1 tháng như những tư thục khác.

Mấy năm qua số nữ sinh thi đậu Tư Thái cũng tương đối cao: vào khoảng 600/0.

Những điển trên đây đã khiến cho sĩ số của trường gia tăng mau chóng vì nhiều bậc phụ huynh đã tìm tới để gửi con em vào học. Nếu ai muốn tìm trường Thánh Mẫu Gia Định thì nên từ Saigon sang bằng lối Cầu Sắt. Đi dọc theo đường Bùi Hữu Nghĩa, tới nhà thờ Gia Định thì đi chính là trường Thánh Mẫu. Ngày nay trường đã vượt lên cao, bao học và che lấp mất cả Nhà Thờ. Qua khỏi cổng, khách đã trông thấy ngay một « tiệm thuốc tây » lớn với cái quầy

hàng thật dài bên trong có vài cô « bán thuốc » đứng chờ khách. Nhưng nhìn kỹ khách mới biết là mình lầm. Đây không phải là « tiệm thuốc tây » mà là văn phòng của nhà trường. Tuy nhiên, với hình ảnh tiệm thuốc in sâu vào đầu óc, khách sẽ tự hỏi, tại ngôi trường tư thục này, khía cạnh thương mại đã được khai thác tới mức độ nào? Nhất là khi biết rằng trường đã phát triển mau lẹ vượt bậc như vậy là nhờ tài khéo léo điều khiển của Ban GD. Ban giáo sư được mô tả là « đa số » có bằng cấp cao, nhưng còn « thiếu số » thì sao? Không nghe ban giám đốc nhắc tới. Một giáo sư dạy tại đây tiết lộ cho chúng tôi biết tiêu chuẩn chọn lựa giáo sư của nhà trường là « sự quen biết ». Nếu có bằng cấp to cộng với nhiều năm kinh nghiệm nhưng không thân thiết với ban giám đốc thì cũng xin đi chỗ khác chơi!

Về sinh hoạt học đường, các trại di ngoại được tổ chức thường xuyên nhất, vì nhà trường có một trại mát ở Phước Tỉnh gần Long

Hải. Ngoài ra lĩnh vực Tổng giám Thị hướng dẫn hiệu đoàn còn cho biết các công tác xã hội cũng được chú trọng như lập quỹ tiết kiệm cho học sinh, ủy lạo chiến sĩ và đồng bào v.v.

Với một sĩ số 8.5000 học sinh nhưng trường Thánh Mẫu không có sân vận động hay sân tập thể dục vì vậy hoạt động thể dục thể thao tại đây còn kém. Người ta ít nghe thấy danh tiếng nữ sinh Thánh Mẫu trên các thao trường. Ngay trong tập san Xuân Tân Hợi của trường, « trường nhà » cũng được giới thiệu là đang theo đuổi mục đích dạy dỗ cho học sinh về hai phương diện đức dục và trí dục. Vậy còn thể dục thì sao? Chắc ban Giám Đốc đã quên nghĩ tới!

Tóm lại trường Thánh Mẫu Gia Định là một trường tư thục nhưng đã có một kỷ luật và những phương tiện của một trường công lập mặc dầu trường này cũng còn vài khuyết điểm như đa số các tư thục khác.

MUỐN CÓ MỘT MÁI TÓC ĐẸP,
MỘT SẮC ĐẸP LÔNG LẦY, MỘT THÂN HÌNH TUYỆT MỸ,

Xin đừng quên:

Mỹ Viện BẠCH THIÊN NGÀ

52B, PHẠM HỒNG THÁI — SAIGON

Nơi lý tưởng của quý bà, quý cô vì những đặc điểm:

● **UỐN TÓC** danh tiếng với những tay thợ « phù thủy » từng vang danh tại các tiệm uốn tóc đường Phan đình Phùng, Lê Lợi, Crystal Palace, Tân Định như: TONY THƯỜNG, chú HÁ, chú KHOANH, chú SƯỜNG, chú HÙNG sẽ biến những mái tóc xấu nhất của quý vị trở thành những kiểu tóc hợp thời trang, bay bướm làm đẹp lòng những ai khó tính nhất.

● **SỬA SẮC ĐẸP, TRANG ĐIỂM, MASSAGE, TẮM HƠI** dưới sự điều khiển của hai bà DANH, LỘC, nữ chuyên viên tốt nghiệp tại Ba Lê, Thụy Sĩ cùng với sự hợp tác của một số chuyên viên đã cộng tác với nhiều Mỹ viện trên thế giới như Đài Loan, Nhật Bản, Hồng Kông sẽ mang lại cho quý vị một khuôn mặt Hoa Khôi, một thân hình tuyệt mỹ, tươi trẻ nhờ những phương pháp ÁU MỸ, máy móc tối tân và Mỹ phẩm danh tiếng nhất hoàn cầu.

Tất cả đang chờ đón quý vị
CHÚ NHÂN
kính mời

Những bộ mặt sinh hoạt của nữ sinh SAIGON

«EM YÊU THẦY, THẦY BIẾT KHÔNG»

Ký sự của PHẠM NGÀ

Ngoài thi giờ lui tới trường học, các cô học trò ngày nay đã có mặt ở mọi lãnh vực sinh hoạt đấu tranh, ăn chơi, văn nghệ v.v..

Nữ sinh tranh đấu

Số này hiếm nhất trong hàng ngũ nữ sinh. Ngày cách mạng 1963 và còn tiếp trong những năm 64, 65, 66 là những năm biến động liên tiếp, các nữ sinh trường công như Gia Long, Trưng Vương đã ghi phần không nhỏ trong những cuộc xuống đường của SVHS. Trong mùa biểu tình vừa qua, người ta vẫn ghi nhận được những tà áo trắng của các cô lẫn lộn với các tà áo dài màu của các chị SV nhưng hình như các cô đã chỉ tham dự xuống đường như mua vui, có dịp tham dự những cuộc đua bắt hời hộp để cho chân căng được hoạt động đôi chút trong những ngày trường học bế khoá phải đóng kín cửa. Được một điều là bao giờ nữ sinh cũng tham dự biểu tình nhiều hơn nữ sinh viên. Một lần, người viết ký sự đã được chứng kiến một màn cầu sượn, đồ mặt tía tai của một nữ sinh vào hàng «lãnh tụ». Lý do

làm cô nổi giận rất đơn giản: CSĐC đã tràn vào sân trường và xé mất mấy tấm biểu ngữ do chính cô viết. Nhà «nữ lãnh tụ» lứa tuổi thích ở mai phân bua với mấy cô bạn đứng cạnh: «Tấm biểu ngữ tao vẽ đẹp thế này mà mấy chả dám...» Một lần khác, người ta đã không khỏi thán phục khi nhìn một hàng thật dài nữ sinh đủ các trường tham dự đám tang của nhà văn Nguyễn Tường Tam. Số nữ sinh tham dự hôm đó còn đông hơn nam sinh nhiều và do một chị nữ SV mang kính, rất «bò» điệu động.

Những lực lượng áo dài trắng đó đã làm phân vân các đảng dúi cui không ít vì dù cho nắm chắc cái chính nghĩa «duy trì trật tự an ninh chung» nhưng ai lại nổi dậy tay với các cô bé chân yếu tay mềm? Tuy nhiên, vào những ngày SVHS chơi chiến thuật đương đông kích tây nghĩa là đồng loạt xuống đường ở nhiều địa điểm khác nhau, có người đã chứng kiến tận mắt những ngọn dúi cui bỏ thẳng vào người các cô nữ sinh, hành vi đàn áp này cho biết anh em CSĐC đã không còn galant nữa, kể cả những anh thật trẻ tuổi, bỏ cái mặt nạ chống

lời cay ra thì diện mạo cũng rất «hào hoa phong nhã». Vậy là không ai nổi đánh đàn bà bằng một cánh hoa, mà người ta chỉ dùng... dúi cui, nghĩa là cây sắt bọc cao su.

Một chuyện rất đáng chú ý là vào một trong những số báo Nặng Thép đầu tiên do Hội PBVN chủ trương, đã đăng một tin đồng trời: một số nữ sinh bị đập đầu trong lúc còn hôn mê về lựu đạn cay? Tác giả (hình như là anh Đ.T.T.) Kể lại chuyện gặp một cô cháu gái ở một phòng mạch bác sĩ, cần van cô bé cho biết trong cuộc biểu tình, cô bé bị lựu đạn cay làm cho bất tỉnh, không biết ai bế đi đâu nhưng lúc tỉnh dậy thấy đau đớn và máu thấm ướt cả đống quần...

Dù là một mẩu tin đăng trang trọng và đặt trong dấu ngoặc nghi vấn nhưng chắc cũng làm các cô ham xuống đường chấn động không ít.

Bên cạnh các tai nạn nhỏ như mất giấy mất dép vì bị dúi cui, đứt cúc áo, toạc vạt áo, rơi mất ví tay v.v... Các cô nữ sinh đấu tranh còn có thể gặp những tay nạn lớn khi bị bắt giữ với những màn tra tấn dã man, bị nhà trường sa thải vĩnh viễn vì sách động chúng bạn v.v... Thường thì các cô cũng tranh đấu rất rời rạc và ô hợp. Mỗi trường có một nhóm tranh đấu riêng và cũng nằm trong tình trạng chung của hàng ngũ SVHS, lập trường hiện trên các biểu ngữ bích chương nhiều khi chống đối nhau chan chát. Để né tránh các câu hỏi bóc búa quai quẻ của nhà báo, các cô cũng biết im lặng là vàng, rất ít tuyên bố này nọ và hay nhường quyền phát biểu cho các sinh viên, nam sinh lãnh tụ. Năm trong sinh hoạt tranh đấu, các cô còn liên hệ nhiều đến các ủy ban đòi quyền sống (có thể là những đàn em thân tín của các «phấn» lãnh tụ cũ SUT, KMT...) còn là đoàn viên của gia đình Phật tử hay góp mặt trong các ban văn nghệ của SVHS chuyên đi trình diễn ở những buổi lửa trại, hội thảo.

Dù sao thì theo một ý nghĩa nào đó, sự có mặt của thiếu số nữ sinh này trong hàng ngũ những lực lượng tranh đấu đã bày tỏ mối quan tâm, sự ưu thời mẫn thế và mức độ dân thân của người phụ nữ, đặc biệt là những cô gái còn đi học, đối với các biến chuyển của thời cuộc. Và một cách khác thu hút để các bộ mặt nam sinh, nam SV thích đấu tranh xuống đường, một khi không thể chối cãi dù là đi tranh đấu người ta cũng rất cần «chất tươi».

Nữ sinh bay bướm:

Loại nữ sinh này góp phần lớn nói lên sự thay đổi của bộ mặt xã hội VN trong thời kỳ hỗn tạp vì chiến tranh và sự du nhập của người ngoại quốc tại đây. Dù chỉ chiếm một con số chưa tới 30% tổng số nữ sinh, nhưng loại học trò ham chơi, bay bướm này chiếm được khá nhiều cái «nhất»:

- Biết khiêu vũ nhiều nhất
- Ít ngoan, nghĩa là «loạn» nhất
- Hư hỏng, thất thân nhiều nhất
- Ăn diện và chú ý đến thời trang nhất v.v..

Về cái khoản biết khiêu vũ nhiều nhất thì phải xin ghi lại ở đây một nét «tiền bối» của chị em phụ nữ VN trước ngày CM 1963 tại các dạ vũ gia đình (thời ấy còn cấm nhảy), giới ăn chơi Saigon chỉ ghi nhận được những mặt «đào» tương đối đã thành thạo, đã đi làm hay ít nhất là những nữ SV lớp lớn xuất thân trường tây. Thời đó, tỷ lệ con gái VN biết «nhót» còn rất ít ỏi mười người chỉ có 2 hoặc 3. Nhưng từ sau ngày CM, nhất là vào những năm 64, 65 được cho nhảy tự do, chị em đua nhau đi học khiêu vũ rất nhiều. Hiện nay theo những cuộc tiếp xúc dò hỏi riêng, người viết phải ngạc nhiên trước cái tỷ lệ cứ 10 người thì có đến 7, 8 người biết khiêu vũ, kể cả những cô học trò nhút nhát cho biết «học để biết vậy thôi, chứ chưa đi dạ vũ lần nào!» Cũng phải ngạc nhiên hơn là khi thấy các cô bé 14, 15 tuổi chỉ dẫn cho bạn mình từng «pas» một, một cách hết sức rành rọt điệu nghệ. Như thế, ở các loại nữ sinh khác đều có thể có nhiều cô bé học trò biết nhảy và nhảy rất đẹp, nhưng trong giới nữ sinh ăn chơi (quần chúng hay gọi là nữ sinh hip pi) thì số biết nhảy gần như hết thảy.

Và chuyện «loạn» của giới nữ sinh ham chơi này thì không biết phải kể đến đâu cho hết. Ngay trong quá khứ, trường nữ trung học lớn nhất VN cũng đã phải một thời khốn đốn, thanh minh cải chính rầm rộ vì cái hội Xi Ti Oay (CTY) được đồn đãi là đã được một nhóm nữ sinh «chịu chơi» lập ngay trong trường này. CTY được nhiều người đến ghé thăm khác nhau; cho tình yêu, cần tình yêu, cướp tình yêu v.v...? Ngày nay, các cô ham chơi cũng thích lập thành từng nhóm riêng, gọi là «bàng». Các thỉnh giả ra chuộng mục Nhạc ngoại quốc do thỉnh giả yêu cầu, hay Nhạc Truyền, Nhạc bạn trẻ v.v... của 2 đài Tiếng Nói Quân Đội và đài Saigon đã không lạ gì những cái tên nhóm như Les Jeunes Filles d'Automne, The Smiling Club, Les Filles Romantiques v.v... Dĩ nhiên là các cô nữ sinh khoái nhạc ngoại quốc này rất khoái những cái dạ vũ hippies vào tối thứ bảy, chúa nhật. Ngày nay các cô NS ăn chơi học chương trình Việt còn ăn chơi kỹ hơn cả các NS trường đầm thuộc chương trình Pháp. Lại thường là những cô bé rất nhỏ tuổi (tuổi 15, 16 nhiều nhất) và thường còn ngồi ở các lớp 9, lớp 10 (đệ tứ đệ tam cũ).

Thật ra thì các cô rất ham chơi biếng học. Nếu ai có dịp để ý khi đi ngang qua cửa các trường tư trại gái học chung người ta sẽ thường thấy một số các cô học trò, áo dài hay áo bà ba bất kỳ lúc nào cũng la cà, ngồi tán dóc với mấy tên nam sinh tóc dài, áo bó, quần rộng. Có thắc mắc thì các cô cho biết nghỉ giờ đầu nghỉ giờ cuối, giáo sư bệnh v.v... Rồi cũng chỉ một chốc, các cô sẽ rời mấy cái xe sinh tố mấy cái quán nước đó để «thót» lên yên xe của mấy cậu đưa nhau đi chơi mất dạng. Các cô cũng mang theo sách vở đầy đủ nhưng đến trường không bao giờ bước vào lớp học, có bị đuổi thì vẫn mỗi sáng hay chiều ôm sách vở đến trước cửa trường «sinh hoạt» giống như thế. Các cô cũng thường lớn tiếng cho biết có ghi tên ở Hội Việt Mỹ,

TT văn hóa Pháp hay các lớp luyện thi lý hóa, sinh ngữ... Bởi không biết học phí các cô đem nộp vào đâu mà chẳng bao giờ thấy bước vào lớp.

Những hình ảnh trên vẫn là những đề tài ẩn khách được các nhà viết phóng sự xã hội khai thác triệt để trong các loạt bài điều tra «Nữ sinh Sẻ goòng», «Nữ sinh chịu chơi», v.v... nhan nhản trên các báo thương mại. Ở đây chỉ xin kể lại một câu chuyện có thực 100% để phần nào nói lên mức độ «loạn» một thiếu số nữ sinh:

Cách đây một niên khóa, tại trường TK bên Gia Định, hai nữ sinh, một học buổi sáng một học buổi chiều, đã ẩu đả ngay giữa lớp học vì cùng... yêu một vị giáo sư. Cô học buổi chiều vào buổi sáng đó đã tìm vào lớp vị thầy «yêu dấn» của mình (vị giáo sư này dạy công dân) để gây sự với tình địch. Saa đó cả hai đều bị gọi xuống văn phòng, cả vị giáo sư cũng đi theo. Thế rồi trước mặt vị GS và ông Tổng giám thị, một cô bé thú nhận trong nước mắt: «em yêu thầy, thầy biết không?». vị GS đỏ mặt, lúng túng nạt ngang: «Em đừng nói bậy, em là con nít, tôi đã có người yêu rồi mà!» Kết quả: cô nữ sinh yêu thầy đánh tình địch ngay tại giờ học kia tuyên bố thắng «không học trường này nữa vì thầy đã có người yêu» và cô bé hiền ngang thực hiện lời tuyên bố của mình.

Câu chuyện trên đã làm đa số phụ huynh và giáo sư cau mặt khó chịu nhưng người ta sẽ hoảng hốt khi biết được các sự vụ đại của các cô nữ sinh ham vui ham chơi này đã đưa đẩy các cô vào nhiều bẫy rập của những bọn lưu manh xảo quyệt. Một câu hippi nổi tiếng du dương đã chỉ vào đám nữ sinh ngồi tán láo với bọn con trai nơi mây xe sinh tố mà tuyên bố với người viết kỷ sự rằng: «Những con lang bang đó ham theo con trai, ham đi bal thì 10 đứa đã mất trinh hết chín, đứa còn lại sớm muộn gì cũng có bữa...» Ngoài ra còn có những thư bày rập khác sẵn sàng đưa các cô ham chơi đến chỗ hồng đới, như các lớp dạy nhạc, các lớp dạy vũ (kể cả vũ Sexy), các gia đình văn nghệ, các tổ quý của bọn con nhà giàu có, thế lực v.v...

Đề có thể vui chơi, các cô rất chú ý đến vấn đề ăn diện một khi ăn chơi đã là sinh hoạt chính yếu của các cô chứ không phải là học hành. Cứ nhìn qua một buổi trình diễn văn nghệ của nữ sinh

TV tại rạp Thống Nhất nhân dịp kỷ niệm Hai Bà Trưng, các cô đã mở đầu buổi trình diễn bằng màn biểu diễn y trang của đủ các quốc gia, dù cho cái áo dài gấm của VN dẫn đầu mở màn trình diễn này cũng rất lạc lõng nếu không nói là đối phản với những hình ảnh dân tộc cổ truyền của phần có cho một ngày lễ kỷ niệm anh hùng dân tộc. Sự kiện này còn nói lên một điều: Các nữ sinh ngày nay loại ngoan ngoãn cũng như loại ham chơi đều chú ý nhiều đến vấn đề ăn diện 1 cách tân thời và hết sức biết cách ăn diện. Điều này hẳn không làm vui lòng những nhà đạo đức cổ truyền nường chặc cũng làm «sốt ruột» những người tinh, những «kẻ» của các cô. Nhất là các cô nữ sinh bay bướm, thường người yêu rất sớm với các giới nữ sinh khác (cứ 10 cô thì có thể có đến 7,8 cô đã từng có «kẻ»)

Nữ sinh hoạt động văn hóa, nghệ thuật và xã hội

Giới này chiếm được phần số ngang với giới nữ sinh tranh đấu và liên hệ mật thiết với giới xuống đường này. Có thể các cô cũng bay bướm tí ti nhưng cách sinh hoạt các cô thích nhất là tham gia vào các sinh hoạt văn nghệ và xã hội. Các cô có mặt trong các đoàn văn nghệ SVHS (cần phân biệt với Đoàn Văn Nghệ SVHS Saigon trực thuộc Tổng Hội SVS) như: Đoàn văn nghệ Nguồn Sống, nhóm Tiên Rồng, nhóm Lạc Việt, chương trình Phát triển Sinh hoạt... (CPS), Phong trào Du Ca, ban Hoa Sim v.v... Đây là trong phạm vi nhà trường, nhất định các cô sẽ góp mặt trong ban báo chí, ban văn nghệ, ban tiếp tân, ban xã hội của lớp hay toàn trường.

Về mặt báo chí, viết lách, giới nữ sinh ham thích văn nghệ này là độc giả trung thành của các mục Búp bê, Tuổi Ngọc, Phụ nữ, Chị em bạn gái v.v... của các nhật báo, tuần báo. Các vị chủ báo đã khéo chiêu chuộng những nữ độc giả này mà số bán khảm khá hơn. Dĩ nhiên, các cô cũng có sáng tác, nhất là thơ và tùy bút. Một thời người ta đã rất quen với những cái tên Hạ Quỳnh, Vĩnh Thanh Thanh, Mimosa, Mây Trắng v.v... là những «búp bê» nổi tiếng ở trang Búp bê của một nhật báo nổi tiếng. Có thể nói những cái tên này là đại diện cho «lứa tuổi thích ỏ mai» dễ thương và ngoan ngoãn như nhà vào Đã đã phác họa trong tác phẩm của ông. Ngày nay, BB nổi tiếng Muguet đã là hiện nội của một nhà văn quen thuộc và BB Nguyễn Thanh cũng đã là phụ nhân của một sĩ quan HQ cấp tá. Trong khi đó đám em gái của những BB đã vào đời này vẫn tiếp tục sáng tác, tô điểm các mảnh vườn thi văn trẻ con (có điều là phần rất lớn trẻ con chỉ toàn là con gái!); vẫn tiếp tục đi viếng thăm những phong triển lãm họa phẩm; vẫn tiếp tục tham dự nồng nhiệt những buổi hát hò, trình diễn ở các trụ sở SVHS cũng như các quán bên trái vẫn tiếp tục cho ra đời những giai phẩm, bích báo mùa xuân, mùa hạ v.v...

Về mặt xã hội giới nữ sinh ham hoạt động này hằng hái tham gia các công tác xã hội dù là những công tác hết sức phù phiếm và không sinh ra điều

điều thiết thực ngoài cái tiếng vang cho một lực lượng, một tập thể nào đó. Các cô cũng hằng đi chơi, đứng trên xe GMC đi thăm viếng các chiến sĩ tiền đồn, ủy lạo các thương bệnh binh trong các bệnh viện. Những hoạt động của các cô rất được khuyến khích, ví dụ như những buổi trình diễn thành công của các đoàn văn nghệ của Long, Trưng Vương, Mạc Đĩnh Chi v.v. trên tivi như bất cứ sân khấu nào. Nhiều cô học trò say quá đến nỗi bị bố mẹ phải lên tiếng không cho làm thơ hay hát bằng trình diễn nữa mà phải về công việc học hành, các phụ huynh đã lo xa cho con thường thường các nữ sinh có tình thần nghề đều học khá chăm vì đồ đạt đều đặn.

Nữ sinh trường Tây

Giới nữ sinh này tuy cũng là thiếu số nhưng phải đặt riêng ra vì những đặc điểm biệt lập ki ếp trong sinh hoạt của các cô đối với tập thể nữ sinh. Ngày hay ở vào giai đoạn chuyển tiếp, các trường Tây lần lượt trao lại cho bộ VGGD của VNCH nhưng sự thay đổi này hình như không làm sinh hoạt học đường và xã hội của các cô M. Curie, Chavert, Regina Pacis v.v... biến đổi gì ngoại trừ một số giờ Việt văn gia tăng thêm. Các cô không được thoải mái như ngày xưa nữa vẫn bị các giới thanh niên, kể cả những người học chương trình Pháp cho là kiêu căng, tự cao tự đại, «bách»...

Giới nữ sinh trường Tây vẫn đóng kín cửa trước mọi sinh hoạt văn hóa, xã hội, chính trị của hàng ngũ SVHS Việt Nam, cho nên đến giờ này người ta vẫn chưa thể biết được các cô nghĩ gì, mơ ước gì một khi đã dẫn thân vào các hoạt động đó. Trong trường học, các cô đã được hưởng mọi thứ tiện nghi. Và khi dễ vui chơi giải trí, các cô cũng ít hợp thành nhóm (băng) như đám nữ sinh bay bướm trường Việt. Các cô cũng có thể đi đa vũ, đi nghe nhạc, những trò giải trí thông dụng của các cô là những môn thể thao: bơi lội, quần vợt, trượt nước v.v... thường là ở một cơ sở thể dục thể thao lớn nhất Saigon, ai cũng biết là hội Cercle (CSS).

Loại nữ sinh trường đầm, trường Tây có một đặc điểm duy nhất: giàu có nhất, dư dả điều kiện vật chất nhất trong tập thể nữ sinh.

Nữ sinh trầm lặng

Ngoài những loại nữ sinh đã chọn những sinh hoạt thật rõ nét trong bối cảnh xã hội, còn phải kể đến một giới nữ sinh nữa: giới đa số trầm lặng. Các cô này là đa số nhưng không nổi bật như các bạn gái khác vì không tham gia vào các hoạt động thời thượng đang ngày ngày diễn ra dưới đường phố: xuống đường, bay bướm, nhảy nhót, dự trại công tác v.v... Ngoài những bốn phần bỏ hoặc trong trường, về nhà các cô chỉ lo bép búc, may, thêu thùa v.v., nuôi cút cho bố mẹ. Vì thế, theo chủ quan của người viết, các cô đã có 2 đặc điểm lớn: học giỏi nhất và ngoan nhất. Không hẳn các cô muốn chọn một nếp sống khép kín nhưng đã là một nếp sống mực thước, đều hòa. Để giải trí thì các cô chỉ chọn thú đi ăn kem, một phim ciné hay một vòng dạo phố mua sách sắm vải áo v.v.

Dù sao trong đời sống nhiều biến chuyển hiện tại, các loại nữ sinh trên khó giữ mãi được nếp sinh hoạt của mình. Cũng như mọi tầng lớp khác, các cô có thể bị lôi kéo vào nhiều sinh hoạt khác nhau và phải rời bỏ hay gián đoạn bộ mặt đời sống của mình. Và trong đó dĩ nhiên không thể có một kiểu mẫu nữ sinh thuần túy thuộc về 1 loại, 1 sinh hoạt cố định nào, mà trong thực tế đã không tránh được sự pha trộn, chen lẫn. Sự phân loại ở đây chỉ căn cứ trên những nét biểu trưng lớn nhất trong toàn bộ sinh hoạt của giới nữ sinh Saigon nói riêng và VN nói chung.

PHẠM NGÀ

Nhấn tin THOẠI KỊCH của Lý Phật Sơn và kịch đoàn Lôi Vũ

- ▶ Nhằm tiến tới xây dựng một SÂN KHẤU THOẠI KỊCH miền Nam, LÝ PHẬT SƠN thiết tha mời gọi sự hợp tác hết mình của các bạn yêu kịch Bắc Nam, để thành lập kịch đoàn LÔI VŨ và tập dượt một loạt kịch mở đầu: Vác cuốc lên trời — Mùa xuân băng tan — Rừng qua đời — Đom Đóm — Trên đỉnh sương mù — Bão rớt — Sương mù và khói lá v.v...
- ▶ Cũng nhằm mục đích trên, LÝ PHẬT SƠN trân trọng mời chị LÊ THANH, đạo diễn các ban kịch THANH VĂN và XUNG PHONG KỊCH ĐOÀN, trong các năm 1944, 45, 46 về hợp tác với LÝ PHẬT SƠN và LÔI VŨ.
- ▶ Nhóm bạn Quốc Gia Kịch Nghệ và có Mộng Ngọc, đã xin diễn kịch của LÝ PHẬT SƠN năm 1963, xin mời trở lại, hợp tác với LÔI VŨ. Nhớ mang theo kịch bản Vác cuốc lên trời và Viên viên, để đỡ mất công sao lục.
- ▶ Mọi đóng góp khác, về tài năng, sáng kiến và phương tiện vật chất, từ trong hay ngoài kịch giới đều được nhiệt liệt đón mừng. LÝ PHẬT SƠN và LÔI VŨ, cùng TIỀN ĐỒ VĂN HÓA VIỆT NAM sẽ ghi nhớ ơn cao nghĩa trọng.
- ▶ Địa chỉ liên lạc tạm thời:
 - Chiều Thứ ba, Thứ năm: HỎI LÝ PHẬT SƠN, tòa báo Đời, lầu 3, số 143, Cổng Quỳnh Saigon.
 - Các ngày giờ khác: LÝ PHẬT SƠN, 415/4 Ấp Đông I, Phú Nhuận (vô lối cư xá Chu mạnh Trính)
 - Thư từ: Gửi LÝ PHẬT SƠN, 174/108 Nguyễn Thiện Thuật, Saigon (nhờ ông Chiêm Vĩnh Quang chuyển giao)

Trân trọng,
LÝ PHẬT SƠN
người viết kịch

PHÂN ƯU

Được tin:

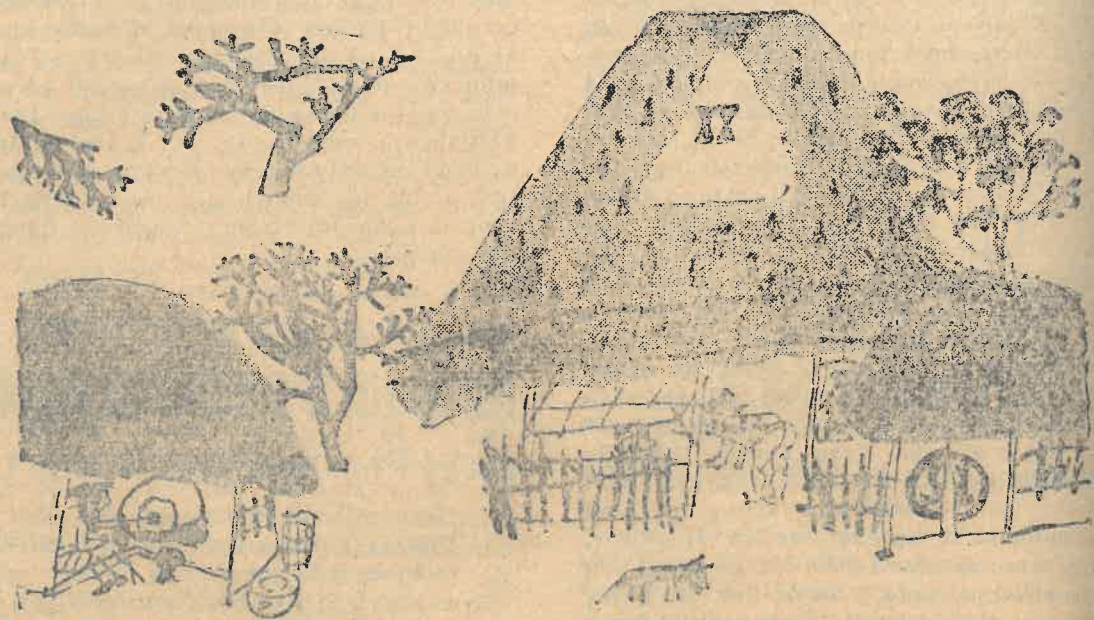
Trung tá NGUYỄN XUÂN PHAN

TĐT 1/ND Anh dũng hy sinh vì tổ quốc tại Hạ Lào
ngày 1/ tháng 3 năm 1971

Thành thật chia buồn cùng Chủ tểm RẤT và gia
quyển. Xin cầu chúc hương hồn Cựu sớm tiêu điều
cực lạc.

VŨ NGỌC LONG

Bút ký TRẦN VIÊN PHƯƠNG

NHỮNG ĐOẠN ĐỜI CỦA ĐỘI 31

TRẦN VIÊN PHƯƠNG là bút hiệu của một phi công phân lực Không quân V.N. đã bay Bắc tiến và hầu hết mọi đại chiến dịch vùng hỏa tuyến — với Lạm Sơn 719 mới đây nhất trên rừng núi Hạ Lào. Tay lái tay bút; đây là ghi nhận nóng bỏng của người trong cuộc giữa các ngày đời 31 của Lữ đoàn 3 Dù dựng trận biên người của Cộng quân vào cuối giai đoạn đầu của chiến dịch Hạ Lào.

M.P.

Đồng Hà Quảng Trị

Những ngày cuối xuân của miền Trung đi qua thật nhẹ nhàng. Nếu ở trong thành phố yên bình có thể lang nghe hơi lạnh còn sót lại cuối mùa hôn lên da thịt vào ban sáng, một chút ít oi ả của cơn nóng ban trưa báo hiệu mùa hạ đang chuyển đến. Trong khi đó những thị trấn cực Bắc ngày đêm vang âm tiếng đại bác, tiếng bom. Ngoài lề phố, mọi nhìn qua người ta có cảm tưởng như Đồng Hà Quảng Trị chỉ là nơi chuyển quân đường quân. Linh đủ mọi binh chủng khua gót giày vang phố, họ hát, uống rượu chưởi thề, kiêu gái. Đó là những hoạt động của những người sắp đi hoặc trở về từ trận chiến. Trận chiến

hên kia biên thủy. Ban đêm tiếng đại bác lẫn phi cơ C130 cất cánh hạ cánh không ngớt, ban ngày trực thăng rầm rộ bay về hướng Tây, những chuyến bay chở anh em tao từ phương nam tới mặt mày hên hờ lòng dạ nao nức như hằng ồm áp bấy lâu nay về một lần xua quân qua đất địch thì cũng có những chuyến bay từ hướng Tây, Khe S. Lao Bão trở về mang «anh em tao» về hậu cứ. Họ hốc hác mỗi một vì bao ngày băng rừng vượt suối để lũng địch, họ buồn rầu nằm đây dựa trên hàng trăm chiếc băng ca, họ nằm im trong poncho lấm bùn bốc mùi thối. Đó là chưa kể đến hàng vạn người lính trẻ ồm «chủ nghĩa» nằm sinh

thối trên đoạn đường mang tên lách của họ hay trong những cánh rừng già không tên tuổi.

Tôi được may mắn hơn, ngồi nơi ở 1 thành phố yên bình. Ngày ngày vượt qua cả trăm cây số, biên giới, không phận không còn nằm ngoài tầm tay của chúng tôi nữa. Chiều tối lại trở về dành sức lực cho những chuyến bay ngày sau đó. Chính sự yên bình của 1 nơi cách xa trận chiến đã làm cho tôi yên ổn rất nhiều nhưng trong cái yên ổn này những đau xót chưa có của chiến tranh có cơ hội dấy lên những suy tư, những cảm nghĩ về những gì mình đã thấy đã nghe.

Loài chim không cánh

Ngày 16-2 một công điện gọi hai chiếc trực thăng H34 của KLVN đến tiếp tế cho đội 31, một ngày đối cao 600m nằm bên kia biên giới do BCH của Lữ đoàn Dù trấn đóng. Đội 31 hết lương thực, đạn dược gần cạn, thời tiết không được tốt cho những phi vụ yểm trợ tại thương. Và lại hỏa lực phòng không

của địch quá dày, chỉ cần thấy bóng một phi cơ xuất hiện thì địch có thể bắn lên như mưa, 37 ly, 50 ly, 23 ly những quả đạn lớn không kém một chai coca đưa nhau nổ trên không. Lực lượng trực thăng Mỹ đã liên minh, những phi đội cảm tử cũng không tài nào vào được, hai trực thăng của ta trong đó có Thân Giang... bay thật thấp trên ngọn cây, họ nhất định áp dụng chiến thuật này để lãnh đủ những viên đạn AK còn hơn ăn đạn 37 ly. Họ bay gần đến đội 31, thân tàu toàn là lỗ đạn của địch. Ở tại đội 31 hàng trăm khuôn mặt vui mừng khi nghe phi cơ đến, những chiếc băng ca mang lính bị thương vì pháo kích đã sẵn sàng, bãi đáp sẵn sàng. «OK tôi ở hướng 10 giờ cách bạn 1 cây số rồi» Vị chỉ huy đồn bộ chiếc combi xuống về ra lệnh cho toàn thể thương sẵn sàng còn bao nhiêu chuẩn bị xuống công sự vì VC sẽ pháo kích khi trực thăng đến. Mọi người nằm trong công sự mắt nhìn đầm đăm về hướng đông. Mặt trời khuất dần sau mấy đỉnh núi cao ngút ngàn. Rừng ngả màu đen sẫm, tiếng bom nổ ác liệt cách đó không xa, một vài đám cháy bốc cao, khói vờn lên thành cột. Hai chiếc trực thăng bỗng kéo lên cao rồi một chiếc nhào xuống bãi đáp. «Tôi bị bắn gãy đuôi rồi» viên phi công báo cáo, chiếc số hai bay cao hơn, phi cơ số một bốc cháy, phi hành đoàn chạy ra từ đám lửa không lộ và họ nhanh nhẹn biến mất sau một công sự. Chiếc phi cơ thứ hai đánh quay trở về Khê Sanh. Ngày 17. Bửu và anh em phi hành đoàn khác được cử đi tiếp tế cho 31, đi theo anh có trực thăng võ trang dẫn đầu. Thục bay gunship yểm trợ cho Bửu vào 31 với sứ mệnh tải thương và cứu phi hành đoàn H34 của Giang bị bắn cháy hôm qua. Lúc đi Bửu rất tự tin vì bao nhiêu lần trong đời phi công của anh đã đánh du với hỏa lực phòng không của địch mà vẫn trở về được. Lần này anh sẽ dùng chiến thuật «lá vàng rơi» nghĩa là cứ hết tay ga cho phi cơ rơi như chiếc lá đen khi gần sát mặt đất mới điều khiển phi cơ vào bãi đáp. Thục vào không phận của

Đội 31, hỏa lực của địch như mưa, Thục hét trong vô tuyến «Thôi, đi ra đi Bửu, nó bắn quá chừ» hình như Bửu không nghe. Tôi chắc rằng Bửu biết hỏa lực địch rất nặng nên anh ta vẫn cố gắng vì những người bạn đồng hành với anh còn kẹt ở trên đồi và có nhiều thương binh đang cần đến anh ta. Cuối cùng Bửu bị bắn cháy anh ta lết xuống được đội 31 và thoát khỏi phi cơ. Thế là có 4 hoa tiêu 2 sĩ quan liên lạc không quân, 4 xạ thủ phi hành nằm kẹt trên đồi 31. Địch pháo kích ngay vào đồn, toàn thương binh đi chuyển vội vào hầm trú ẩn. Bửu nằm sát trong hầm nhìn đám cháy của con tàu bốc cao, anh nghĩ rằng «kể từ đây ta là loài chim không còn cánh nữa...»

Địch ngưng pháo kích mọi người đứng nhìn thương binh rồi nhìn con tàu cháy thành than, họ chán nản trở vào phòng chỉ huy: «Xong rồi các bạn ở đây tôi sẽ gọi máy xin Mỹ hoặc VN cho phi cơ khác lên tải thương và cứu các bạn...» Cấp chỉ huy đồn nhìn qua lỗ châu mai, trời tối hẳn rồi, ông ta lắc đầu, mánh cây súng Colt rồi rút điều thuốc châm lửa. Ai cũng có thể đọc được ý nghĩa của ông ta qua khói thuốc: đêm này chắc chắn là phi cơ không thể nào xuống được, đêm sẽ qua không, hay sẽ là đêm cuối chúng mình ở trên ngọn đồi này? Sương mù bao phủ đồi, nằm ở trên đồi có thể nghe được tiếng xe Motolova và PT 76 của địch đang đi chuyển ở chân đồi. Ngoài đồn, dưới chân đồi, mấy đại đội thám báo của Dù bắt đầu báo cáo «địch đi chuyển rầm rộ, quân số gấp mười lần ta...». Bom B-52 dội xuống rừng chuyển núi đồi, đạn 105 ly bắn quanh chân đồi suốt đêm. Hai ngày sau đó, BCH liên phương ra lệnh cho các phi công trực thăng vào 31 để tải thương và cứu phi hành đoàn nhưng đi không rồi lại trở về không. Ngày thì thời tiết xấu, ngày thì hỏa lực địch quá gắt. Phi cơ Mỹ không tài nào vào được, và lại nếu có đáp được chắc chắn họ cũng bị pháo kích ngay bãi đáp. Có những chuyến tải thương phải thả phi cơ xuống mới nhấc được một thương binh lên tàu thì địch pháo kích, phi cơ phải cất cánh chờ đợi pháo kích rình rập, cơ hội xuống trở lại để đón thương binh khác... Mấy ngày sau có 2 chuyến

trực thăng vào được đồn 31, bên KQ xin Dù cho phép mang phi hành đoàn về luôn, Dù nhất định không chịu, lý do còn nhiều thương binh cần trở về bệnh viện hơn là các phi hành đoàn.

Những ngày tiếp nối đi qua. Đội 31 nằm chịu trận dưới hàng ngàn trái đạn của địch quân rông rã suốt ngày đêm.

Buổi sáng ở đây không có cà phê bánh bao, paté chaud, không có hủ tiếu, chỉ có đạn nổ bom kêu cũng chẳng đẹp chẳng nên thơ sáng sủa như trong «chân trời tím». Buổi sáng bắt đầu bằng tiếng nổ và báo cáo hàng trăm xác cộng quân nằm quanh chân đồi. Đứng trên đồi nhìn qua từng thung lũng che khuất bởi mây mù. Qua lớp mù sương người ta không còn liên tưởng được tại sao mình lại sống được qua một đêm dưới hàng trăm trái đạn nổ trên đầu tại sao mình phải chiếm đóng ở một ngọn đồi mà hai phe cố đánh nhau bằng mọi giá.

Người của 31

X và V, hai người lính nhảy dù gặp nhau tại trận địa giữa lúc giao tranh. V vừa nhảy xuống trực thăng vội chạy thẳng vào một công sự. X chạy đến ôm chặt lấy V.

— Chứ ra bao giờ?

— Gần hai ngày, em đâu biết anh ở đây?

— Trong nhà Bác có mạnh không?

— Lúc em đi có ghé qua Bác, Bác lo cho anh lắm.

Anh bạn tôi thuật lại mẩu chuyện của hai anh em họ, đi lính nhảy dù. Lúc ở thành phố họ gặp nhau tại các quán nước, các hẻm phố không đèn, trên manh chiếu nằm mười mấy mạng quanh ngọn đèn con thoi, họ không hề nói chuyện nhà chuyện cửa, hay tâm sự vụ vơ cũng không yêu thương nhau như người ta tưởng. Bây giờ gặp nhau tại một tiền đồn trên đất địch, hai mươi mấy cây số vượt biên xa nhà hàng trăm dặm.

Mấy ngày sau đó, trong một trận pháo kích dữ dội của địch, V bị thương ở chân. Anh ta được băng bó nằm rên la gần một ngày mới có phi cơ đến đón về hậu cứ. Ngày trực thăng đến đón V

Thở và bệnh viện, nằm trên băng ca V nhìn anh mình đang không băng ca cho anh lên trực thăng với vẻ mặt buồn rầu. Lên đến trực thăng, phi cơ quay máy, tàu nhẹ nhàng rời mặt đất V muốn nhảy xuống, ở lại sống chết với anh em mũ đỏ nhưng ngay lúc đó địch bắt đầu pháo kích dữ dội V còn nhớ rõ hình ảnh của X nằm sát bên miệng hầm trú ẩn, anh ta đang cố hết sức lặn vào, bên trong hầm. Hai giòng lệ chảy óa trên má, V ngẩng đầu dậy, bụi mù đã phủ lấy tiền đồn.

Đại úy T, sĩ quan của Lữ đoàn dù, anh biệt phái từ Sg về Khê sanh hơn nửa tháng. T là cháu của một nhân vật cao cấp. Vừa cưới vợ mấy tháng. Hôm anh đi mọi người trong nhà vẫn cứ nghĩ rằng dù có đi đâu anh vẫn ở Bộ chỉ huy hành quân nên mọi người đều yên chí. Vợ anh thỉnh thoảng lại gọi quà, tiền bạc ra cho anh. Mọi buổi sáng anh vừa ở Bộ chỉ huy hành quân về thì nhận được thư vợ và gói quà trên tay. Chưa kịp bóc thư ra để đọc đã có tin phải đi gấp, lên trực thăng đi thị sát đồi 31. Ném gói quà vào phòng ngủ, bỏ lá thư vào túi áo trận, T nhảy lên chiếc trực thăng đang đợi sẵn, anh ngồi bên cạnh người hạ sĩ quan phụ tá anh lính trẻ này hét vào tai T «Đại úy cứ đến đồi 31 lấy chỉ tiết quân xong trở về ngay Bộ chỉ huy». T gật đầu, tuy vậy anh vẫn không giấu được vẻ bối rối trên khuôn mặt. Gần 40 phút phi cơ chao đi chao lại để tránh đạn pháo không, T đáp xuống căn cứ 31, anh nhảy xuống chạy như bay vào phòng chỉ huy để lấy báo cáo. Vừa lúc T nhảy xuống trực thăng thì súng cối bắt đầu nhà đạn pháo kích dồn.

Chiếc trực thăng Mỹ hốt hoảng rời bãi đáp phóng đi mất dạng bỏ lại T trên đồi 31.

xx

Ngày 24.2 tin tức quân báo cũng như tình báo dồn dập đánh về Bộ chỉ huy tiền phương: VC sẽ tấn công đồi 31. Lúc 2 giờ sáng ngày 25, hai trực thăng UH và 4 chiếc COBRA vũ trang đã bay đến đồi 31 trong một phi vụ cam tuýt để Pick up Bộ chỉ huy Lữ đoàn Dù, đoàn trực thăng vừa đáp xuống

đồi 31 lại cất cánh ngay sau đó vì không có một ai chịu lên trực thăng trở về hết. Đại tá T nói «Tôi nhất định sống chết với anh em ở trên đồi này, chúng tôi không bỏ họ được...» Trực thăng đi không, trở về không.

Sáng ngày 25, những phi xuất thêm thỉnh, hướng dẫn oanh tạc cơ được gia tăng cho đồi để đánh tan áp lực địch. Không ảnh cho biết địch vận dụng hàng chục chiến xa PT 76 và quân số hơn 10 lần quân ta đến vây đồn. Một quan sát viên cũ nhất của phi đoàn Con Ong thuộc KD 41 chiến thuật SD 1 KQ được phái ngay đến trận địa. Đứng 1 giờ trưa hôm đó đại úy T, quan sát viên, đã có mặt trên không phận hạ Lào. Ngồi trên chiếc OV 10 bay như điều khiển đối mặt Tân ghé sát mặt vào ống nhòm nhìn quanh căn cứ 31. Tân loay hoay ghi chép những địa điểm tập trung quân của địch, những địa điểm mà chiến xa địch có thể phát xuất để hướng dẫn phần lực oanh kích. Trên cao hàng đàn khu trục phần lực cơ đang quần chờ lệnh của Tân. Tân hết lời trong vô tuyến «Địch bắt đầu tấn công», Tân mô tả mục tiêu là chiếc PT 76 đang từ từ bỏ ra khỏi bụi cây chia súng vào đồi, gã hoa tiêu điều khiển phi cơ lao ngược đầu xuống bắn một hỏa tiễn khói ngay bên cạnh chiếc TP 76 của địch. Tân nhìn lại đồng hồ hai giờ bảy phút trưa, chiếc OV 10 bay lên cao. Tân hướng dẫn chiếc F 4 đầu tiên thả bom ngay mục tiêu bom napalm đốt cháy ngay xe tăng của địch, 1 toán địch khoảng hơn 100 tên từ đằng sau chiếc xe tăng chạy băng lên sườn đồi, chiếc F 4 thứ hai xuống thật thấp thả một loạt bom «bướm bướm» CB4, hàng ngàn cây đinh từ những quả bom bay ra, đợt tấn công đầu tiên của địch gục ngã gần hết. Quân bọ là như cát đổ trong máy truyền tin «tụi nó đông như kiến, xe tăng địch bắn quá nhiều...» Bỗng nhiên trên tần số cấp cứu Tân nghe giọng nói của một phi công Hoa kỳ «Tôi bị bắn, phi cơ cháy, nhảy dù...» Vừa nhìn theo chiếc phi cơ đầu tiên, hai chiếc dù đỏ trắng vờ mờ tung xa đồi 31 chừng 10 cây số, hai chiếc phi cơ còn lại không xuống thả bom nữa. «Bạn cứ OK ngay vào đó cho tôi, tụi nó đang

tiến lên sườn đồi...» Tân bấm nút vô tuyến nói với gã hoa tiêu Mỹ «mày để cho thằng 04 nó cấp cứu tụi F 4 bị nạn, mày và tao tiếp tục hướng dẫn khu trục, quân bọ đang bị tấn công mạnh, mày thấy mấy chiếc xe tăng VC đang chạy lên đồi không?» viên phi công Hoa Kỳ không để ý đến lời nói của Tân, han hướng dẫn phi cơ theo dõi hai chiếc dù đang rơi xuống và liên lạc với những phi cơ còn lại lo cho việc tìm cứu hai đoàn viên F 4 đang nhảy dù, Tân lập đi lập lại năn nỉ viên phi công đừng bỏ đồi 31, dưới đất quân bọ gào thét, Tân điên cả người, uất nghẹn anh muốn rút phà gạc P 38 bên hông để bắn vào đầu tên Mỹ nhưng anh ta vẫn hy vọng viên phi công sẽ đổi ý. Tân hạ giọng «anh làm ơn bay lại đồi 31 cho tôi làm ơn đi» Tất cả đều vô ích. Tân không còn hơi để thuyết phục gã phi công được, nước mắt hằn tuôn trào: ngoảnh mặt lại nhìn ngọn đồi mù mịt. Hàng đoàn chiến đấu cơ của Hoa kỳ đã theo lệnh viên phi công Mỹ bỏ mục tiêu để cứu phi hành đoàn F 4.

Chiếc phi cơ của Tân hết nhiên liệu phải trở về Quảng Trị lúc 4g chiều. Vào lúc đó chiến xa của địch quân đã lên được đỉnh đồi 31.

xx

Nghĩ gì?

Đồi 31 đã thất thủ, xem như là thất thủ mặc dù sự tồn thất 1 vài đại đội của ta so với hàng ngàn tên VC bỏ xác quanh đồi, hàng chục chiếc xe tăng PT 76 của địch chạy tan tành thì đây không phải là 1 thảm bại. Có thể là thảm chứ không bại được. Thảm ở chỗ có hàng ngàn người lính trẻ từ Bắc bang rừng vượt suối đổ vào Nam «giải phóng» nhưng không vào được Nam thì đã thiên đội đoạn đời của mình dưới suối sâu rừng rậm. Thảm ở chỗ có những người chỉ huy của chúng ta chọn lấy cái chết, chết cho tập thể, chết cho truyền thống hào hùng, họ bỏ đi đoạn đời bình nghiệp mai sau của họ mà không cần phải cân nhắc suy tính.

Cái thảm sau cùng là những hoa tiêu trực thăng, pilot phải được

(Xem tiếp trang 54)

CÁNH TAY CÒN LẠI

*tay còn lại mang niềm đau chưa xốt
phận tật nguyên qua hình dáng xanh xao
kiếp phế binh, đời trai tàn mộng ước
tuổi trẻ bây giờ là ngày tháng tiêu hao.*

oOo

*một cánh tay bỏ rơi ngoài mặt trận
ngày trở về còn lại nửa vòng tay
nhìn tương lai qua dáng buồn thân phận
kiếp phế binh đời lắm nỗi chưa cay*

oOo

*nửa vòng tay buông xuôi tình ngày trước
trả lại em chuyện mơ ước học trò
anh là kẻ đa già từ chiến trận
mang tật nguyên với phiên muộn âu lo*

oOo

*tay còn lại khô gầy lưu chiến tích
rất đại khờ nản nốt chữ QUÊ HƯƠNG
quê hương tôi mười lăm năm nội chiến
được những gì ngoài đồ vỡ tang thương...*

Phước Thiện Xuân,
những ngày buồn nhất
HÀ NGUYỄN HƯNG

BÀI NGÓ 69

*về đây phố cách em xa
ngó sông hiu quạnh mắt nhòa lệ quên
xe tình bỏ chuyển nhân duyên
hỏi ga đời cũng bon chen ngựa người
nghiêng vai lạng đặng bên trời
trong ta nhủ mộng một thời còn mơ
xin về giấc ngủ bơ vơ
chiêm bao đến một bến bờ nào xa.*

LỘC VŨ

ĐƯỜNG MÒN

*Bốn năm rồi đi hoài đời chân mõi
Qua những vùng cần cỏi đã sạn khô
Đau thương đầy ắp ba lô
Hai vai vai trĩu nặng xác xơ áo quần
Sinh ngang lưng băng khuâng tủi nhục
Nước ngập đầu nhưng nhúc gian truân
Bàn chân lại dẫm bàn chân
Vòng tay rời rã nghĩa ân lạc loài
Những con đường chơi vơi mờ mịt
Sương giăng mờ ràn rịt vết thương
Chân đau dờ dẫm nẻo đường
Nửa đường gió bụi, nửa đường cát bay
Bụi đường xa mặt mày đã thúi
Bao ước mơ tàn rũ ước mơ
Có ai đợi có ai chờ
Đường xưa lối cũ bơ vơ đầu giày
Bốn năm lính mặt chai mày đá
Thù mới đầy chen cả oán xưa
Lệ mù mắt đỏ mây mưa
Xót đau tuổi ngọc cỏ xưa mộ hồng.*

HOÀNG MỘNG MỊ
KBC 4265

TRONG CÔNG VIÊN

*rồi một sáng tôi vào công viên xưa
nghe ghế đá lạnh cảm lời hấp hối
hàng cây buồn rũ lá đợi cho mưa
— mưa không đến để khô bờ cỏ rồi
còn lại trong hồn một buổi chiều xanh
nương nắng tím tôi về căn gác vắng
con phố nhỏ với đêm buồn trầm lặng
— chắc em còn thương buổi sáng qua nhanh
rồi một tối tôi vào trong công viên
em không đến, trăng không buồn dẫn lối
tôi trở về như một bóng ma điên
chân bước vội từng khoảng lòng bối rối*

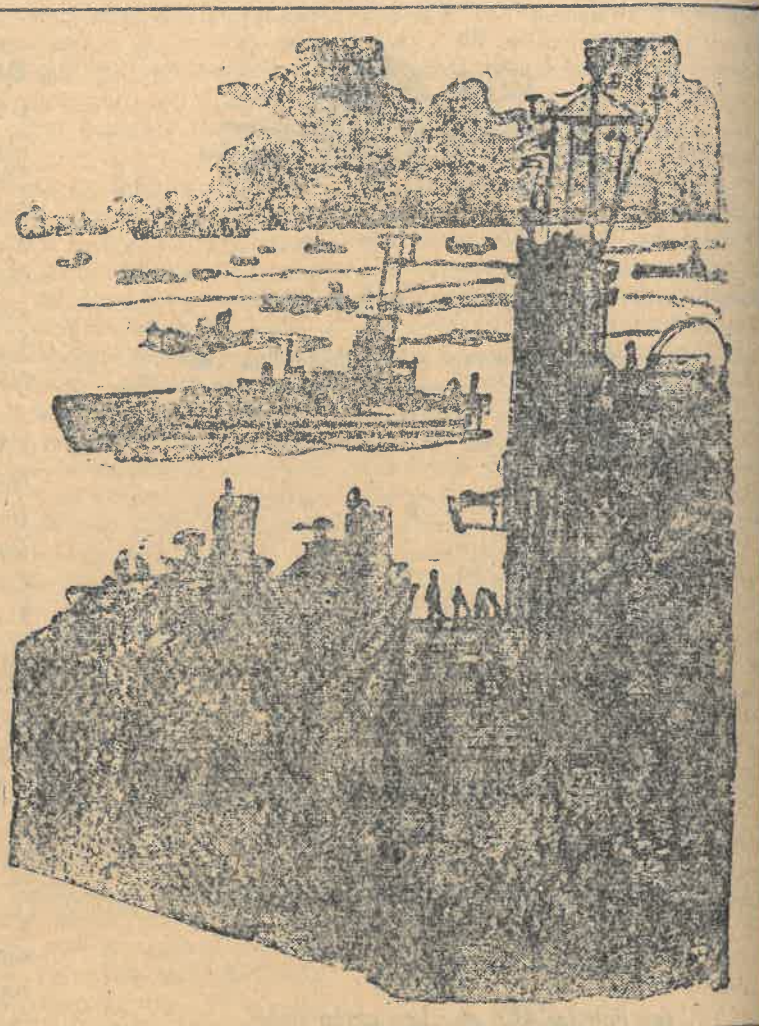
*còn thiếu trong đời một khoảng đêm đen
tôi vụng dại hiện nguyên hình đã thúi
và tuổi trẻ như một người ngái ngủ
chạy lang thang trong thành phố không đèn*

*rồi một chiều tôi rời công viên xưa
trên ghế đá nắng mùa thu hấp hối
hàng cây buồn rũ lá đợi cơn mưa
— mưa không đến để khô bờ cỏ rồi.*

TRẦN NGỌC KIM
(TVĐ «Đất Bùn» Phan Thiết)

TIỀN CỦA TÒA THÁNH VATICAN

CÁC CÔNG TY XÂY CẤT

Khách sạn quốc tế phát triển là cơ sở của «tỷ phú khách sạn» Hilton, dựng trên đỉnh đồi Monte Mario nhìn xuống thấy bao quát cả châu thành La Mã, với những đền đài cổ đã đổ nát và các kiến trúc thời phục hưng. Khách sạn Cavalieri Hilton có 400 phòng, tùy thuộc vào đây chuyên khách sạn Hilton quản trị, nhưng ba phần tư cổ phần lại thuộc về công ty Societa Generale Immobiliare (SGI), 1 công ty của tòa thánh Vatican.

Công ty SGI là xí nghiệp xây cất lớn nhất nước Ý, và cũng là xí nghiệp lâu đời bậc nhất, hơn 100 năm nay. SGI không phải chỉ lo việc xây cất, mà còn lo việc thiết kế, sản xuất các vật dụng xây cất, đầu tư vào các ngành xây cất, và quản trị các công tác xây cất.

Năm 1870 công ty này dọn từ Turin về Rome và lần lần mở rộng phạm vi hoạt động ra toàn quốc, rồi đến phạm vi quốc tế. SGI xây cất những trú khu rộng lớn, bán lại cho khách mua nhà. Gần đây, công ty lại bắt đầu bước vào lãnh vực thiết kế đô thị, phác họa bản đồ và xây cất những trung tâm đô thị và trú khu ngoại ô rộng lớn.

Công Ty mẹ Công Ty con

Vào năm 1968, số tiền do SGI đầu tư vào các dự án xây cất lên đến 45 triệu Mỹ kim. Tích sản của công ty vào khoảng 50 triệu bởi 1955, đã lên đến 170 triệu vào 1967. Cũng trong khoảng 2 năm đó, tiền lời tăng từ 2.4 triệu Mỹ kim lên 6.2 triệu, công ty SGI lại kiểm soát đa số cổ phần của hơn 50 công ty khác tại nước Ý. Trong số 50 công ty phụ thuộc này bốn công ty chuyên về đầu tư, 19 công ty chuyên về các cơ sở phát triển địa ốc, 9 công ty chuyên về các dự án phát triển đô thị, bốn công ty chuyên về hoạt động nông nghiệp, tám công ty về kỹ nghệ sản xuất, số còn lại làm các dịch vụ kỹ thuật.

Số tích sản và tiền lời của công ty vẫn tăng đều, Công ty lại vay được thêm nhiều vốn của ngân hàng (tất nhiên là ngân hàng của Vatican) bằng cách phát hành các trái phiếu khả hoán (Convertible debenture) với phân lời 6 phần trăm, tổng cộng trị giá 26 triệu Mỹ kim.

Trong năm 1966 riêng ở La Mã, công ty đã cất xong ba ngôi nhà lớn, bảy biệt thự, 12 căn nhà sang trọng, 5 khu chung cư, ba building thương xá có 174 căn phòng, và một trú khu 12 biệt thự.

Cũng trong năm đó ở Milan, công ty SGI đã hoàn tất khoảng 10 building với trên 200 phòng, và một trung tâm thương mại. Còn ở Genoa, công ty hoàn tất trú khu gồm 150 căn nhà ở và dự trữ 92 căn khác. Một khách sạn có chỗ để xe hơi đang được dựng lên gần khách sạn Eden vốn thuộc quyền sở hữu của Vatican.

Tại các vùng Florence, Naples, Palermo và Catania, các công ty phụ thuộc của SGI phụ trách dịch vụ xây cất để công ty mẹ đỡ bị chú ý, nhất là phần thuế má. Chiến thuật ngụy trang công ty bằng các công ty con được khai thác triệt để. Thí dụ ba phần tư cổ phần của khách sạn Hilton ở Rome trên danh nghĩa thuộc về công ty Italo Americana Nuovi Alberghi (I.A.N.A.). Tương tự như vậy, Tòa thánh cũng kiểm soát, qua SGI, công ty sản xuất thép Societa Italiana Arredamenti Metallici (S.I.A.M.). Những công ty con khác phụ thuộc vào SGI là Compagnia Italiana degli Alberghi dei Cavalieri (C.I.D.A.L.C.) điều khiển các khách sạn ở Milan và Pisa, các công ty Bellrock Italiana và S.A.R.F.E.C. chuyên sản xuất các vật liệu xây cất, và công ty Manifattura Ceramica Pozzi chuyên về ngành hóa học chế các sản phẩm nhựa dẻo, pho sản dầu lửa...

Trong chế độ kinh tế tự bản Mỹ chánh phủ ban hành các đạo luật ngăn chặn sự tổ hợp của các công ty để lũng đoạn thị trường. Ở Ý chưa các có đạo luật như vậy, và SGI đã kiểm soát được rất nhiều công ty nhỏ khác.

Từ đập nước tới nhà máy điện

Một thí dụ là công ty SOGENE (Societa Generale per Lavori e Pubbliche Usilita) chuyên đầu thầu xây cất cho chánh phủ. Một công trình của SOGENE là cái đập nước ở Sardina cao hơn 100 thước, rộng hơn 43 ngàn thước vuông và một cái đập ở gần Lucca cao hơn 40 thước, một nhà máy thủy điện ở Terni, nhiều đường hầm xe lửa và đường hầm xe điện ngầm và cầu cống rải rác khắp nước Ý.

Công ty SOGENE cũng bao thầu thiết lập những cơ xưởng lớn. Nhà máy mới Colgate Palmolive — ở Anzio, rộng gần 43 ngàn thước vuông là do các kiến trúc sư và kỹ sư của SOGENE họa kiêu. Nhóm chuyên viên đó cũng xây cất nhà máy thép và sắt ở Taranto trị giá 565 triệu Mỹ kim, một nhà máy thuộc loại lớn nhất Âu châu, rộng gần 400 ngàn thước vuông. Công ty Sogene cũng thầu vẽ kiêu và xây cất cơ xưởng viên thông ở San Siro, một nhà máy nhiệt điện 61 ngàn kilowatt ở Cagliari, và một nhà máy điện 480 ngàn kilowatt ở Salas (thuộc Sardinia), công ty Sogene cũng xây cất cho công ty điện lực quốc gia Enel hai nhà máy khác tổng cộng 500 ngàn kilowatt.

Tất cả các cơ xưởng do Sogene dựng lên khi khánh thành đều mời được các chức sắc cao cấp của giáo hội, như các vị hồng y đến ban phép lành. Trong năm 1966 có 27,6 triệu Mỹ kim trị giá của các cuộc đầu thầu đã được ban phép, so với năm trước đã giảm bớt 25 phần trăm.

Từ Washington, Mexico tới Paris

Khi phát triển hoạt động ra ngoài lãnh thổ Ý, công SGI lại lập nên các xí nghiệp liên thuộc khác. Thí dụ công ty Edilteco lập ra năm 1961 và giải tán năm 1967 có các chi nhánh văn phòng ở Washington, Paris, New York, Montreal (Gia nã đại) và Mexico.

SGI cũng kiểm soát 70 phần trăm cổ phần và 50 phần trăm cổ phần ưu tiên (preferred stock) của Watergate improvement INC ở Hoa thịnh Đốn, xây cất một trú khu và thương xá ở thủ đô Mỹ quốc. Trú khu này năm 1965 đã cất xong một diện tích 6000 thước vuông và năm 1967 1000 thước vuông nữa. Một dự án xây cất khác ở gần bộ ngoại giao Mỹ trị giá phí tổn khoảng 65 triệu Mỹ kim.

Ở Gia Nã Đại SGI chiếm 85% cổ phần của công ty Redbrooke Estate Ltd ở Montreal. Công ty này xây cất một cơ sở rộng 10000 thước vuông, cơ sở đó là của công ty Immobiliare Canada Ltd, cũng thuộc quyền sở hữu Vatican, với 93 phần trăm cổ phần thuộc về SGI. Công ty Immobiliare Canada làm chủ cả tòa cao ốc làm thị trường chứng khoán ở Montreal, trị giá khoảng 47 triệu tiền Gia nã đại, tòa nhà cao gần 200 thước, ngoài ra cũng ở Gia nã đại, Vatican còn làm chủ công ty Sogesan Construction Company Ltd xây cất nhà ở.

Tại Mỹ tây, SGI làm chủ 30 phần trăm cổ phần của công ty Lomas Verdes S.A. de C.V., đã xây cất một trú khu ngoại ô cạnh thủ đô Mexico City và đường xa lộ nối liền thành phố nhỏ này với thủ đô. Ngoài ra SGI cũng làm chủ 1 phần 3 cổ phần của Immobiliare Corinto SA xây cất nhà cửa ở Mexico.

Tại Pháp, công ty SICE (Societe Immobiliere Champs Elysees) của tòa thánh Vatican xây cất xong năm 1967 một building, mặt tiền bằng cẩm thạch, ở ngay đại lộ Champs Elysees. Ngôi nhà này có 9 tầng, diện tích các phòng rộng 11 ngàn thước vuông và có hơn 8 ngàn thước vuông làm chỗ đậu xe.

Xa lộ Thế Vận Hội 1960

Trở lại nước Ý, có một câu chuyện mà báo chí Ý ít nói tới, là vụ xây cất kỳ Thế Vận Hội ở La Mã, 1930.

Ở La Mã, năm 1958 khi nước Ý nhận tổ chức Thế Vận Hội 1960, Tòa thánh làm chủ 10 triệu thước vuông đất trong thành phố La Mã (cơ quan làm chủ nhiều đất ở Ý nhất, sau chánh phủ Ý), số đất rộng đó là do sự mua bán, di tặng của tín đồ, nhiều đời tích lũy lại.

Ủy hội thế vận Ý mua lại một số diện tích của tòa thánh, trị giá khoảng 29 triệu Mỹ kim. Muốn nối liền các cơ sở thế vận ở phía Nam và phía Bắc thành phố, Ủy Hội phải làm 1 xa lộ Thế Vận. Con đường chạy quanh co đi qua các vùng đất mù thành phố La Mã đã mua lại của các công ty phụ thuộc SGI. Cũng chính các công ty phụ thuộc của SGI đã phụ trách xây đắp các khúc đường này. Sau khi thế vận hội chấm dứt, thì các khúc đường bắt đầu nứt nẻ. Về sau thành phố La Mã lại ký giao kèo cho SGI đầu thầu sửa chữa các con đường nói trên.

HẢI LƯU sưu tầm

ĐỜI MUÔN MẶT • ĐỜI MUÔN MẶT

CHIẾN TRANH

Xử tội tướng Westmoreland?

Trong tuần qua, tòa án ở Fort Benning đã tiến tới phiên họp sau cùng để phán xử trung úy Calley về vụ thảm sát ở Mỹ Lai.

Tại Mỹ, người ta đã bắt đầu đặt câu hỏi về trách nhiệm chung của quân đội Mỹ về những vụ sát hại thường dân, nhất là đàn bà và trẻ em trong cuộc chiến tranh hiện nay, mà vụ Mỹ Lai chỉ là một trường hợp điển hình.

Cũng trong tuần qua, lại có một vụ tố cáo nữa về tội ác chiến tranh. Người đứng ra tố cáo là một trung tá có nhiều huy chương bậc nhất trong quân lực Mỹ: Tr. T. Anthony Herbert. Và viên Trung tá này đã tố thẳng 2 vị chỉ huy cũ của mình, một trung tướng và một đại tá. T.T. Hebert buộc tội 2 vị chỉ huy trên chịu trách nhiệm về 8 vụ tàn sát thường dân, kể cả đàn bà và trẻ em mà chính ông ta biết hoặc chứng kiến. Các vụ tàn sát này xảy ra vào khoảng đầu năm 1969.

Quá trình cuộc đời quân ngũ của Hebert làm người ta chú ý. Ông bị động viên bởi chiến tranh Cao Ly, và thăng dần từ binh nhì lên trung sĩ. Sau đó trở về nước, đi học, tốt nghiệp đại học, ông lại gia nhập quân đội Mỹ với cấp bậc sĩ quan. Ông ta lần lượt làm huấn luyện viên trên núi, theo học trường tình báo, lực lượng đặc biệt, tham dự cuộc đổ bộ can thiệp vào Cộng Hòa Dominican, và sang VN năm 1968. Sau hai tháng ở VN thì ông ta bị trả về Mỹ.

Khi tố cáo các thượng cấp cũ của mình, Hebert nói: «Chúng ta phải gột rửa từ trong ra ngoài, nếu không thì Quân Đội sẽ tự giết nó» và ông tiếp «Thưa các ngài, tôi là Quân Đội».

Nói rằng Quân Đội Mỹ chịu trách nhiệm về các vụ thảm sát thường dân ở VN, tức là nói đến

trách nhiệm của tướng Westmoreland, viên tư lệnh tối cao. Không phải chỉ có những phong trào phản chiến mới đem tướng Westmoreland ra hải tội, Giáo sư Tedford Taylor ở ĐH Luật Khoa Columbia mới viết một cuốn sách «Nuremberg và VN: một Bi kịch của người Mỹ» (dày 224 trang, giá 5,95 mỹ kim). GS Taylor vốn đã dự phiên tòa Nuremberg xử các tội phạm chiến tranh Đức Quốc Xã. Ông viết rằng nếu đem áp dụng các phiên tòa xử tội phạm chiến tranh sau thế chiến thứ hai vào VN, thì tướng Westmoreland có thể bị xử là có tội.

Các qui ước quốc tế về chiến tranh đã ký ở The Hague và Genève trong thế kỷ 20 đều cấm đoán việc giết hại thường dân. Ai phạm tội này sẽ bị đưa ra tòa quân sự.

Người ta viện dẫn trường hợp Đ. tướng Tomayuki Yamashita chỉ huy quân Nhật ở Phi Luật Tân làm thí dụ. Viên tướng này đã bị tòa án quân sự Mỹ xử về tội không ngăn cản được lính Nhật có những hành động dã man đối với thường dân và tù binh. Tướng Yamashita đã bị treo cổ. Tướng Yamashita bị xử tội dù rằng khi đó ông đã đứt liên lạc với bộ đội của ông và không có cách nào kiểm soát được họ. Theo tòa án thì người chỉ huy phải trách nhiệm về hành động của thuộc cấp.

Khi đó một thẩm phán tối cao pháp viện HK, ông Frank Murphy đã phản đối lối qui trách trên đây. Cố thẩm phán Murphy đã tuyên bố: «Quyết định qui trách này sẽ có ngày được áp dụng vào số phận một số vị Tổng Thống, tham mưu trưởng và cố vấn quân sự của ông ta». Lời tiên tri nay quả đã xảy ra!

VĂN NGHỆ

Thi Sĩ Trần Tuấn Kiệt in thơ

Một buổi tối Trần Tuấn Kiệt nhận la ve xong về nhà bỗng mất ngủ. Thi sĩ bèn lật mấy cuốn Cổ Gái Đồ Long ra đọc. Đọc tới một đoạn trích mấy câu thơ của Nga Mác, thi sĩ người Ba Tư tên đã được phiên âm ra chữ Hán, có câu rằng: Lai như lưu thủy hề thế như phong. Bất tri hà xứ lai hề, hà sở chung!

Đó là bản dịch nghe nói của Quách Mạt Nhược. Trần Tuấn Kiệt đọc câu thơ, khoái trá quá, hào hứng đến độ phải lấy giấy bút ra viết.

Với sự trợ hứng của la ve, và cảm hứng của câu thơ chữ Hán, Trần Tuấn Kiệt đã viết 12 bài thơ. Khi dừng bút thì thi sĩ thấy đồng hồ đã chỉ đúng 2 giờ đêm.

Sáng hôm sau, thi sĩ đến thẳng nhà in của thi sĩ Mác Tường ở số 258 đường Pasteur Saigon, và gọi thợ sắp chữ, lên khuôn, in ngay mấy trăm tập thơ gồm 12 bài mới viết. Trong vòng 12 giờ đồng hồ Trần Tuấn Kiệt đã viết, in và đóng xong tập thơ, đặt tên là Niềm Hoan Lạc. Tập thơ được thi sĩ ghi rõ ngay ở trang thứ nhất ngay và giờ sáng tác, tức là 2 giờ đêm 1971-30-2. Trần Tuấn Kiệt cũng ghi rõ câu thơ của nhà thi sĩ Ba Tư trích trong Cổ Gái Đồ Long và viết: «Đọc qua rồi lấy làm cảm khái, ta viết nên mấy vần thơ cho người đời, mong tặng cho người đời chút Niềm Hoan Lạc vậy thay!»

Tập thơ Niềm Hoan Lạc in trên giấy báo gồm 16 trang, trong đó 12 trang in 12 trang bài thơ, khuôn khổ bằng 4 trang nhật báo gấp tư. Sau khi đọc xong tập thơ rồi, lật lại trang bìa, chúng ta sẽ hơi ngạc nhiên. Thi sĩ Tr. Tuấn Kiệt in ra ngày 30-2-71 vì bất cứ cuốn lịch 71 nào cũng chỉ có 28 ngày trong tháng 2. Dù cho thi sĩ say có dùng cuốn lịch 72 thì tháng 2 cũng chỉ có 29 ngày!

Đây giờ thì xin quý vị thưởng thức mấy vần thơ của ông Trần Tuấn Kiệt này.

Bài hát Viễn Du

Đông mây chiều ở núi Bắc

Sáng đến biển Nam hè.

Tia sáng của trời bao trùm khắp nơi

Vân du theo triều nước về

Rời ra khơi

Sống thác dền có số. Nhớ thương em chỉ hề bao nhiêu người.

HÁT VỌNG

trên đỉnh tuyết rơi em cất lời sầu

giồng Cửu Long truyền khúc bi ca

đội nghìn nàng thôn nữ cất lời

ta nếm hạt sương lúa đầu mùa

mà lòng băng khuâng thay

CƯỜI

ta nằm bầm ba tuổi hè

ngửa mặt nhìn sao hạn

nhớ đến công việc bận bở thất bại hoài

mim cười thỉnh không

vỗ tay kéo áo đánh 1 ván bài ban chiều

nghe hề bạn xao xác hề không thấy vui

ta lừng thừng nhìn tàng cây mùa xuân đời mới

hoa rụng đẹp tả tới hề, ta mỉm cười.

Y TẾ

Dân Ta dùng thuốc Tây

Một cô bạn pv Đời học ở Hoa Kỳ gửi thư về nhờ mua một ít thuốc pommade Hydrocortisone để bôi, vì cứ mỗi khi bị ngứa, lại phải mất tiền đi Bác sĩ lấy toa mới mua được thuốc. Dù cô ta biết chắc mình bôi thứ thuốc đó là khỏi ngứa và giả thuốc rất rẻ so với tiền khám bệnh, lần nào cũng phải theo luật lệ mà chi tiền cho sĩ!

Một anh bạn khác đi Mỹ về, kể chuyện một lần xảy xát nhẹ, bác sĩ trong trường thoa pommade Pénicilline cho để sát trùng anh ta tin ông thuốc dở để về dùng, nhưng anh Bác sĩ sợ anh dùng ầu nên không cho. Ông hẹn anh mai trở lại, ông sẽ thoa cho!

Đó là hai thí dụ điển hình về cách dùng thuốc cẩn thận của dân Mỹ. Hai thứ thuốc ngoài da, không thuộc loại độc được, mà cũng phải do chính Bác sĩ thoa hoặc biên toa mới được dùng. Còn dân ta, có lẽ vì lịch sử dài hơn Mỹ nhiều, nên không cần để ý gì tới sự khoẻ cho lắm, đã dùng thuốc Tây một cách liều lĩnh, táo bạo và đôi khi lạm cần không chịu được.

«Cô bán cho 2 viên thuốc terra hay aura hay gì gì xin này, màu vàng đó...» Bệnh nhân hăm hở đi mua vài viên thuốc «trị bá bệnh» mà bà hàng xóm vừa mách cho cái tên dài thòng! Đó là cảnh xảy ra hàng giờ tại các nhà thuốc tây ở khắp xứ VN. Biết bao nhiêu bi hài kịch đã xảy ra, vì dân chúng đã dùng thuốc Tây theo lối Ta, nghĩa là theo lối cổ truyền như khi xưa uống thuốc Nam hay thuốc Bắc.

Thuốc TA là gì?

Các chất chính của thuốc ta (Nam và Bắc), hầu hết là thực vật. Nào rễ cây, lá cây, thân cây và đôi khi cả hoa, trái nữa. Các chất này được phơi khô, có khi sao tẩm thêm (rang lên hay ngâm thêm rượu hoặc trộn một vị thuốc khác). Khi hốt thuốc, thầy lang có thể gia giảm nhiều mà không phung phí chi phí tới bệnh nhân. Sở dĩ như vậy, vì thang thuốc nào cũng chỉ đem sắc, nghĩa là đun với nước nhiều lần để lấy các tinh chất ra mà thôi. Và khi sắc như vậy, thì chỉ có một số lượng nào đó trong các tinh chất tan trong nước, mới vào bụng bệnh nhân được. Lại nữa, nước thuốc phải vào dạ dày rồi mới sang ruột và vào máu người ốm, còn đâu có mau chóng như thuốc chích của Tây y! Các thầy lang đông y cũng không chữa trị theo cùng một căn bản lý thuyết như Tây y: người ta được chia làm lục phủ ngũ tạng, nên các vị ấy chữa bệnh gì cũng gần như bao quát khắp thân thể. Chưa một cách toàn diện để cho «nhân cường tật nhược» chứ không chỉ nhắm một bộ phận bị đau yếu hay một chỗ ẩn nấp của vi trùng trong người. Lý thuyết của đông y không ai dám phủ nhận giá trị của nó nhưng thực khác xa với sự chính xác của Tây y.

Thuốc tây trị bách bệnh?

Trở lại chuyện dùng thuốc Tây, vì dân ta nhất là thành phần lao động xưa rày đã quen lối «thầy hay thì mách, thuốc hay thì truyền» rồi nên đã dùng thuốc tây liều lĩnh 1 cách đáng sợ. Nhất là ngày nay trong tây dược, có rất nhiều loại diệt vi trùng thực mạnh và sự công phạt của nó cũng rất nguy hiểm.

Tại 1 hiệu thuốc quen, tôi thường thấy cô dược sĩ ngăn cản khách hàng khi họ đòi mua Terramycin hay aureomycin vì bị cảm sốt, nóng lạnh. Với túi tiền eo hẹp, họ nghe bà hàng xóm nói loại trụ sinh Tifomycin, Panamycin, Ttrmcyne hay gì gì đó hay lắm, thế mà khi bị dứt tay, mọc nhọt hay nóng lạnh, nhức đầu, họ liền chạy ra hiệu thuốc gần nhà mua 1 hay 2 viên thuốc gì gì xin đó uống. Các loại trụ sinh được họ coi như thần dược, trị bá bệnh và chỉ vài ba viên là khỏi! Theo lời kể của nhà thuốc quen, thì khách hàng thường hay tả cái viên thuốc trắng trắng vàng vàng theo lời bà hàng xóm, vì bữa hôm thấy nhỏ nhà bà đau, uống thử đó mà. Hoặc theo ý một cái toa bác sĩ đã chữa cho đứa con đầu lòng của bà ta, để cho thằng nhỏ thử nằm uống, vì «nó cũng bệnh y đây hà!» Một bà mẹ trong Chợ Lớn đã cho con uống Sirop Levomycétine liên trong cả mấy tháng, vì sau lần chữa bệnh đầu tiên bằng thuốc đó thấy hay, bà ta cẩn thận cứ cho con uống tiếp để ngừa cho nó khỏi nóng nữa! Vả lại, thuốc ngọt nên «con út nó ham lắm» Kết quả, thằng nhỏ bị bón nặng, và người thì xanh lét vì thuốc dùng quá độ, đã phá hủy máu huyết của nó.

Trụ sinh: thần dược của giới ăn chơi?

Các dân «ăn chơi», sau khi đi thăm em út về mà bị ngứa ngáy, là thế nào cũng đi chích 1 phát cho nó yên tâm. Nào «Pénicilline», nào «Pipé», nào Combiotic, nào Pen-strep... Các thầy y tá cứ thả dạn mua về vừa chích vừa nuôi bệnh. Thường khi bị lây bệnh, dân ăn chơi chỉ chích 1 hai ống thuốc. Rồi, phần thì thiếu tiền, phần phải dấu «má bày trên», nên khi đỡ đỡ

bền tộp lại! Thế là lũ vi trùng lặn được yên tâm dưỡng sức trong cơ thể bệnh nhân.

Quý vị đó đâu có hiểu rằng, sau thời kỳ ngứa ngáy lúc bắt đầu bị lây, bệnh Hoa Liễu tự nó hủi ch ến. Bề ngoài lặn y như khôi rồi, nhưng đó chính là thời kỳ vi trùng luyện « nội công » khủng khiếp. Và chờ khi bệnh nhân suy yếu, lũ nó mới tấn công lại.

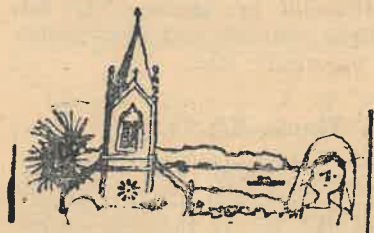
Lần này thì nên vô nhà thương Hoa Liễu họa may mới dứt bệnh được.

Cái lối uống hay chích trụ sinh một vài lần, thấy bệnh đỡ rồi ngưng đó, thực không khác gì mình tập trận giả cho lũ vi trùng. Các chú vi trùng nhỏ bé, bị thuốc tấn công, mới bắt đầu yếu đi (thành ra bệnh thuyên giảm), thì người bệnh đã ngưng thuốc. Các chú đầu có chết được, bèn tả là « đường sức » chờ thời : khi bệnh nhân mệt mỏi, lại ào ra « tổng công kích »! Dĩ nhiên lại có thuốc vô, nhưng lần này phải 3, 4 liều thuốc thay vì một, hai liều như lần trước mới làm cho các chú vi trùng yếu sức đi được. Vì các chú ấy đã chịu trận 1 lần quen thuốc đó rồi!

Cứ uống vài viên thuốc một lần như vậy, dần ta đã ra công tập luyện sức dẻo dai cho các loại vi trùng khiến cho các bác sĩ càng ngày càng phải cho toa với liều thuốc nặng lên. Ta cũng không nên ngạc nhiên khi thấy báo chí loan tin rằng bệnh Hoa Liễu bành trướng một cách khủng khiếp, hoặc có thứ không thuốc gì chữa được nữa! Nếu ai cũng hiểu được sự tác hại kinh khủng của vi trùng bệnh Hoa Liễu : bệnh nặng có thể bị hỏng thần kinh rồi chết, và truyền lại cho con cái giống vi trùng đó ngay từ khi nó còn trong bụng mẹ vãn vãn... thì chắc Saigon này phải mở thêm 5,7 nhà thương Hoa Liễu nữa mới đủ chỗ chữa chạy các bệnh nhân. Hầu hết vi mắc cỡ, vì thiếu thì giờ hoặc tiền bạc, đã uống đại một thứ trụ sinh nào đó, hoặc nhờ y tá chích cho vài mũi Pénicilline, và tất nhiên thiếu sự định bệnh cần thận (khám, thử máu) thì làm sao cho đủ liều thuốc để giết vi trùng?

Những viên thuốc hột đưa nguy hiểm

Ngoài thuốc trụ sinh, trong y được Tây phương còn có các loại thuốc corticosteroïdes cũng chữa được rất nhiều bệnh, và hậu quả của sự dùng thuốc không đúng liều cũng rất tai hại — Các loại này được bán dưới các tên quen thuộc như Oradexon, Cortan yl, Dexone, Decasone, Dexanar, Deltacortril, thường được gọi là « thuốc hột đưa » theo hình dạng viên thuốc. Một thời các hiệu thuốc Saigon nhao cả lên vì chỗ nào dân cũng đòi mua Oradexon và Periaclir. Đến nỗi có vị đòi trả giá chợ đen để đem về bán lại cho ba con kiếm lời nữa. Đó là 2 thứ thuốc đề trị phong ngứa cùng vài bệnh khác,

nhưng khi uống sai số lượng hoặc ít kiêng cử, thân thể sẽ giữ nước lại, chân tay mặt mũi sẽ có vẻ mập ra! Thế là bà con yên trí thuốc đó uống bỏ, mách nhau đi mua tíu tíu! Thực ra, số nước bị giữ lại đó rất có hại cho cơ thể : nó có thể gây bệnh phù thũng và làm mất thăng bằng các tỷ lệ muối khoáng trong máu. Các loại « thuốc hột đưa » dùng thường xuyên sẽ khiến cho nang thượng thận (phần trên của trái cậ) không chịu làm việc nữa. Cơ thể sẽ bị suy yếu không còn khả năng chống đỡ mỗi khi bị một loại vi trùng nào đó tấn công và bệnh nhân còn có thể bị lở loét bao tử.

Ngoài ra Bác sĩ cũng rất khó tìm ra bệnh khi những người dùng quá nhiều thuốc hột đưa đau ốm vì cơ thể bệnh nhân đã mất bình thường.

Tự chữa bệnh cho đỡ tốn tiền

Một được sĩ cho biết : Tuy thuốc tây có nhiều thứ nguy hiểm như vậy nhưng chúng ta vẫn có thể dùng thuốc một cách hữu ích và vô hại nếu để ý tới vài nguyên tắc sơ đẳng sau đây :

1) Khi đau ốm sơ sài, ho, cảm hay nóng lạnh, đi cầu, ta có thể mua thuốc tự uống theo toa có sẵn của hộp thuốc. Khi mua, nhờ đại hoi Dược Sĩ hay người bán hàng bán cho các loại thuốc thường đề trị các bệnh đó chứ đừng mua trụ sinh hoặc thuốc hột đưa. Thí dụ : nóng lạnh uống Rhumex, Aspirine, Conan, Commel, Quadrochine... hay Euquinine, Babynol... cho trẻ em. Ho cảm uống các thứ Sirop và đi cầu thì Sulfaguanidine, Eldoforme... Nếu không khỏi, thì đành đi khám bệnh ở một phòng mạch vậy.

2) Các loại thuốc được loan truyền là « Thần Dược » như trụ sinh, thuốc hột đưa, thuốc đau đầu viên đỏ (ophtalidon và các loại tương tự) vãn vãn... là những loại thuốc nguy hiểm. Nên đề cho Bác sĩ cho toa và quyết định cách dùng mỗi khi có bệnh nặng.

3) Các loại thuốc an thần ngày nay được bán dưới các tên « Tranquanil », « Librium », « Valium », « Lentotran », « Librax » vãn vãn..., chỉ nên dùng một viên buổi tối nào mất ngủ. Và lâu lâu uống một lần thôi. Nếu dùng hàng ngày, phải hỏi ý kiến Bác sĩ trước, vì thuốc này có thể khiến bạn bị lãng trí luôn.

KINH TẾ

Nhu cầu đường cát

Ngày nào, bạn cũng ăn ít nhất là vài ba món đồ ngọt có đường. Hoặc là bỏ đường cát vào nước chanh, hay ăn chất đường có sẵn trong bánh, kẹo, uống nước giải khát đóng chai, đóng hộp. Tất cả những đồ ngọt thông dụng đó đều chứa đường. Nhu cầu đường của đời sống hàng ngày rất lớn, nên khi bộ kinh tế ra lệnh tăng giá đường gần gấp đôi, đường trắng biến mất trên thị trường, và các bà nội trợ xôn xao lo thiếu đường ăn.

Thực ra, nhu cầu đích thực của con người về chất đường như thế nào? Chất đường có công dụng gì cho cơ thể? Vấn đề khan hiếm đường lúc này chỉ là đòn phép của bọn con buôn, hay từ nay chúng ta phải hạn chế sự tiêu thụ đường? Kỹ nghệ đường của xứ ta có tương lai gì không?

Thức ăn của bắp thịt

Các chất ngọt, cũng như các chất béo, khi vào trong cơ thể con người, sẽ được biến hóa để sản xuất ra 1 số nhiệt năng (calories) và thân khí (CO₂). Số nhiệt năng này cần thiết cho mọi hoạt động của các tế bào và các cơ quan trong cơ thể. Vì vậy người ta thường gọi nôm na chất ngọt là Thức Ăn của Bắp Thịt. Con người càng vận động nhiều, càng cần chất ngọt nhiều. Một người lớn trung bình, làm việc nhẹ, một ngày chỉ cần từ 2000 tới 2500 calories nhưng nếu làm việc nặng như khuôn vác, lao động tay chân) người đó cần tới trên 3000 calories nhiệt năng.

Các nhà hóa học xếp Đường vào loại các chất ngọt (Glucides). Chất ngọt ngoài đường còn gồm cả các chất bột như lúa gạo, bột mì, khoai sắn, Đường hiện diện dưới hình thức đường mía, đường củ cải, đường trái cây, đường sữa, và chiếm một tỷ lệ đáng kể trong các chất ngọt nói chung.

Theo sự tính toán của các chuyên viên trong khoa dinh dưỡng, 3 loại đường chất chính trong thực phẩm là chất ngọt (Glucides), chất đạm (Protides) và chất béo (Lipides), phải được dùng trong tỷ lệ tương đối sau đây mới quân bình :

Cứ 6g chất ngọt thì 1g chất đạm và 0,5 tới 1g chất béo.

Nhiều đường quá sẽ mập

Các nhà hóa học cũng cho biết rằng 1g chất ngọt khi được hấp thụ vào cơ thể con người, sẽ sản xuất trung bình 4 calories nhiệt năng. Nhưng chất đường mà người ta tiêu thụ dưới nhiều hình thức, không có ích lợi gì cho sự kiến tạo các tế bào trong cơ thể khi ăn ngọt quá độ và ít vận động, chất đường dư sẽ biến thành mỡ khiến cho ta mập phì. Các nhà sản xuất thực phẩm ở HK thường bảo đảm với phụ nữ bằng hàng chữ « non fat sweetness » (chất ngọt không làm mập). Họ thay đường bằng các chất hóa học, không có tính chất dinh dưỡng, nhưng rất ngọt. Đó là các chất saccharine và cyclamate de calcium thuộc loại đường hóa học. Một gam đường hóa học ngọt bằng mấy chục hay mấy trăm gam đường thường. Giới y sĩ quốc tế đang có

ngghi vấn rằng Đường Hóa Học có thể gây bệnh ung thư cho bàng quang (cancer de la vessie). Đường hóa học bị nghi là có hại, vì vậy hiện nay bộ Y Tế VN kiểm soát rất gắt gao cách dùng đường hóa học của các viện bào chế trong việc chế thuốc meo có đường.

Người ta cũng thường nghi ngờ các quán bán nước mía, chè ngọt của ba Tàu dùng đường hóa học.

Đường gây bệnh?

Thực ra không cứ đường hóa học mới có hại, mà đường ăn thường cũng có thể gây độc không kén, nếu bạn dùng quá nhiều. Ngoài việc có thể phát phì mang một cái bụng bự, bạn còn có thể đi tiêu chảy khi chất đường dư vào bụng bị lên men, và nhất là bị bệnh tiểu đường rất nguy hiểm.

Bệnh tiểu đường (diabète) xuất hiện khi lượng đường trong máu bạn vượt quá con số 1g8 trong 1lit máu. Đường dư theo nước tiểu ra ngoài. Bệnh nhân ăn nhiều uống lắm và đi tiểu luôn luôn, nhưng người rất mệt mỏi. Bệnh nặng có thể làm bạn bị tê tay đau nhức rồi mê man mà chết. Bị bệnh tiểu đường bạn sẽ phải ăn kiêng rất nhiều thứ. Vây, tốt hơn hết, ta nên dùng chất ngọt cho vừa phải thôi kẻo « hối bất cập ».

Dân Việt : Hạm đường

Tuy mỗi ngày, chúng ta chỉ dùng vài muỗng đường uống cà phê, uống nước chanh đá, và chút ít bánh kẹo, con số đường tiêu thụ hàng năm của 18 triệu dân miền Nam VN mỗi ngày mỗi gia tăng. Theo tài liệu của bộ kinh tế, nhu cầu hằng năm về đường cát tổng cộng lên tới gần 300 000 tấn, trị giá khoảng 40,50 triệu Mỹ Kim trong ngân khoản nhập cảng. Nhu cầu này lớn hơn trước nhiều, vì sự tiêu thụ đường gia tăng, và « phần khác vì đường bị thất thoát sang Kampuchea ». Bộ K T cho biết giá đường cũ của VN (trước khi ban hành các biện pháp K TTC ngày 5-3-71) là 41 một kí, quá hạ so với trên 100.1 một kí đường ở Kampuchea. Vì vậy, đường cát nhập cảng vào VN được hạn con buôn lén lút đưa sang bán ở xứ chùa Tháp, khiến cho chính phủ

ta mỗi năm phải bỏ thêm ngoại tệ để mua đường.

Năm 1960, VN không phải nhập cảng đường cát trắng, mà tới năm 1969, ta phải mua tới 163.000 tấn đường trắng của các nước ngoài! Thật là một vụ leo thang rung rợn!

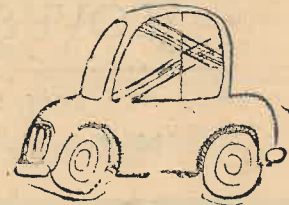
Các Công ty Đường ngủ kỹ?

Nguyên nhân khác của việc gia tăng nhập cảng đường là sự đình trệ công việc sản xuất của các nhà máy đường trong nước. VN có tới 7 nhà máy đường (Khánh Hội, Biên Hòa, Hiệp Hòa, Vĩnh Phú, Bình Dương và Quảng Ngãi), vừa sản xuất vừa luyện tinh đường vàng thành đường trắng. Trước năm 1966, số sản xuất đường tại nội địa gia tăng mỗi năm, và chính phủ chỉ phải nhập cảng một số rất ít đường trắng (vài chục kí ló).

Từ năm 1966, vì lý do an ninh dân trồng được ít mía, nên kỹ nghệ và tiêu công nghệ đường (lò đường) bị ngưng trệ phần lớn. Nay, an ninh đã vãn hồi, nhưng vật giá leo thang khiến cho giá mía quá mắc, nông dân chỉ chịu trồng mía nếu các nhà máy đường trả giá cao. Mà mua mía giá cao, thì đường thể sản xuất trong xứ phải bán tới 70 đồng 1 kí. Vì vậy, chính phủ bèn tăng giá đường cái rụp, để « khuyến khích nông dân trồng mía » và đánh thức các nhà máy đường đang ngủ kỹ từ mấy năm nay.

Không hiểu, với các biện pháp KT ban hành ngày 5-3-71 vừa qua, vật giá lại từ từ leo thang nữa, chính phủ sẽ đạt được mục đích « tự túc tự cường » với bao nhiêu phần trăm kết quả? Hay chỉ dăm ba tháng, lại tăng giá nhu yếu phẩm nữa để khuyến khích cái này, giúp đỡ cái kia. Và công ty Đường VN, cũng như các công ty quốc doanh khác, bao giờ thì thu tiền vào cho chính phủ, thay vì lãnh trợ cấp hoài hoài như trước kia để riêng mấy ông bự trong công ty giàu sụ?

(HIỆN TỔ)

TÁC PHẨM BÁN CHẠY NHẤT THẾ GIỚI
300 TRIỆU CUỐN NĂM 1970

CHUYỆN TÌNH

(LOVE STORY)

ERICH SEGAL

bản dịch : PHAN LỆ THANH

Nàng yên lặng suy nghĩ một lát trước khi trả lời :

— Trừ khi anh cưới Jennifer Cavilleri...

Tôi cố giữ bình tĩnh để đủ thì giờ đậu xe vào sân một quán ăn đồ biển. Rồi tôi quay sang Jennifer hăm hăm tức giận :

— Em nghĩ vậy hả ? tôi gắng hỏi.

— Em nghĩ một phần là như vậy, nàng nói rất khẽ.

— Jenny, em không tin là anh yêu em sao ? tôi hét lên.

Nàng trả lời rất khẽ :

— Có, nhưng hình như anh còn yêu cả cái địa vị xã hội hèn kém của em nữa.

Tôi chẳng biết nói gì hơn là trả lời không đúng. Tôi nhắc đi nhắc lại câu phủ nhận vài lần, mỗi lần lại đổi giọng. Nghĩa là, tôi xúc động vô cùng ; tôi nghĩ có thể có một chút sự thật trong điều nàng nói, dù sự thật này phũ phàng quá.

Nàng cũng xúc động chẳng kém tôi :

— Em không có quyền phán đoán anh, Oliver. Nhưng em nghĩ em nói ra chính vì thế. Em yêu anh không phải vì con người anh mà thôi. Em yêu cả tên anh. Cả con số sau tên anh nữa.

Nàng ngoảnh mặt đi, và tôi tưởng nàng sắp òa khóc. Nhưng không, nàng nói nốt điều đang nghĩ :

— Chẳng gì những thứ này cũng là một phần con người anh.

Tôi ngồi yên ngắm hàng chữ bằng đèn neon ông bật tắt : « Quán Sò Hến ». Cái mà tôi yêu nhất ở Jenny là tài nhìn thấu tận tâm hồn tôi, tài đoán hiểu những điều tôi không bao giờ nghĩ đến chuyện đức ép thành lời. Lúc này, nàng vẫn chỉ là nàng mọi khi. Nhưng làm sao tôi chịu nổi sự khám phá rằng tôi là người không hoàn toàn ? Tôi nghiệp, nàng phải chịu đựng cái không hoàn toàn của tôi và cả sự không hoàn toàn của nàng nữa.

Trời ơi, tôi thấy ngượng quá !

Tôi chẳng biết mở mồm ra sao.

— Muốn ăn sò hến gì không, Jen ?

— Muốn ăn đấm không, cậu bé ?

— Có, tôi nói.

Nàng nắm tay lại rồi đặt nhẹ nắm đấm trên má tôi. Tôi hôn tay nàng, với sang định ôm nàng vào lòng, nhưng nàng lấy tay đẩy tôi ra và cộc cằn ra lệnh như một tên anh chị chính cống :

— Lái xe đi, cậu bé ! Cầm lấy tay lái và đi lên !

— Xin tuân lệnh, xin tuân lệnh.

Ba tôi chỉ phê bình có một câu là tôi quyết định mau lẹ quá. Vội vàng quá. Hấp tấp quá. Tôi không nhớ đúng từ ngữ chữ ông dùng, nhưng đại khái tôi nhớ bài thuyết giáo đặc biệt về sự vội vã của tôi kéo dài suốt bữa cơm trưa tại Hội Quán Harvard. Đề giáo đầu ông khuyên tôi không nên nuốt chứng thực ăn như vậy. Tôi lễ phép trình bày rằng tôi đã lớn và ông không nên sửa chữa — hoặc ngay cả chỉ trích — cách cư xử của tôi nữa. Ông nói, ngay

các nhà lãnh đạo quốc tế cũng còn có lúc cần lời phê bình có tính cách xây dựng. Tôi cho ông định ám chỉ, một cách không được khéo lắm, giai đoạn ông tham gia chính quyền tại Washington dưới thời Roosevelt. Nhưng mục đích của tôi đâu phải gọi cho ông kể lại những kỷ niệm về F.D. Roosevelt hoặc về vai trò ông giữ trong việc tái tổ chức độ ngân hàng Mỹ. Nên tôi cầm miệng.

Chúng tôi ăn cơm trưa tại Hội Quán Harvard ở Boston. (Tôi ăn quá nhanh, theo tiêu chuẩn của cha tôi). Chung quanh toàn là bạn bè quen thuộc ông cả. Họ cũng lớp, thân chủ, hăm mộ viên và v.v.

Một pha đàn cảnh đúng nghĩa. Đề ý nghe tôi thấy vài tiếng thì thầm : Oliver Barrett đây ! Hoặc Barrett, nhà thể thao đại tài đây !

Lại thêm một màn không nói chuyện. Có điều bản chất không rõ rệt của câu chuyện hôm nay lại hiển nhiên ra.

— Thưa ba, sao ba không cho không biết ý kiến của Jennifer.

— Còn ý kiến gì nữa ? Con bắt Ba Mẹ phải chờng kiến một sự đã rồi của gì nữa.

— Nhưng ba nghĩ sao ạ ?

— Ba nghĩ Jennifer là con nhà tử tế. Và, với một hoàn cảnh gia đình như vậy mà cũng chịu khó cố gắng vào được Radcliffe...

Ông lầm lũi những lời nửa khen nửa chê để lảng tránh vấn đề.

— Ba nói thẳng vào đề đi chứ !

— Vấn đề không liên quan gì đến cô gái đó, vấn đề chính là con.

— Hự ?

— Sự nổi loạn của con. Con đang nổi loạn.

— Thưa Ba, con không hiểu nổi tại sao cưới một cô sinh viên Radcliffe xinh đẹp, học giỏi lại là nổi loạn. Cô ấy đâu phải Hippie hoang loạn gì.

— Cô ấy không phải nhiều thứ lắm.

À ra thế. Những tiêu tiết khí giới.

— Cái gì làm ba khó chịu nhất, hả ba — cô ta là Công giáo hay vì cô ta nghèo ?

Ông hơi chồm người lên để ghé sát gần tai tôi, và trả lời giọng thì thầm :

— Con thích cái gì nhất ?

Tôi muốn đứng dậy và rời bàn ăn. Tôi cho ông biết thế.

— Ngồi yên và nói đàng hoàng cho ra người.

Người trái ngược với gì ? Trẻ con ? Đàn bà ? Chuột phắt ? Tuy nhiên tôi cũng ngồi yên.

Thằng Chà có vẻ thỏa mãn lắm vì tôi chịu ngồi lại. Tôi dám nói ông coi đây là một trong những chiến thắng đối với tôi.

— Ba chỉ muốn con đợi một thời gian,

— Xin ba định nghĩa chữ « một thời gian ».

— Đến khi học xong Luật. Nếu yêu nhau thật, thử thách thời gian đâu có hại gì.

— Chúng con yêu nhau thật, nhưng việc gì con phải chịu để ai thử thách ?

Tôi thấy nói thế là rõ lắm rồi. Tôi đã chống lại ông. Chống lại sự điều khiển, kiểm chế đời tôi mà ông tự bắt phải làm.

— Oliver, ông bắt đầu một mặt trận mới. Con chưa đến tuổi.

— Chưa đến tuổi làm gì ? tôi bắt đầu nóng mặt, sư bố khỉ.

— Con chưa đến hăm mốt tuổi. Theo luật, chưa phải là người lớn.

— Sao ba không đem luật pháp về nhà mà thờ — Sư nó !

Hình như vài khách ăn ở bàn quanh đấy nghe tiếng tôi chửi thề. Như để đáp lại sự thô lỗ của tôi, Oliver III nghiêng rằng nói thầm vào tai tôi :

— Lấy nó đi, rồi tao không để cho mày sung sướng đâu. Tôi sợ chó gì ai nghe thấy.

— Thưa Ba, Ba đâu biết sung sướng là gì. Tôi ra khỏi đời ông và bắt đầu sống đời tôi từ lúc đó.

IX

Lại còn vấn đề đi Cranston, Rhode Island, nữa chứ. Cranston là 1 thành phố về phía nam Boston, hơi xa hơn khoảng cách từ Boston đến Ipswich 1 chút, có điều Ipswich ở phía Bắc Boston. Sau khi việc giới thiệu Jennifer với bố mẹ chồng tương lai thất bại hoàn toàn (nàng hỏi tôi : « Bây giờ có nên gọi ông bà bằng bố mẹ nữa không ? »), tôi thấy ngại ngại khi nghĩ đến chuyện phải gặp ông bố nàng. Tôi có cảm tưởng như mình sắp xâm phạm vào 1 cái gì tượng trưng như mình sắp xâm phạm vào Ý Địa Trung Hải, trưng cho tình yêu lai láng kiểu Ý Địa Trung Hải, vì lý do Jenny là con 1 và vì mẹ nàng mất sớm nên tình thân giữa nàng và cha nàng mật thiết đến độ bất bình thường. Tôi sẽ phải đương đầu với những sức mạnh tình cảm khác thường như vẫn được tả trong sách tâm lý học.

Thêm vào đó là tình trạng nghèo đói của tôi.

Bạn thử tưởng tượng Oliver Barrett, một cậu bé lảng giềng người Ý hiền lành ngoan ngoãn ở Cranston, Rhode Island, cậu bé đến gặp ông Cavilleri, chuyên nghề đầu bếp mì Ý trong tỉnh và nói : « Tôi xin được cưới Jennifer cô con gái độc nhất của ông. Câu hỏi đầu tiên của ông cụ sẽ là gì ? (ông sẽ không hỏi xem cậu ta có yêu con gái ông không vì lẽ quen Jenny là phải yêu Jenny ; điều này không còn phải bàn cãi nữa) Không, đại khái ông Cavilleri sẽ hỏi, « Barrett, cậu sẽ làm gì để nuôi con tôi ? »

Nào, bạn thử tưởng tượng ông Cavilleri sẽ phản ứng ra sao nếu Barrett cho ông biết rằng tình hình sẽ trái ngược ít nhất trong ba năm đầu : con gái ông sẽ phải nuôi chồng ! chắc chắn ông Cavilleri sẽ tổng Barrett ra cửa chứ còn gì nữa ? hoặc nếu Barrett nhỏ thó hơn tôi, ông sẽ bóp thẳng nhỡ nín thở luôn.

Cam đoan với bạn đấy, nếu không đúng cứ việc thề tôi đi.

Bạn sẽ hiểu tại sao một ngày chủ nhật vào tháng năm khi lái xe dọc về phía nam con đường số 95 tôi đã để ý đọc hết mọi bảng hiệu chỉ tốc độ và rầm rập tuân theo. Đã quen với tốc độ lái xe thường ngày của tôi và bắt đầu thấy thích đi nhanh, hôm đó có lúc Jenny phải phàn nàn là tôi chạy có sáu mươi cây số một giờ trong khi bằng đề bảy mươi là giới hạn. Tôi bảo vì xe lâu quá chưa điều chỉnh nên chạy kém nhưng nàng không tin tôi tí nào.

— Jenny, nói lại anh nghe đi,

Jenny không có đức tính kiên nhẫn nên không chịu nhắc lại những câu trả lời các câu hỏi ngu xuẩn nhằm đề nâng cao tinh thần tôi,

— Một lần nữa thôi, Jenny, làm ơn!

— Em gọi điện thoại cho ông. Em nói với ông. Ông bảo được. Bằng tiếng Anh, vì như em đã bảo và anh có vẻ không tin, ông không biết một tí tiếng Ý nào hết, trừ vài câu chuỗi thề.

— Nhưng «được» có nghĩa gì?

— Anh muốn nói trường luật khoa Harvard thân nhận cả những sinh viên không định nghĩa nổi chữ «được»?

— Đấy đâu phải danh từ luật pháp Jenny,

Nàng đặt tay lên cánh tay tôi. May phước tôi hiểu cử chỉ đó có nghĩa gì. Tuy nhiên tôi vẫn cần sự giải thích. Tôi cần biết tôi sắp phải đương đầu với hoàn cảnh nào.

— «Được» cũng có thể có nghĩa là «Bố sẽ ráng chịu đựng đó».

Nàng tỏ ra nhân đạo bằng cách nhắc lại không biết đến lần thứ bao nhiêu từng lời mà cha con nàng đã trao đổi với nhau, Ông hài lòng lắm. Ông hài lòng thật. Khi cho nàng đi học Radcliffe, ông đâu muốn thấy nàng trở về Cranston để lấy thằng nhỏ hàng xóm (thằng nhỏ hàng xóm đã hỏi cưới nàng thật từ trước khi nàng rời Cranston). Mới đây ông đã không dám tin là người chồng chưa cưới của ượng tử Oliver Barrett IV. Khi nghe nàng kể, ông đã khuyên nàng không nên phạm điều răn thứ mười một.

— Điều răn thứ mười một là điều gì? tôi hỏi.

— Không được bịp bố mình,

— Á!

— Chỉ có thể thôi, Oliver. Thật là chỉ có thể,

— Ông có biết là anh nghèo kiệt xác không?

— Có.

— Ông không nói gì sao?

— Ít ra anh và ông cũng giống nhau ở một điểm.

— Nhưng giá anh có ít «đòn» ông cũng thích hơn chứ gì?

— Ai mà không thích?

Tôi cảm như hén từ đó cho đến lúc tới nơi.

ooo

Nhà Jenny ở phố Hamilton. Cả phố toàn nhà gỗ; rất đông trẻ con chơi đùa trên hè, dưới gốc hàng cây đang lổm chổm mọc lá. Ngay khi còn đang kiểm chỗ đậu xe, tôi đã có cảm tưởng như lạc vào một xứ lạ. Trước tiên là người đông quá. Ngoài số trẻ con chơi đùa trên vỉa hè, tất cả mọi ngưỡng cửa

đều đông nghịt người. Hình như gia đình nào cũng ra cửa ngồi hóng mát và, chiều chủ nhật hôm đó, không có việc gì làm ngoài việc xem tôi đậu chiếc MG.

Jenny nhảy vội xuống xe. Ở Cranston phần xe của nàng lạnh lẽo khác thường; nàng nhảy như một chú châu chấu bé nhỏ. Khi nhận ra nàng, những người đang ngồi nơi bậc cửa đồng thanh thốt lên chào mừng: Tưởng ai hóa ra người đẹp Cavilleri! Nghe tiếng reo mừng đón chào nàng, tôi thấy xấu hổ không muốn xuống xe nữa. Làm sao mà giả bộ làm Olivero Barretto nổi, dù chỉ trong một phút?

— Ê, Jenny, một bà đáng bẽ về mừng rỡ gọi to,

— Ê, bà Capodilupo đấy à, Jenny cũng reo to không kém. Tôi ra khỏi xe. Mọi con mắt đổ dồn về phía tôi.

— Ê — cậu nào đẹp thế? Bà Capodilupo kêu lên. Hình như dân tỉnh này không được tế nhị cho lắm.

— Thường thôi! Jenny đáp lại. Nàng cao lênh lênh thân tôi lên tận mây xanh.

— Có vẻ thế, bà Capodilupo hướng về phía tôi và nói to, nhưng, cô bạn gái cậu ta không thương chút nào!

— Cậu ta biết rồi, Jenny trả lời.

Sau đó Jenny quay sang tiếp tục câu chuyện với hàng xóm bên kia.

— Cậu ta biết rồi, nàng nói với một nhóm khác. Rồi nàng nắm tay tôi (tôi như một lữ khách lạc thien thai) và dẫn tôi lên gác căn nhà số 189A đường Hamilton.

Thật lúng túng.

Tôi đứng 1 ra trong khi Jenny nói: Đây là bố em, và Phil Cavilleri, trông lồi thối như một pho tượng đeo giầy (cao độ 1m75, nặng độ 75 kg) đứng kiểu Rhode Island, khoảng gần năm mươi, giờ tay bắt tay tôi.

Ông ta bắt tay chặt quá.

— Xin kính chào ông.

— Phil, ông sửa, gọi tôi là Phil.

— Phil, thưa ông vàng, tôi trả lời, tiếp tục nắm tay ông.

Lúc ấy tôi cũng sợ nữa. Vì, đúng lúc ấy, vừa buông tay tôi ra, ông Cavilleri quay sang con gái và hét ầm lên:

— Jennifer.

Hai người đứng sững một giây. Rồi ôm chầm lấy nhau. Ôm chặt.

Thật chặt. Đu qua đưa lại nữa. Rồi chẳng biết nói gì hơn ông Cavilleri lập đi lập lại (bây giờ thì nhỏ) tên con gái. Jennifer. Và cô con gái học trường Radcliffe đậu hạng bính của ông chẳng biết trả lời ra sao ngoài tiếng Phil.

Tôi đứng là thừa.

Lối giáo dục đẳng hoàng của gia đình tôi có một cái lợi là đã giúp đỡ lúng túng chiều hôm đó. Từ xưa lúc nào tôi cũng bị giảng bài về phép lịch sự không được nói trong khi nhai cơm. Snốt bữa cơm tôi không phải nói câu gì Phil và Jenny nữa.

cho tôi đầy miệng. Tôi chưa từng ăn mì Ý như thế bao giờ. Sau bữa ăn tôi bàn về những loại mì tôi thích một hồi lâu (tôi ăn mì mỗi thứ hai miếng vì sợ làm mất lòng chủ nhà) khiến bố con Jenny có vẻ thú vị vô cùng.

— Thằng nhỏ được lắm, «Phil Cavilleri bảo con

«Như thế nghĩa là gì?»

Tôi không cần định nghĩa chữ «được»: tôi muốn biết cử chỉ nào của tôi đã khiến tôi được thưởng cái tỉnh tự đáng yêu này.

Có phải vì tôi thích thứ mì ông thích? Hay vì bắt tay của tôi cũng hùng bằng ông? Cái gì là nguyên nhân?

— Con đã nói anh ấy được lắm mà, Phil, con ông nói.

— Ừ, được, ông bố nói, «nhưng tao phải thấy mất chữ. Bây giờ tao thấy rồi. Oliver?

Ông gọi tôi đấy.

— Dạ, thưa ông?

— Phil chứ.

— Dạ, Phil?

— Cậu được lắm.

— Thưa, cảm ơn ông. Con mừng lắm. Thật con sung sướng. Và chắc ông biết con thương Jenny như thế nào chứ ạ. Và con quý ông lắm.

— Oliver, Jenny ngắt lời tôi, đừng nói làm nhảm như thế, dẫn bố cha đi và...

— Jennifer, Ông Cavilleri ngắt lời con «đừng ngắt tục như vậy. Chẳng gì thằng chả cũng là khách»

Trong bữa ăn (hóa ra mì chỉ là món lót dạ) Phil muốn nói chuyện riêng với tôi về việc gì thì các bạn biết đấy. Không hiểu ông có điên hay không nhưng ông cho rằng ông có thể đứng ra giảng hòa cho Oliver III và Oliver IV.

— Để tôi gọi điện thoại nói chuyện với ông ấy. Tôi tư cách thông gia, ông năn nỉ.

— Thôi, Phil, chỉ phi thì giờ thôi.

— Tôi đâu ngồi yên nhia một người cha bỏ con được. Không được.

— Đồng ý. Nhưng con cũng muốn bỏ ông ấy cơ mà, Phil.

— Đừng ăn nói như vậy, «ông nói giọng giận dữ thật sự». Tình yêu cha con là 1 cái gì đáng yêu, đáng trọng hết sức. Nó không thừa đâu.

— Nhất là trong gia đình cháu.

Jenny phải đứng dậy luôn để vào bếp mang thức ăn ra nên không tham dự vào câu chuyện được mấy.

— Gọi ông ấy ngay đi, «Phil lại được» Để bác nói cho.

— Thôi, Phil, con và ba con đã đồng ý cắt đứt liên lạc.

— Ê, Oliver, rồi ông ấy sẽ nguôi. Tin bác đi, ông ấy sẽ nguôi giận mà. Khi chúng mày phải ra nhà thờ.

Lúc đó Jenny đang đặt món tráng miệng trước mặt từng người, nàng nhìn cha, dẫn ra một chữ đáng sợ.

— Phil...?

— Gì hả Jen?

— Về mục nhà thờ...

— Sao?

— À, phiên phiên đi được không Phil?

— Hà! Ông Cavilleri hỏi. Rồi, hiểu lầm ý Jenny, ông quay sang tôi định xin lỗi.

— Bác—tôi—ấy—không phải nhất định phải là nhà thờ Công giáo, Oliver ạ. Chắc Jennifer đã nói với con rồi, nhà này theo Công giáo. Nhưng nếu cần, con đi nhà thờ nào thì mình làm ở đó, Oliver ạ. Bác đảm chắc ở đâu cũng vậy. Thương để sẽ ban phước lành cho đám cưới hai con.

Tôi nhìn về phía Jenny. Rõ ràng là nàng đã quên không đề cập đến vấn đề cực kỳ quan trọng này trên giấy nói.

— Oliver, nàng tự biện hộ, em sợ nói ngay điều này sẽ làm ông cụ hoảng sợ chết khiếp mất.

— Cái gì vậy? Ông Cavilleri hỏi, vui vẻ như thường lệ. Nói ra, nói ra đi các con. Cứ việc nói ra tất cả những điều chúng mày tính.

Không hiểu tại sao đúng lúc đó bức tượng Đức Mẹ Đồng Trinh bằng sứ đặt trên bệ trong phòng ăn nhà Cavilleri lại đáp vào mặt tôi?

— Về cái mục xin Thượng đế ban phước lành. ấyl Phil ạ, Jenny tránh nhìn ông.

— Ừ sao, Jen, Phil như đoán có điều chẳng lành.

— Á — liệu bỏ đi được không, Phil?? Nàng nhìn tôi cầu cứu và tôi chỉ biết ủng hộ nàng bằng mắt.

— Bỏ mục xin Thượng đế, bất cứ Thượng đế nào?

Jenny gạt đầu.

— Ông Phil, cho con giải thích có được không ạ?

— Được chứ.

— Cả hai chúng con đều không tin. Và chúng con không muốn đạo đức giả.

Tôi có cảm tưởng vì là tôi nói nên ông phải nghe. Nếu là Jenny rất có thể ông đã bộp tai nàng nhưng lúc này ông là người ngoài cuộc, người lạ. Ông tránh nhìn cả hai đứa chúng tôi.

Ông im lặng một lúc lâu. «Được rồi có thể cho tao biết ai sẽ đứng ra làm phép cưới cho tụi bây không?»

— Chúng con sẽ tự làm, tôi nói.

(CÒN NỮA)

ĐÓN ĐỌC TRONG THÁNG 5-71:

CHUYỆN TÌNH
ERICH SEGAL

(Đã được quay thành phim, dịch ra 18 thứ tiếng, ấn bản lên tới hơn 300 triệu cuốn)
Đang được đăng trên báo Đời

Bản dịch tiếng Việt:

PHAN LỆ THANH

NHỮNG CHĂM ĐẸP CỦA SAIGON

TÊ ĐỀ

Nếu người ta tưởng tượng những nữ sinh biến mất khỏi Saigon thì thành phố này chỉ còn xe cộ, cảnh sát và rác, Saigon sẽ biến thành sa mạc khô cằn của ngòm, nghĩa là chính những nữ sinh đã là những chấm đẹp làm Saigon linh động, và có chất sống.

Nữ sinh Saigon là một tập thể phức tạp. Không thể làm một cuộc phỏng vấn họ rồi với kết luận, vì vậy bài viết này hoàn toàn là những nhận xét chủ quan.

Nếu trong còi giảng hồ có nhiều chuông phải thì nữ sinh cũng thế.

Có những nữ sinh bình minh (lớp sáng), nữ sinh hoàng hôn (lớp chiều) và nữ sinh của đêm (lớp tối). Đó là phân biệt theo thời gian. Nếu phân biệt theo không gian thì mỗi trường nữ trấn đóng 1 vùng giảng hồ. Gia Long trên đường Phan Thanh Giản, Trưng Vương cạnh vườn bách thảo, Lê v Duyệt cạnh những chiếc nhà của TTB, Marie Curie trên đường Công Lý, và v.v.

Nếu phân biệt theo chuông phải thì có hai phái rõ rệt: trường Tây và trường Ta. Hai phái này gần như đối lập «kèn» nhau «nghe» nhau hết mình, nhưng một số theo Tây học cũng nhảy sang thi Tú Tài ta nhất là ban C, nên có sự pha trộn chuông Tây, Ta hòa điệu.

Nói đến nữ sinh ta có thể «tán» những điểm chính của họ, đó là quần áo tóc tai, cách di chuyển, học hành, bay bướm, ăn quà và linh tinh.

Nữ sinh và thời trang

Những năm trước đây nữ sinh ăn mặc rất giống nhau và người ta có thể có nhận xét chung về thời trang của giới này. Nhưng bây giờ thời trang quá phong phú và thay đổi luôn nên «mỗi người một vẻ 10 phân vẹn mười».

Cô thi khoai tóc ngắn như con trai, cô thi để tóc kiểu Hardy, cô thi thích áo dài trắng quần đen, đi giày nâu mũi vuông, hoặc dép nân dép trắng, dép nhật, guốc mộc, hai thêu cườm. Cô thi khoai áo raglan ráp nối hai màu. Cô thi khoai viền cổ áo bằng vải kim tuyến, cô thi lại viền ống quần.

Cô nào khoai thời trang thì mặc Pule Chemise, jupe, robe Jeans và giày bata.

Nhưng đó là lúc họ cấp sách đi học, nếu ta gặp họ trong những buổi dạ vũ thì khó phân biệt cô nào là trường Tây và cô nào là trường ta vì đa số lúc ăn chơi nhảy nhót đều thích y phục Tây Phương nào mini, nào midi, nào maxi, nhưng trong năm này một maxi được các cô ưa thích nhất.

Nhưng đa số nữ sinh đều thích mặc hàng lụa nội hóa màu trắng chiếc quần đen ống rộng và đi giày mũi vuông màu nâu nhạt, màu đất. Vải áo cắt ngắn mini ảnh hưởng một phần nào y phục Tây phương.

Tuy các nữ sinh Việt Nam ít trang điểm, nhưng nếu phải trang điểm họ ưa màu môi son hồng cam và vẽ quầng mắt rộng ở phía trên, Màu móng tay thường là phớt hồng bạc.

Nữ sinh và sự di chuyển

Hầu như hoạt động chính của nữ sinh là di chuyển từ nhà tới trường rồi lại trở về. Nếu gần nhà họ có thể đi bộ, đi từng chùm như những chùm nho. Nếu xa trường họ có thể ngồi thộn mặt một cách đau khổ trong những chiếc xe lam cá hộp, hoặc ngồi trong những chiếc xe hơi chờ học sinh như những con chó bông xinh xinh bị nhốt trong chuồng có lưới. Họ cũng có thể đi Honda, Yamaha, PC, Cady hoặc xe đạp. Theo người viết thì nữ sinh trông hay nhất nếu họ di chuyển bằng Yamaha xanh hoặc Cady trắng! Trông dễ thương hẳn nhất là kiểu ngồi Seoul, lưng thẳng chân và tay khép lại! Đi cady trắng mặc Jeans, Pull và đeo kính ọc nâu, hồng, vàng trông cũng bắt mắt vô cùng.

Từ khi có nạn tấn công đàn bà con gái, các nữ sinh lớp tối còn có lối «di chuyển hội đồng» nghĩa là đi thành nhóm để tự bảo vệ nhau. Tối họ biến thành những đàn dạ điều hot tin tit.

Nữ sinh và học hành

Vì không phải đi lính, nên nữ sinh học hành có vẻ thoải mái hơn nam sinh. Họ có vẻ tà tà và lè phè, tài tử hơn, nhưng thế không có nghĩa là họ sẽ rớt tung bưng hoa là vì lúc học thì họ cũng «gao» lắm và khả năng «tụng cửa» của họ trội hẳn nam sinh.

Ở những lớp không phải đi thi

hoặc những lớp từ đệ tứ trở lên, các nữ sinh đa số mơ mộng vừa nghe giảng bài nhìn ra cửa sổ lơ lơ mơ thả hồn đi lang bang, hoặc nói chuyện tâm tình với nhau, hoặc chơi cờ ca rô, hoặc xem những quyển lưu bút ngày xanh. Một hôm thấy linh thần họ quá xuống, bỏ bê bài vở tôi làm một «thống kê» lớp đệ nhị nữ sinh gồm 60 học sinh, tôi được kết quả như sau: 24 (lý do gia đình nghèo bố mẹ hay cãi nhau) 10 (lý do cá nhân) 26 (chán đời hoặc thích mơ mộng). Cuối cùng tôi cũng hỏi ai thấy học là cần thì có 33 cô dơ tay!

Tôi tạm kết luận m t cách chủ quan chỉ có nửa lớp đi học vì thích học còn nửa lớp đi học vì chưa biết làm gì thì đi học cho hết ngày giờ!

Nói đến học hành của nữ sinh ta cũng phải ghi nhận hiện tượng đi học thêm sinh ngữ của họ. Nếu ta đến hỏi Việt Mỹ, hội văn hóa Pháp, các lớp anh ngữ Diên Hồng, Nguyễn Ngọc Linh London School, Khôi Nguyên ta sẽ thấy số nữ sinh trau dồi thêm sinh ngữ là một con số đáng kể.

Nữ sinh và chuyện bay bướm

Có thể nói đa số nữ sinh Việt Nam còn rất ngoan. Tuy họ đến tuổi để tìm hiểu sinh lý nhưng rất e ngại và thận trọng. Cũng có một số đã biết thế nào là vòng ôm, những chiếc hôn của người tình hoặc xa hơn thế nữa, Nhưng phần lớn chỉ đi dự các buổi dạ vũ, đi nghe nhạc trẻ, đi picnic, bơi lội với bạn trai chứ tuyệt nhiên không dám đến phòng riêng của bạn trai phiêu lưu tình cảm.

Họ có những cuộc hẹn hò nhưng chỉ là những là những hẹn hò nửa chừng xuân để chỉ qua một buổi chiều với bạn khác phái chứ không đi đến chỗ mất sự trong trắng.

Nữ sinh VN là những bà sơ, những ni cô cấp sách đi học! Họ phải «nhịn», «tu» về chuyện ướt át đó.

Khi bắn loạn họ có thể rủ bạn gái đi ciné, đi lang thang đi may sấm vì thế ta thấy từng chùm nữ sinh đi chơi với nhau là điều không ngạc nhiên. Có thể trong tương lai họ sẽ mạnh dạn hơn

nhưng, bây giờ thì chưa. Họ vẫn tự biết lập một hàng rào kẽm gai để bảo vệ vùng «phi quân sự»!

Nữ sinh và quà vật

Nói đến nữ sinh mà không nói đến mục ăn quà vật của họ là một điều thiếu sót khá lớn. Ở nơi nào có nữ sinh là có cả một đạo quân bán quà vật đi theo: nào cốc chim, ôi xá lý, ô mai, si mui, đậu đỏ bánh lọc, xoài tượng ngâm, me chín v.v... Nếu ta làm một cuộc lục soát bất thần các ngăn bàn của họ, ta sẽ bắt gặp rất nhiều «lương thực» loại này. Đã có lần tôi làm một cuộc bố ráp để xem sao. Tôi yêu cầu HS của tôi ra khỏi lớp (đệ tứ) và tôi tịch thu được khá nhiều quà vật. Tôi để trên bàn của tôi, sau đó tôi cho họ vào lớp. Tôi không phạt vì chỉ muốn làm một cuộc thí nghiệm để viết bài. Cả lớp cười um rất là một sự khoái tra! Tôi gọi họ lên nhận «tang vật» thế mà họ nhận được đúng những thứ mà mình có! Thật là nữ sinh Giao chỉ! Ăn quà vật là nét dễ thương của họ nhưng khi lấy chồng thì khổ cho chồng vì lương của chồng chắc chắn thế nào cũng phải dành một phần cho mục quà vật mà họ đã luyện chuông từ nhỏ, từ hồi còn ở trường.

Nữ sinh và những mục linh tinh

Về những mục linh tinh của nữ sinh ta có thể kể mục tập thể dục, mục những nhéo giáo sư, yêu thăm giáo sư (số ít thôi), mục ca hát văn nghệ, mục thăm hỏi linh tiền đồn, mục an ủi thương bệnh binh, mục làm công tác xã hội v.v..

Nếu được chính quyền tổ chức khuyến khích họ sẽ trở nên một «đạo quân làm tốt cho xã hội» khá vĩ đại. Nhưng cho đến nay nhà nước quá yếu không biết xử dụng họ để xây dựng quốc gia này. Đó là một điều đáng tiếc lớn.

Dù sao thì nữ sinh vẫn là những điểm đẹp, những cái sạch còn lại của miền Nam này và người ta cần bảo vệ.

Linh hàng hàng lớp lớp ngã gục 1 phần vì muốn bảo vệ những chấm đẹp này của Saigon nói riêng và của toàn quốc nói chung. Nữ sinh chính là những thiên thần trong địa ngục khói lửa này.

— Nói cho bà hay, tôi sẽ làm thật tất cả những thằng làm ăn chung với bà, một vài thằng tỉnh trưởng, một vài thằng quận trưởng, những thằng tiếp tay với bà trong công việc buôn lậu từ biên giới, tôi biết hết cả. Tôi là tư lệnh một vùng, quyền hạn tôi chưa phải đã là quá to, bà hiểu vậy không? trên tôi còn có người to hơn tôi, quyền hạn hơn tôi, bà đã lạm dụng tôi, bao nhiêu năm binh nghiệp đề leo lên được tới địa vị này bây giờ...

Trung tướng tư lệnh thở dài, ông đứng dậy đi đi lại lại trong phòng, ông lên tiếng gọi người sĩ quan thân cận, ông đại úy bước vào phòng, trung tướng tư lệnh hỏi:

— Xe tôi còn dưới đó không?

— Thưa trung tướng còn dưới đó.

— Đưa tôi ra ngoài nhà thủy tạ.

Trung tướng tư lệnh quay sang ba vợ:

— Ở nhà bà cho người dọn dẹp những thứ này đi, lát về tôi sẽ nói chuyện với bà nhiều...

Trung tướng tư lệnh đi xuống nhà dưới. Một lát sau bà tư lệnh nghe tiếng máy xe của chồng tiếng xe đi ra cổng. Bà gieo phịch người xuống ghế xa lông, bà chán nản nhìn những thứ đồ vô dụng ngang trong phòng.

truyện dài

NGUYỄN THỤY LONG

RUỒI XANH

PHẦN NĂM

PHẦN KẾT

— Thưa đại tá chiến đoàn trưởng, về tin tức chiến sự đại tá đã cung cấp cho chúng tôi đầy đủ, trận đánh đã tạm thời kết thúc, bây giờ là lúc đại tá nghỉ xả hơi như lời hứa của đại tá khi còn ở mặt trận, đại tá có nói rằng sẽ cho tôi nhậu một bữa đã đời, đồng thời nói chuyện đời với nhau...

Đại tá Hồ cùng người phóng viên chiến trường đang đi ra khỏi sân bay, ông thân mật khoác vai người phóng viên trẻ:

— Cái gì chớ chuyện đó thì được quá, nhậu thì tôi không chê rồi, suốt một tuần lễ này mình đánh đấm tôi bởi bây giờ mình cũng phải giải trí một chút chớ.

Đại tá Hồ day day lên tai:

— Bây giờ tại tôi vẫn còn ở vì tiếng đại bác, đáng lẽ hôm nay tôi cũng nhậu với anh em, nhưng các đệ tử tôi thì lúc nào cũng được, chúng nó biết ông thầy chúng, tôi sẽ dành nguyên buổi tối hôm nay để nói chuyện đời với anh.

Nắng chiều nhuộm đỏ góc trời những chiếc trực thăng vận chuyển binh sĩ lần lượt vô căn cứ, súng toán binh sĩ nhảy ào xuống sân bay. Đại tá Hồ quay lại nhìn đám binh sĩ của mình:

— Cuộc hành quân này gian nguy thật, nhưng vui, suốt một tuần lễ thân kinh tôi căng thẳng, bây giờ tôi cũng có quyền đi nhậu một chút chớ.

Trước khi tới chiếc xe Jeep dành riêng cho mình, đại tá Hồ quay lại nói với một sĩ quan dưới quyền mình:

— Anh thay tôi coi sóc anh em, tôi đi riêng với anh kỹ giả này tối nay, nhớ ra lệnh với anh em giữ gìn, đừng có lộn xộn phá làng phá xóm không yên với tôi được đâu nghe chưa.

Người sĩ quan đứng nghiêm:

— Xin tuân lệnh đại tá.

Đại tá Hồ nói với người tài xế:

— Tôi lái xe lấy, anh đi chơi đâu thì đi.

Trời xẩm màu dần, chiếc xe jeep chạy vòng vòng trong các đường phố của tỉnh lỵ, đại tá Hồ tới một quán nhậu vắng vẻ nhất, dừng xe lại:

— Mình vào đây nhậu, chỉ ở đây mới may mà không gặp những đệ tử trời đánh của tôi, chúng nó kéo đến không lẽ mình đuổi đi...

Hai người vào trong quán, đại tá Hồ lột mũ sắt đặt lên bàn, tự ông kêu đồ nhậu, mái tóc của ông bây giờ đã bạc nhiều, ông đưa bàn tay lên xoa đầu mình sờ hăm râu quai nón của mình, nét mặt ông trở nên rạng rỡ:

— Mình xúc miệng vài lon bia nhé.

— Dạ, thưa đại tá tôi đã biết đại tá từ lâu rồi, đại tá nổi tiếng là cây nhậu.

— À trước kia thì có vậy thật, nhưng bây giờ tôi có giới hạn lại nhiều.

— Thưa có phải từ ngày đại tá cưới vợ?

Đại tá Hồ cười:

— Anh biết tôi có vợ?

— Dạ thưa đại tá tôi đã nói rằng tôi biết nhiều về đại tá, trước thời gian đại tá làm tỉnh trưởng, sau đó đại tá dời về phòng năm của vùng, rồi sau đó đại tá được trở lại chiến trường, rồi thời gian đại tá lấy vợ, xin lỗi đại tá người vợ đại tá sau này tôi biết là một người con gái rất đẹp, ái nữ của ông bà tư lệnh...

Đại tá Hồ cười ha hả, tiếng cười của ông đầy vẻ sảng khoái:

— Tôi chịu nhà báo thật, đúng là các anh là những người biết nhiều nhất, nào mình uống...

Đại tá Hồ nâng hộp bia lên, cùng vào hộp bia của người phóng viên chiến trường. Người phóng viên chiến trường tiếp:

— Thưa đại tá, tên thật tôi là Giang, Nguyễn tuần Giang, đã có một thời tôi từng làm phó quận trưởng hành chánh quận Hoàn Hảo, sau này ông quận trưởng quận Hoàn Hảo nhờ chạy chọt đã được về làm tỉnh trưởng, thay thế đại tá.

Đại tá Hồ nhìn chòng chọc vào mặt Giang:

— Tôi hiểu, thảo nào anh biết hơi kỹ về tôi, nhưng tại sao anh đang làm phó quận trưởng lại trở thành một kỹ giả?

Giang uống từng hộp bia nhỏ, chàng đốt lên một điếu thuốc:

— Thưa đại tá ngày đó tôi cũng xất bắt sang bang lắm, vì tôi với ông trưởng không hợp «giáo» nhau nên có sự kình chống nhau, mà ông quận ấy chắc đại tá không lạ gì, ông ta có gốc bự, tôi làm sao chống cho nổi, tôi suýt nữa thì chết về tay ông ta, cho nên tôi mới chạy về trung ương, cuối cùng tôi đi Thủ Đức cho yên chuyện, ở Thủ Đức ra vì tôi có khả năng viết lách nên đã về cục Chiến Tranh Chính Trị, rồi trở thành một phóng viên chiến trường như ngày hôm nay.

Đại tá Hồ cười:

— Thì ra thế đây, thỉnh thoảng tôi cũng được đọc những bài phóng sự anh viết, ngoài những phóng sự chiến trường tôi còn thấy anh viết to tham những.

— Dạ vâng, chính thời gian tôi làm phó quận nên tôi biết khá nhiều và biết hơi kỹ.

Đại tá Hồ lắng nghe, ông gật gù cái đầu hoa râm, ông nhìn ra ngoài bờ sông:

— Ngồi uống ở đây tôi lại nhớ cái tỉnh mà hồi trước tôi làm ở phòng năm, chiều chiều tôi thường ra quán cạnh một bờ sông như nơi này ngồi nhậu với thằng lính tài xế, cũng tại đó tôi gặp người vợ tôi hiện tại, khi đó tôi chán đời kinh khủng, tôi chỉ biết say sưa và tôi cóc cần gì hết. Nhưng không ngờ tôi đã gặp được một người vợ thật tuyệt diệu. Đầu tiên tôi có thành kiến với vợ tôi, bởi vì tôi biết rõ về gia đình vợ tôi, gia đình ông tư lệnh vùng, nhất là bà ấy, chính bà ấy đã làm sút mẻ rất nhiều cuộc đời binh nghiệp của ông bố vợ tôi, chính anh đã từng phan phui những vụ áp phe động trời phải không, những cú áp phe đó dính líu hơi nhiều đến bà mẹ vợ tôi...

— Dạ thưa đúng vậy...

— Bà ấy chỉ là mẹ ghê của vợ tôi mà thôi, vả lại tôi và vợ cũng chẳng hợp được với bà ấy, đám cưới của chúng tôi tổ chức vô cùng đơn giản, tôi không có gì cho vợ tôi ngoài chiếc nhẫn vàng tây đáng giá chưa tới một ngàn đồng bạc.

ĐÓN ĐỌC:

**BAY TRONG
HOÀNG HÔN**

truyện của PHÙNG NGỌC AN

— Dạ điều đó tôi có biết, nhưng tôi nghĩ rằng đại tá đã cho bà nhà rất nhiều, chẳng hạn như sự ngay thẳng của đại tá, trong sạch và quả cảm.

Đại tá Hồ cười ha hả :

— Tại sao anh dám tin rằng tôi là một người trong sạch ?

— Thưa đại tá, hồi nãy đại tá đã nói tôi là nhà báo nên đã biết quá nhiều bây giờ tôi chỉ xin nhắc lại điều ấy, vì bí mật nghề nghiệp tôi không thể tiết lộ được gì nhiều hơn.

Món lẩu lươn đã mang ra, đại tá Hồ giục Giang:

— Ăn đi ăn nóng vậy mới ngon, đêm còn dài phải không, trời cũng mới tối. Minh còn nhiều thì giờ để nói chuyện với nhau kia mà, mình nói

Bí mật về toa thuốc VƯƠNG TỬU :

« NHỊ THẬP BÁT TỬ »

Tục gọi

« Nhất dạ ngũ giao sinh lục tử »

—o—

Không phải như toa mà các báo đã đăng tải từ lâu nay chỉ có 22 vị thuốc hay nhiều lắm là 24 vị. Mà đúng ra là 28 vị. Do đó, toa thuốc chánh gốc VƯƠNG TỬU này mang tên thật là « NHỊ THẬP BÁT TỬ ».

Trong toa « NHỊ THẬP BÁT TỬ » có chứa những vị thuốc trân quý bị thất truyền hoặc bị các quan Ngự Y ngày xưa giấu giếm để giữ độc quyền bí mật về Vương Tửu. Cho nên, nay muốn đem toa Vương Tửu đầy đủ 28 vị này đi hốt ở các tiệm thuốc Bắc, giá sẽ trên 3.000 đồng (toa giả dưới 2.000 đồng). Chỉ riêng vị Bắc Đẩu Trọng 2 chỉ đã đến 1.000 đồng đúng!

Ngâm sau 49 ngày chỉ có được 1 lít 350 phân rượu quý mà thôi. Giá trị của thuốc thật là hiệu nghiệm cho những chứng bất lực hay liệt dương của đàn ông. Tính lạnh nhạt của đàn bà dù đã quá trẻ 49 tuổi. Thậm chí suy sinh ra đau xương sống lưng. Người tuổi tác muốn hồi xuân tìm lại hương vị thời trai trẻ. Kẻ chán đời, mệt mỏi hay buồn nản vô cớ... không còn ham muốn gì trên đời này nữa cả...

Nay, toa thuốc được tinh chế đúng theo cân lượng và phương pháp cổ truyền 49 ngày âm dương (21 ngày âm, 28 ngày dương). Sẵn sàng nhường lại mỗi chai nửa lít là 1.250 đồng cho quý vị nào ưa thích và cần « đánh lớn, đánh đều đều » để giữ vững hạnh phúc gia đình. Sanh con đẻ cái, vui cửa vui nhà.

Bình thường, dùng sau 7 ngày, bảo đảm sẽ thấy có sự hiệu nghiệm và những biến đổi sung sức trong cơ thể!

Muốn dùng, xin liên lạc với Bà Lý Bích Vân số 219149 đường Mai Xuân Thưởng. Quận Sáu Cholon.

chuyện đời, từ ngày tôi lấy vợ đến bây giờ tôi chưa có một lần nào uống say, nhưng hôm nay thì tôi uống say với anh, chúng ta có rất nhiều chuyện để nói với nhau trong dịp này.

— Dạ thưa tôi cũng rất mong mỗi được như vậy, nhưng tôi còn thắc mắc rằng tại sao đại tá đang là một tay nhậu khét tiếng, từ khi đại tá lấy vợ đại tá đánh mất tiếng tăm ấy.

— Có gì lạ, tôi thương vợ tôi, anh biết đó lương đại tá của tôi cũng chẳng được là bao, tôi thấy vợ tôi tính toán từng đồng bạc mỗi đầu tháng, hơn nữa tôi cũng hết cháu đời rồi, tôi nghĩ mình không thể sống như thế mãi được. Vợ chồng tôi tuyệt nhiên không nhận một sự giúp đỡ nào của bố mẹ vợ tôi, chúng tôi chịu sống nghèo với nhau, chúng tôi đang chờ đợi một đứa con sắp ra đời cho nên càng cần kiệm. Một đứa con, khi tôi nghĩ đến điều ấy, tôi thấy mình trẻ lại, một đứa con sinh ra trong xã hội này, xã hội loạn lạc đủ mọi mặt, phải nói là ung thối, tôi cứ nghĩ mình phải làm một cái gì cho nó, một cái gì để khi nó lớn lên nó không thẹn lạy vì cha mẹ nó.

Giọng đại tá Hồ càng lúc càng trở nên cứng cỏi hơn:

— Đất nước chúng ta đau khổ, chiến tranh triền miên, hẳn là anh có đọc truyện Kiều, trong đó có câu: « Một nhà vang tiếng ruồi xanh ». Tôi thấy đất nước chúng ta bây giờ cũng vậy, bao nhiêu là ruồi xanh vo ve bay lượn xung quanh chúng ta, anh hãy nhìn coi, ở đâu cũng đầy rẫy, chỗ nào chúng cũng lọt vào được, quốc hội đó, biết bao nhiêu là tên ghê tởm, bẩn thỉu, ăn cắp, ăn trộm đủ thứ, trí thức khoe khoang, tướng tá hỏi mại quyền thế, nhiều vô số kể, rồi những phu nhân... phu nhân cỡ như bà mẹ ghê của vợ tôi, cha cô sư sãi, những đoàn thể chính trị bẩn thỉu. Nếu là những người không có ý chí sắt đá thì chẳng ai còn muốn làm gì, sự mục nát đã đến hồi khủng khiếp rồi, nhưng tôi tin rằng chúng ta chưa tuyệt vọng...

— Thưa đại tá tôi biết một ông dân biểu ngày trước làm trưởng chi Y tế ở quận Hoàn Hảo là một thằng ăn cắp như ranh, ăn cắp từng ống thuốc chích, từng viên át-pe-rin cạo nhẵn bán lại cho người bệnh.

Đại tá Hồ chặn lời nói của Giang:

— Đó chỉ là một trường hợp trong hàng triệu trường hợp ăn cắp ăn trộm, những thằng tại to mặt lớn nó ăn cắp ở đất nước này đâu có thiếu, còn nhiều mảnh khoé khác nữa....

(CÒN NỮA)

RUỒI XANH sắp chấm dứt

Đón đọc

MÂY THÀNH

trưởng giảng tiểu thuyết của

NGUYỄN THỤY LONG

SINH HOẠT NHÓM HÀ THỨC NHON

Thư hàng tuần

•

Nhiệm vụ của nhóm viên Hà Thức Nhon trong cuộc đấu tranh chống thối nát

Mỗi nhóm viên Nhóm HTN đều đã được lưu ý rằng trong chủ trương của Nhóm không có vấn đề triệt hạ riêng từng cá nhân thối nát mà chỉ có vấn đề thanh toán trạng thái thối nát. Đành rằng tệ trạng thối nát chỉ có, khi có các cá nhân thối nát, nhưng người ta vẫn có thể thắc mắc: tại sao có các cá nhân thối nát? Trả lời song câu hỏi này tức là đã nắm vững được vấn đề để giải thích vì sao nhóm HTN không nhắm triệt hạ riêng những cá nhân thối nát hiện nay. Lý do đã nhiều lần được viện dẫn để trả lời thắc mắc kể trên là tình trạng chiến tranh. Chiến tranh với sức tàn phá khốc liệt của nó đã làm đảo lộn trật tự xã hội. Mọi giếng mối tổ chức của đời sống xã hội đã bị chiến tranh bứt đứt và đời sống bị rơi vào một tình thế hỗn loạn.

Cùng với lý do trên, sự nghèo khổ cũng đã được viện dẫn tới. Sự đổ vỡ của nền kinh tế quốc gia do với lý do nào cũng chỉ dẫn tới một hậu quả: dồn mọi người dân vào những ngõ cụt trong cuộc mưu sinh. Và thối nát, tham nhũng chính là những vùng vẫy cuối cùng giúp con người vượt khỏi tình trạng trên. Phải nói ngay rằng những lời giải đáp trên vẫn còn quá nhiều khiếm khuyết. Chúng ta không phủ nhận ảnh hưởng khốc hại của chiến tranh và một nền kinh tế bị đổ vỡ, nhưng thực ra đó không phải là tất cả. Chiến tranh làm cho máu đổ, chiến tranh làm cho mọi cơ cấu sinh hoạt xã hội

phải xáo trộn, nhưng không hẳn chiến tranh bắt buộc phải làm cho con người trở nên tệ mạt hơn. Cũng thế, đời sống khó khăn chưa hẳn đã là nguồn cội của những quyết định thối nát. Người ta vẫn nhắc tới một số hành vi nhận hối lộ của những viên chức nặng gánh gia đình mà chỉ có 1 đồng lương ít ỏi. Thực ra, những phần tử thối nát, những lạm không phải chỉ bao gồm trong đám đông bị dồn vào ngõ cụt của sinh kế. Trái lại, người ta có thể nói không sợ làm thối nát hiện nay là những kẻ sống trong một hoàn cảnh hầu như ở ngoài hẳn phạm vi chi phối của ảnh hưởng chiến tranh tàn phá và kinh tế đổ vỡ. Với những phần tử này, thối nát những lạm không thể coi là một kiểu vụng vầy để tự giải thoát khỏi những điều kiện ngặt nghèo của một xã hội loạn lạc. Thực ra, với những phần tử này, thối nát những lạm đã trở thành một nếp sống. Chiến tranh và đời sống kinh tế đổ vỡ chỉ là một bối cảnh của nếp sống đó mà thôi. Cho nên, chúng ta sẽ phải nói rằng căn cội của sự tham nhũng, thối nát chính là sự thiếu hụt một nền tảng tinh thần trong cuộc sống của con người hôm nay. Cuộc chiến kéo dài và lầm lờ của những người có trách nhiệm đã khiến công cuộc giáo dục không thể đạt nổi sứ mạng cao quý của nó. Từ 1945 trở lại đây, người ta đã lãng phí nhiều đến việc lôi kéo và biến chế con người thành các công

cụ cho các mưu toan chính trị hơn là xây dựng một ý thức xã hội nghiêm chỉnh và sáng suốt. Những ý thức hệ cũ đã bị làm cho tiêu mòn trong khi đề thay vậy đó chỉ có những lời lườm gạt, gian trá. Khi từ đây, xã hội đã phải nhận chịu những phản ứng khốc hại xuất phát từ ý muốn trả thù hoặc từ khuynh hướng co rút lại trong từng cô đảo cá nhân. Hoàn cảnh khách quan đã tiếp thêm khuyến khích cho những khuynh hướng chủ quan trên đề cuối cùng, con người ngã hẳn xuống vực thẳm tội lỗi. Thành ra, người ta có thể gạt hẳn các yếu tố chiến tranh và nghèo túng, khi nói về nguyên do nào đã biến con người thành thối nát. Vì vấn đề có thể thu gọn lại một cách giản dị là con người đã không còn tìm được ở chính nơi tâm não của mình một điểm tựa tinh thần để phản đấu chống lại sự cám dỗ của tội lỗi. Trong trạng huống này, thanh toán tệ trạng tham nhũng chỉ bằng cách vật ngã một vài cá nhân tham nhũng sẽ là một hành động hoàn toàn vô hiệu. Bởi điểm quan trọng của vấn đề không phải là triệt hạ những kẻ đang nằm trong tội lỗi mà phải chặn đứng được khuynh hướng nghiêng về phía tội lỗi. Nhưng chúng ta sẽ phải hành động thế nào để thể hiện nhiệm vụ này? Câu trả lời sẽ xác nhận việc phải làm của mỗi nhóm viên HTN trong nhiệm vụ đấu tranh đã tự nguyện nhận lãnh.

ABC

PHIẾU TRẢ LỜI

v/v tham dự cơ sở
xuất bản và báo chí
Nhóm Hà Th. Nhơn

A- Tên, Họ, Địa chỉ:

B- Đồng ý góp..... cơ phần
để lập một cơ sở xuất bản báo
chí.

C- Đồng ý lãnh nhiệm vụ (Đại
Diện, Th. T. Viên, Cố Động viên
Quảng cáo viên) tại văn phòng
đại diện địa phương của cơ
sở (xóa những chữ không cần).

D- Ý kiến về tờ báo sẽ do cơ sở
ấn hành:

— Nội dung nên như thế nào?

— Hình thức nên như thế nào?

E- Còn thắc mắc gì về cơ sở
xuất bản và báo chí của nhóm
Hà Thúc Nhơn?

GHI CHÚ: Xin trả lời những câu
hỏi trên và gửi về tòa soạn tuần
báo Đới. Bì thư đề gửi ông Uyên
Thảo. Những câu hỏi bạn xét thấy
không cần trả lời thì không nên
chép lại.

DIỄN ĐÀN NHÓM VIÊN

NHỮNG ĐOM LỬA ĐANG VƯỜN CAO TRONG VÙNG TRỜI BÃO TỎ

① THẾ CHÂU

Khi Nhóm đưa ra quyết định
kêu gọi các thân hữu trên khắp
nước góp vốn để xuất bản một tờ
nhật báo, tôi đã không tránh khỏi
nghĩ tới một sự thất bại. Hoàn
cảnh sống chật vật của dân chúng
hiện nay là một điều có thật. Tôi
sợ rằng do hoàn cảnh trên, sự
hưởng ứng của mọi người sẽ bị
hạn chế, đồng thời quyết định của
Nhóm có thể đưa Nhóm bước vào
một hướng phiêu lưu mới, nếu
những người bỏ vốn ra đáng góp
lại chỉ là những phần tử đã và
đang làm giàu phi pháp trên những
thống khổ của dân chúng.

Nhưng chỉ ba ngày sau khi phổ
biến quyết định của Nhóm tôi đã
có cảm tưởng như mình đang sống
trong một giấc mơ. Tôi không thể
tin anh phở bình R. là một người
có thực trong xã hội hôm nay, dù
anh đang ngồi đó, đang phát biểu
ý kiến của anh bằng cây bút nguyện
tử của tôi. Những dòng chữ ngêh
ngạc cho biết rằng anh bị điếc
hoàn toàn và nói không rõ tiếng
nữa.

Bệnh trạng trên khởi từ một trái
súng cối của địch. Trái súng cối
nổ sát bên cạnh anh trong một
trận đánh cách đây khoảng 5 năm.
Vì thế, anh yêu cầu người đối
thoại nói chuyện với anh bằng bút
và cho biết anh tới tòa soạn báo
Đới để xin được góp cổ phần cho
nhật báo Nhân Chủ. Nhưng anh
phở bình R không phải là điều
ngạc nhiên duy nhất của tôi. Anh
chỉ là báo hiệu đầu tiên cho một
loạt những cynye gần như huyền
thoại. Từ Biên hòa, anh nghĩa quân
M. gửi thư về xin được làm cố động
viên cho tờ báo và đề nghị Nhóm

chấp thuận cho anh được góp góp
một tháng lương nghĩa quân. Là
thư viết bằng mực tím với nét chữ
học trò còn ngiêng đồ đã có một
sức mạnh thần bí kỳ lạ buộc
người đọc thư phải lặng người vì
xúc động.

000

Rồi, những cú điện thoại bất
ngờ, những lá thư bay về khắp các
miền trên đất nước cả từ những mặt
trận mà mức độ ác liệt đang làm
nghe thở mọi người. Trước khi
rời Khố sanh để lao mình vào vùng
trời lửa đạn HL, anh chiến sĩ Nhảy
dù VN đã nhờ một phóng viên
chuyển thư về tòa soạn báo Đới,
đôi dành cho anh một cổ phần. Là
thư nhàu nát chỉ với vụn vụn mấy
đồng ngân ngửi: «Tôi muốn các
anh cho tôi được góp phần với
các anh không phải chỉ bằng những
lời nường ứng xuống. Tôi đã nhất
định sẽ góp hết số lương tháng 3
này. Chúc các anh mạnh giỏi và
may mắn» Lời chúc từ chiến trường
gửi về thủ đô đã cho tôi
một ý nghĩ chưa xốt. Anh
VX. 1 Chúng tôi tiếc rằng
không thể đem tất cả sự may mắn
của chúng tôi ở nơi đây để gửi lại
cho anh, nhưng chúng tôi vẫn mong
mỏi như thế và chờ ngày trở về
của anh.

000

Cho tới nay, tổng số phần hàn
hứa góp đã vượt khỏi mức 1.500.
Con số thật nhỏ nhoi so với những
con số ghi giá những món hàng
lậu, những cuộc ăn chơi của nhân
vật khác, nhưng đã mang một ý
nghĩa vĩ đại và lương. Đối với tôi
đó là con số của phép lạ nhiệm

niên vì đã được kết thành bởi những
cây chưa, đắng xốt nhất nhưng
đáng ngao nghề, hào hùng nhất
trong xã hội chúng ta. Đó là kết
quả sự hy sinh không thể so sánh
của chị TS, một công chức
lương tháng chưa đầy 5 ngàn phải
mỏi 5 đứa con nhỏ, nhưng vẫn
đẩy tay này nếu không góp phần
cho việc vận động xây dựng một
đội lãnh mạnh. «Tôi vẫn thường
hỏi bạn bè rằng đất nước này
sẽ nguy vì tệ trạng tham nhũng
thời nhất chứ không phải vì Cộng
sản! Là thư dài của chị và TS sự
đóng góp của chị đã khiến tôi không
đau được ý nghĩ nữa mãi sau khi
tôi tưởng tới thái độ của nhiều
sinh ty hiện nay. Con số nhỏ nhoi
đó cũng là kết quả của nhiều quyết
định chia ly trong đó có sự chia ly
với chiếc Suzuki của anh A. ở Ban
nà Thuộc. Anh A. nhậu mạnh rằng
anh không đặt vấn đề mua cổ phần
làm gì. Anh vẫn ao ước có được
bút tay vào những công cuộc xây
dựng hữu ích và anh tin tưởng
vượt trội ở nhiệt tình của Nhóm nên
quyết định bán chiếc xe của anh và
gửi 1 phần 3 số tiền về như một sự
đáp tay mà thôi. Nhưng có lẽ vượt
trên tất cả những hy sinh đó là sự
bàn khoăn day dứt của anh X.
ai Tam Kỳ. Anh X. có vợ, 3 con,
lương lính không nuôi nổi gia đình

nên không có cách nào đóng góp
vào việc xuất bản tờ báo của Nhóm.
Sự việc này khiến anh không thể
an tâm nên đã phải viết thư về xin
Nhóm chỉ cho anh biết anh có thể
giúp Nhóm bằng cách nào để chứng
tỏ tấm lòng tha thiết của anh. Đối
với riêng tôi thì mỗi bàn khoăn của
riêng anh đã là một sự đóng góp vô
cùng lớn lao dành cho Nhóm. Bởi
từ mỗi bàn khoăn ấy, chúng ta
đã có thể ước định được những
điều kiện thuận lợi cho sự vươn
lên của những ý nguyện tốt lành.

Và bây giờ thì tôi đã có thể nói
với hết thảy bạn bè trên khắp nước
rằng chúng ta đang gạt hải những
thành quả thật nhiệm mầu. Nhiệt
tình và thiện chí của các anh các
chị đã khiến công việc của chúng
ta sắp vượt qua giai đoạn đầu ban
giờ cũng cay cực.

Nhiệt tình và thiện chí của các
anh các chị cũng đã thắp sáng trên
khắp đất nước ta những đom lửa
tin mà nhiều người từng ngỡ rằng
không bao giờ còn có giữa tình thế
bão tố hiện nay.

Từ thế đứng chênh vênh của
mỗi người, chúng ta đang gom nghi
lực để tạo sức mạnh thể hiện một
cuộc đòi đòi cho những thân phận
VN bé nhỏ, đau thương. 000

HỎI, ĐÁP về CHƯƠNG TRÌNH HỌC BỔNG

Để giải đáp mọi thắc mắc liên
hệ đến chương trình Học Bổng do
Nhóm HTN và tuần báo Đới, chúng
tôi xin dành cột báo này để thường
tuyên trả lời những câu hỏi mà
chúng tôi đã nhận được. Vì phạm
vi chật hẹp của cột báo, nên chúng
tôi xin được loại bỏ những chi tiết
như tên người hỏi và cũng xin viết
tại những câu hỏi cho ngắn gọn
hơn.

● Có thể trực tiếp liên lạc với Ủy
Ban Học Bổng vào những ngày giờ
nào, tại đâu?

— Từ 17 giờ tới 19 giờ mỗi ngày,
tại tòa soạn tuần báo Đới, 143 Cống
Quỳnh, lầu 2. Điện thoại số 22323.

● Muốn xin học bổng thì cần có
những điều kiện gì?

— Điều kiện cần thiết duy nhất
là có hoàn cảnh nghèo túng.

● Người được cấp học bổng có bị
ràng buộc gì với Nhóm HTN và tuần
báo Đới không?

— Không có một ràng buộc nào
nối ngoài điều kiện cam kết trong
tương lai sau khi thành tài sẽ cấp
một học bổng cho các học sinh,
sinh viên nghèo khác.

● Học sinh tiểu học có được cấp
Học bổng của nhóm HTN và tuần
báo Đới không?

— Học sinh tiểu học, trung học
hay sinh viên Đại Học đều có thể
được cấp Học Bổng nếu có hoàn
cảnh nghèo túng và có đơn xin hoặc
có người giới thiệu với UB.

● Không phải Nhóm Viên Nhóm
HTN có được quyền giới thiệu các
học sinh sinh viên nghèo với UB
không?

— Ai cũng có quyền giới thiệu,
nhưng cần nhất là sự giới thiệu
phải thể hiện đúng tình thân vô
tư chứ không nên nghiêng về tình
cảm quá nhiều.

● Không đủ tiền cấp một học bổng
nhưng muốn giúp vào Quỹ Học Bổng
của UB một số tiền có được không?

— Trong phiếu an nhân đã ghi
rõ điều đó. Người bác trợ có thể
cấp học bổng toàn phần, bán phần
khuyến khích hoặc giúp một món
tiền nào đó, tùy khả năng.

PHIẾU AN NHÂN

CHƯƠNG TRÌNH HỌC BỔNG NHÓM HTN VÀ TUẦN BÁO ĐỚI

Tên, Họ:

Địa chỉ:

Đồng ý ủng hộ CHƯƠNG TRÌNH HỌC BỔNG do nhóm Hà Thúc Nhơn và
tuần báo Đới tổ chức bằng cách đóng góp:

A- Một số tiền là

B- Một số học bổng theo các chi tiết sau:

1) học bổng toàn phần (4.000\$)

2) học bổng bán phần (2.000\$)

3) học bổng khuyến khích (1.000\$)

trong thời gian là tháng, kể từ tháng 1971

Ngày tháng năm 1971

KÝ TÊN

Xin gửi phiếu này về tòa soạn tuần báo Đới cho ông VU THẾ NGỌC

SỞ TAY SINH HOẠT

Hoạt động của UB học bổng

Sau 2 tuần lễ hoạt động, Ủy ban Điều Hành chương trình Học bổng «Nhóm HTN tuần báo Đời» đã nhận được lời hứa bảo trợ của 17 nhà hảo tâm thuộc mọi thành phần xã hội. Mặt khác, Ủy Ban đã nhận được đơn xin cấp học bổng của 16 học sinh, sinh viên và đã thực hiện việc cấp học bổng cho 3 sinh viên Thượng. Ủy Ban cũng mới nhận được một hũu phiếu 1000 đồng của một nữ độc giả tuần báo Đời tại Tây Ninh gửi tặng.

Trong phiên họp chiều thứ hai 22 vừa qua, Ủy Ban đã quyết định đổi tên là Ủy Ban Học Bổng «Nhóm HTN và tuần báo Đời» và thành lập 3 tiểu ban đặc trách các nhiệm vụ vận động, cứu xét và hành chánh thông tin. Ủy Ban cũng dự trù sẽ tổ chức một buổi lễ cấp phát học bổng với sự tham dự của các nhà hảo tâm và các học sinh sinh viên được cấp học bổng vào đầu tháng 5.71 tới đây.

Nhật báo Nhân Chủ

Trong khi đó, việc tổ chức góp vốn để thành lập cơ sở xuất bản và báo chí Nhân Chủ vẫn tiếp tục tiến hành một cách khả quan, tính từ ngày thứ sáu 19 tháng 3 tới hết ngày thứ tư 24 tháng 3, ủy ban điều hành cơ sở xuất bản và báo chí đã nhận được lời hứa góp vốn của 143 thân hữu và nhóm viên trên toàn quốc. Tổng số cổ phần hứa góp của các thân hữu và nhóm viên trên là 208 cổ phần. Cộng thêm

số cổ phần này tổng số cổ phần hứa góp đã lên đến 1788 cổ phần. Hiện UBĐH đã bắt đầu cho in các tài liệu cần thiết như hợp đồng góp vốn, dự án hoạt động của cơ sở để có thể gửi tới tất cả những thân hữu đã hứa góp vốn. Theo ước lượng của UBĐH thì có thể sau ngày 15-4-71, việc thu góp cổ phần sẽ được thực hiện. Cũng trong dịp này, UBĐH xác nhận rằng cho tới nay UBĐH chưa hề cho thực hiện vấn đề trên và cũng không cử bất kỳ một nhân viên nào đi thu tiền góp vốn. UBĐH nhấn mạnh điểm trên để lưu ý hết thảy các thân hữu không nên trao tiền cho bất kỳ ai. Riêng việc lập các văn phòng đại diện thì UBĐH đã hoàn tất việc tuyển chọn đại diện tại 14 tỉnh và đang nghiên cứu thành phần nhân sự được đề nghị tại các tỉnh khác còn lại. Các tỉnh đã có đại diện gồm 3 tỉnh thuộc vùng 4, 5 tỉnh thuộc vùng 2 và 5 tỉnh thuộc vùng 1.

● MỖI NGÀY CÓ HAI CHUYẾN BAY :

SAIGON - ĐÀ NẴNG

● MỘT CHUYẾN :

SAIGON - HUẾ

Bảng Phấn Lực Cơ BOEING 727

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM

Nhắn tin

● Anh NGÒ TẤN NÀO (KBC 3004) : Điều 1 anh hỏi, không đúng như thế. Điều 2 đã sẵn sàng.

● Anh NG. QUÍ AN (BMT) : Sẽ có thư riêng.

● Anh NG. VĂN KHA (Phan Rang) : Hay gọi nhau như thế cho hợp với ý nghĩa kết thân ở dịp này. Vấn đề tổ chức một buổi họp mặt chung đã được trù liệu và đang trong vòng nghiên cứu. Thư viết bao nhiêu cũng được, gửi cho UT.

● Anh TRƯƠNG V. QUANG (Saigon) : Trường hợp đó chắc sẽ không xảy ra chiếu theo mức hưởng ứng hiện nay. Tuy nhiên, nếu lỡ phải đối phó với một sự không may như vậy thì trước hết chúng tôi sẽ xin ý kiến của tất cả các anh, các chị đã góp ý đóng góp.

● Anh VÂN TRAI PNT : Đa nhận bài do ông C.T chuyển. Chờ tin vận động cho cơ sở xuất bản N.C ở nơi anh, dù biết sắc luật 13 và bưu điện 1.200 vẫn là những trở ngại.

● Anh HOÀNG THANH (Tam Kỳ) : Sẽ gửi thư riêng tới anh đề nói kỹ về công việc của Nhóm.

● Chúng tôi vừa nhận được thư hứa góp cổ phần hoặc nhận làm đại diện, thông tin viên... cho nhật báo Nhân Chủ của các anh, các chị có tên sau đây :

— Ng. chấn Hưng (BMT), Ng. mạnh Hưng (Sg), Trần văn Minh (BH), ĐTN (Sg), Ng. tấn Nào (KBC 3004), Trần công Tâm (Phú Bôn), Hoàng ngọc Anh (B. Dương), Hà văn Toàn (Phan Rang), Ng. ngọc Mân (Phú Yên), Ng. nhật Tào (KBC 6320), Ng. văn Thạnh (Thị Nghè), Vũ quang Ngộ (Sg), Đưa Đạt (Cầu Kè), Lê đình Đạt

(Sg), Bùi văn Hải (Đà Lạt), Trần v. Nhâm (KBC 3347), Tr. v. Phước (Tuy Hòa), Trần quang Hưng (Sg), Lê thị Tú Loan (Đà Nẵng), Ng. thị Tân Nguyên (Cholon), Trần Lợi (Quảng Trị), Đặng p. Thiệt (KBC 4510), Ng. quý An (BMT), Tr. thị Hồng Lạc (Thị Nghè), Ng. văn Đế (Đà Lạt), Lê đình Thọ (Đà Lạt), Tô Hiếu Côn (Tây Ninh), Ng. v. Ngân (Hậu Nghĩa), Huỳnh kim Thanh Sơn (Cholon), Ng. văn Kha (Phan Rang), Võ văn Tâm (Gò Công), Ngộ minh Thạch Thảo (Sg).

Ít ngày nữa, chúng tôi sẽ gửi tới các anh các chị những tài liệu cần thiết liên hệ tới việc lập cơ sở xuất bản và báo chí của Nhóm.

THUỐC ĐIỀU KINH GYNOPAUSINE

VIỆN BÀO-CHẾ: ODILIA PARIS
(DO HADZER BÀO-CHẾ TẠI V.N)

Trị bệnh: — THẦY KINH CHẬM.
— KINH NGUYỆT ÍT.
— TUỔI HỒI XUÂN VÀ DÂY THÌ.
— KINH NGUYỆT KHÔNG ĐỀU.
— ĐAU LÚC KINH KỶ.

ĐÁN TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY

K.N.Số: 80M.4C.D.F. 86269

Nói chuyện với Đầu Gối

Những đoạn đời của đời 31

(tiếp theo trang 5)

bà ông vãi, có thật là muốn đạo hóa đồng với dân tộc hay đó chỉ là một bước lùi chiến thuật ?

Đạo Phật, đạo Cao Đài, đạo Bahai tùy duyên chỗ nào phát triển chỗ ấy tự sống lấy, tự bành trướng lấy (nếu có thể bành trướng được) đây liên lạc giữa các người đồng đạo khắp nơi chỉ thuần túy là vấn đề giáo lý chứ không phải cánh 4 phương 8 hướng tin đồ quay về và quy về một mối: Rome. Cách tổ chức chặt chẽ trên bình diện quốc tế của người công giáo quả tình ở một phương diện nào và đến một mức nào là một lợi điểm, nhưng sang 1 phương diện nào, quả một mức nào tự nó lại là một trở ngại trầm trọng cho chính nó.

DOÃN SĨ

chết trong tự nguyện, chết trên không, chết trong thân tàu, đang này họ đã chết trên mảnh đất khô cằn của 1 ngọn đồi mà ngày ngày họ đã bay đến đây chờ hàng chục thương binh về bệnh viện, họ đến đây như 1 người không cần biết cái chết để đời mạng sống của mình cho những người chiến đấu dưới một màu cờ, trong một ý chí.

Nhưng họ là loài chim không chết được trên đôi cánh của mình. Mấy ngày trước khi đời 31 thất thủ, có những chuyến trực thăng đến cứu họ nhưng họ đã không được lên phi cơ để trở về với đơn vị.

Chuyện đã qua rồi, giờ đây có hàng ngàn chiến sĩ của cuộc hành quân Lam Sơn 719 đang xông pha trên đất địch, tôi chỉ ghi lại nơi đây những mẫu chuyện bên lề của một đời người lính. Chuyện của

những người đã đánh mất những đoạn đời buồn thảm, oái hùng để tự nhận lấy cái chết, chấp nhận cuộc sống để đánh đổi được một cái gì cao đẹp hơn là một tháng mấy ngàn đồng... hay để có ngày đổ vai, nặng ngực!

• TRẦN VIÊN PHƯƠNG

BÓNG TỐI ĐI QUA

(tức 1287 ngày trong Bộ chỉ huy tối cao MT DTGPMN)

Hồi ký: VŨ HÙNG

Cải biên: KIM NHẬT
tập 2 đã phát hành trên toàn quốc

— Bạn đọc báo Đời không đọc BÓNG TỐI ĐI QUA không phải là bạn đọc của Đời.

— Một tác phẩm không được đọc sẽ ức đến học máu mà chết.

Thư ngỏ của bà Nguyễn Hoài Nam

Tiếng nói JUDAS

nhân danh Thiên Chúa

(tiếp theo trang 19)

tương tự Tôi là một đê hèn, nghĩa là tôi muốn có hòa bình chỉ có một con đường: đánh bọn CS tới kỳ cùng không cho chúng ngóc đầu lên nổi. Vì không bao giờ chúng tôi có thể tin được CS vậy thì có gì mà ngại phải trấn an chúng tôi, vì có gì mà phải sợ CS?

Ngược lại chúng tôi vẫn cần B.52 lắm chứ vì CS tổ ra ngàn B.52 vô cùng và vì B.52 giúp cho chiến sĩ miền Nam thanh gươm khắp nơi với rất nhiều chiến công oanh liệt. Và nhất là B.52 tiết kiệm được xương máu chiến sĩ miền Nam vô cùng hữu hiệu.

Ngày nào đối phương còn gây hấn ngày ấy B.52 vẫn còn gây cho chúng những chết chóc tang thương những nỗi kinh hoàng, khủng khiếp.

Kính chào Ngài
Bà NGUYỄN HOÀI NAM
Saigon

PHONG NGỬA

Ghê chốc, lở loét, gãi tới đâu ăn lan tới đó
Không phải thoa phết sơ sài ngoài da mà hết
uống: **Giải phong Sát Độc Hoàn**

ÔNG TIÊN
GAN 40 NĂM DANH TIẾNG

Hỏi các tiệm thuốc Hoa-Việt (có bán lẻ)
Nhà thuốc ÔNG TIÊN
Phủ Lâm-CHOLON-KNBYT số 3-9-5-63

HEPACHAUT

NƯỚC CỐT ARTICHAUT

NƯỚC CỐT GAN BỒ TƯỚI

SINH TỐ B12

SINH TỐ B1

SINH TỐ B2

SINH TỐ B6

SINH TỐ PP

SINH TỐ D2

VUI VẺ
TRẺ
DA ĐẸ
MỊN MÀNG

Viện Bảo Chế HADZER

YẾU GAN

GẦY ỒM, MẤT NGỦ

MỤN Ở MẶT

NGỪA MỀ ĐAY

THIẾU MÁU

LAO LỰC

TẢO BÓN

DUỖNG THAI

MỖI MỆT

CÚM NÓNG LẠNH CẢM SỞT ĐAU NHỨC

ANTIGRIPPAUX

XIN NHỚ NHÃN HIỆU

BỮA BỐ ĐẦU NGƯỜI

CÓ BẠN VIÊN LẺ KHỎI MỌI NGẠI

DÂN BIỂU HỒ NGỌC CỬ

VĂN PHÒNG :
27DI, Nguyễn Hữu Cảnh (Tân Định) SAIGON

Điện Thoại : 41.542

Dưỡng đường **HOÀN MỸ** KHAI TRƯƠNG NGÀY 2-3-1971

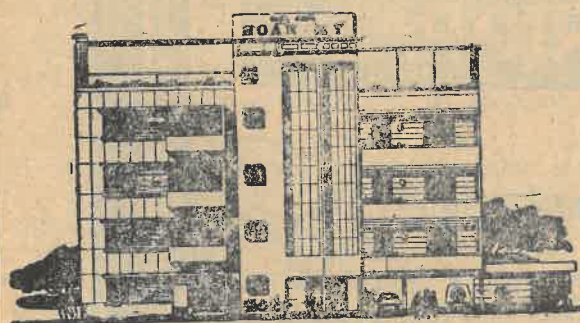
155B, TRƯỜNG MINH GIẢNG (góc Yên Đổ) - SAIGON - ĐIỆN THOẠI : 94375

Yên tĩnh, trang nhã, đầy đủ tiện nghi, có phòng lạnh

Bác sĩ thường trực suốt ngày đêm. Có xe cứu thương đến đón bệnh nhân tận nhà

Nội khoa : Nội khoa tổng quát - Bệnh tim - Bệnh phổi - Gan, bao tử và ruột. Bệnh về máu và hạch nội tiết - Phong thấp - Tê Bại - Ngoài da và hoa liễu.

Giải phẫu : Giải phẫu tổng quát và khẩn cấp - Giải phẫu thận đường tiêu và bộ phận sinh dục đàn ông - Giải phẫu xương và khớp xương - Giải phẫu bàn tay - Giải phẫu bổ hình và thẩm mỹ.

HOÀN-MỸ
155B - TRƯỜNG MINH GIẢNG, SAIGON

Sản phụ khoa : Hộ sinh - Sinh không đau.

Bệnh đàn bà - Hiếm muộn.

Nhi khoa : Bệnh trẻ em - Chăm sóc trẻ em lành mạnh - Tập và chạy điện trẻ em tê liệt.

MẮT, TAI, MŨI, HỌNG **● NHA KHOA**
● THÍ NGHIỆM Y KHOA ● ĐIỆN
TÂM KÝ (ECG) ● QUANG TUYẾN X

Với sự hợp tác của :

27 Giáo sư, Bác sĩ, Dược sĩ và Nha sĩ

THÔNG CÁO

Kính gởi Quý Vị Hội Viên
Quỹ Phụ Cấp Gia Đình Việt Nam

Theo quyết định của Hội Đồng Quản Trị các tỷ số Phân đảm và đóng góp đề áp dụng trong đệ nhất tam cá nguyệt năm 1971, được giữ nguyên như cũ tức là :

● Tỷ số phân đảm (chi phí quản trị)	1,50%
● — đóng góp (phụ cấp gia đình)	15,—%
● — đóng góp (phụ cấp danh sản)	1,—%
Cộng :	17,50%

Trân trọng kính chào Quý vị.

T.M. Hội Đồng Quản Trị
CHỦ TỊCH
TRẦN VĂN CHIÊU

TÂM SỰ BẠN ĐỜI

Báo cũ

Tuy hòa, 15-3-1971

Kính ông,

Tôi đã theo dõi Tuần báo Đời bắt đầu từ số 18 cho đến nay. Phải nói là có những số thật say mê bên cạnh những số chủ đề hơi hợt. Tuy nhiên, lúc nào tôi cũng là độc giả trung thành của Tuần báo Đời.

Thành phố này nhỏ quá, nên đôi khi chúng tôi bị mất báo/hương. Có cách nào để chúng tôi nhận được Tuần báo Đời một cách trực tiếp với Tòa soạn không (để tránh sự thiếu sót).

Chúng tôi có thể mua báo cũ từ số 1 đến số 17 không? Nếu được, ngân khoản bao nhiêu kể cả cước phí (thêm vào đó những số báo bị tịch thu — còn ở tòa soạn).

Trân trọng
TRẦN VĂN PHƯỚC
(Tuy Hòa)

TS. — Phải tìm lại mới biết là những số báo đó còn đủ hay không. Giá báo chiếu theo giá đã in cộng thêm từ 6 tới 12 đồng tem. Tòa soạn không có cách nào chuyển báo thẳng tới bạn đọc cả, vì làm thế có rất nhiều phiền phức cho cả 2 phía.

Hãy chịu chơi đi

Ba Xuyên ngày 11 tháng 3 năm 71
Kính thưa Ông

Tôi sẽ nói về việc làm tiền của các Tr. Trang Học. Thưa ông, mùa thi sắp tới cũng như sắp hết niên khóa học 70-71 người ta đua nhau đi làm chứng chỉ giả, học bạ ma. Tôi đã từng nghe và thấy nhiều phản ứng đề lời ra ánh sáng, nhưng thực ra việc làm đó chưa có hiệu quả. Vậy thì phải làm sao cho những ông chủ trường thất điên

bát đảo mới được. Có những trường chỉ nhận tên học sinh (không cần hiện diện, thế mà cuối năm vẫn có học bạ như thường) Tôi thấy cả 1 sự thối nát (của trường, công cũng như trường tư).

Vậy tôi xin ông một chiến dịch nổi dậy thật kỳ các trường đó để cho xã hội thêm sạch một tí. Tôi ước lắm ở chỗ mà chúng nó ăn rất bẩn mà vẫn ra vẻ sạch sẽ. Xin ông hỏi thăm từng trường một trong một thời gian khá lâu để cho những con sâu chết đi, cho trường của chúng nó nguyên hình là những trung tâm bỉ ổi, những công chức thối nát. Tôi không biết nói gì hơn nữa. Xin ông lỗi cả thẳng lên từ trên xuống nữa. Tôi nghĩ rằng ông cứ làm 1 việc đó thôi thì cả nước cũng nhớ ơn ông lắm, chứ nếu chỉ đứng lên tiếng chuông thôi thì chưa đủ. Xin ông hãy tỏ ra là người sạch, người chịu chơi đi.

HOÀNG VĂN BÌNH
(Ba Xuyên)

Đính chính về «Chuột B. Định»
Qui Nhơn ngày 19-3-71

Thưa Ông,

Khi đọc tờ báo Đời ra xem — tôi vốn là độc giả trung thành của tờ báo này, có thể nói là «effervente» — thoáng thấy nhan đề: «Chuột Bình Định Phạm duy Tín», tôi lặng người 1 giây lâu vì chuyện ngoài sức tưởng tượng của tôi, một thằng công chức quèn mà được quý báo chiếu cố kỹ đến thế qua bài điều tra dài thượt thuyết của ông Nguyễn Văn Vinh nào đó (tôi tin không phải phóng viên báo Đời). Đọc hết bài báo, tôi thấy một niềm ngao ngán dâng lên, giận chó đời quá. Đời thật sự chó mà như thế sao, ở đời lại có những hạng người bần thủ độc ác đến thế sao. Tôi có tội lỗi gì mà ông Vinh viết bài phỉ báng như vậy. Vì suốt bài báo dài 5 trang giấy, loạn toàn là sự thật bị bóp méo một cách dễ sợ đến nỗi tôi không tin rằng có người ác độc đến như thế. Nếu ai để ý nhận xét sẽ thấy người viết bần hơn là người được nêu danh. Những chuyện về đời tư cá nhân bị xuyên tạc một cách bỉ ổi.

Tôi lấy làm lạ là sao một tờ báo có uy tín như báo Đời lại dễ dãi đăng những bài bôi lọ như thế này mà không cần kiểm chứng sự thật.

Tôi rất tiếc là ở quá xa tòa soạn báo Đời nên không gặp ông trực tiếp để trình bày sự thật. Nếu ông không ngại mất thì giờ, tôi sẽ xin trả lời từng điểm một trong một lá thư khác — có thể dài đến hàng chục trang giấy.

Tôi buồn vì danh dự bị oanh tạc thì ít mà buồn vì thấy tin tưởng của mình sụp đổ, tin tưởng ở sự cải tạo xã hội của một nhóm người, của một tờ báo tôi hằng quý mến. Nếu tôi không làm thì bài báo đời nhan đề «Vi trùng Hồng báo Hiền ở Bồng Sơn» (Bình Định) cũng do một ngòi bút bần thủ nổi trên chuyên môn phá hoại xã hội.

Nếu ông không thấy gì trở ngại, xin ông vui lòng cho đăng tải bức thư này để dư luận phản xé.

Trân trọng kính chào ông.

PHẠM DUY TÍN

TS. — Chúng tôi sẵn sàng nhận đăng lá thư trả lời của ông, và vì mở cuộc điều tra sâu rộng hơn nữa để làm sáng tỏ vấn đề. Riêng đoạn cuối thư viết về một ông T. nào đó, chúng tôi nghĩ là không nên đăng vì không liên hệ vào câu chuyện này.

BÍ QUYẾT GÂY VỐN LÀM GIÀU THEO TÔN TỬ BÌNH PHÁP VÀ THẦN LINH HỌC

10 Bài Học làm giàu chính đáng lương tâm an ổn bằng cách lợi dụng những bí quyết tìm thấy trong Bình pháp Tôn Tử và Thần linh học mà các phú thương người Tàu đã áp dụng. NGUYỄN DUY HÌNH nghiên cứu tường tận và sẵn sàng truyền lại cho các bạn thực hành. Gửi ngân phiếu một ngàn đồng (1.000đ) để tên bà Trần thị Tâm 127D đường Phan văn Trị Quận Thủ Đức và cho biết tên họ, địa chỉ, họ tên họ, bạn sẽ nhận được 10 học thứ nhất, trọn 10 tuần lễ bạn có đủ 10 bài KINH TẾ HỌC THEO BÌNH PHÁP TÔN TỬ VÀ THẦN LINH HỌC dùng cho cả đời.

Số tiền 1 ngàn đồng trên, nộp bút phí và cước gửi, còn dư sẽ được cho chương trình LỐI HÒA CHÂM du hành toàn quốc để bệnh miễn phí cho đồng bào.

TU SĨ AN DẠNG

Phụ huynh học-sinh

nhân khuyên con em
đánh răng buổi tối

Thật thế !

Đánh răng buổi tối là một phép
vệ-sinh thường-thức quan-trọng:
không đánh răng trước khi đi ngủ,
là khuyến-khích và dung-dưỡng sâu răng
phá răng, hại nướu.

Hynos PHOSPHATÉ giúp các em bảo-vệ
sức khoẻ hàm răng

Nuôn răng tươi tốt, nhờ dùng **Hynos**